

Pribojszky Mátvás

A gondolatunió

1997

1. fejezet

Kerekes Józsefnek fogalma sem volt, mikor kezdődött el nála, hogy belelát mások gondolataiba, de arra pontosan emlékezett, hogyan vette észre.

Annyi bizonyos, hogy kísérteties élmény volt.

Valamiféle ügyét intézte az adóhivatalban. Morcos, kelletlen, kiszáradt, vérszegény sápatag vénkisasszony kinézetű nő tologatta rosszkedvűen, fanyalogva az aktáit és Kerekes kérdéseire foghegyről, lekezelően válaszolgatott. Esetlen bókot eresztett meg a nő lilára festett hajával kapcsolatban, hátha sikerül jobb kedvre deríteni, és ekkor történt, hogy agyában felsejlett egy halvány visszhang:

– *Anyáddal szórakozz, fiacskám, ne az én frizurámmal!*

Kerekes csodálkozva forgatta a fejét, keresve, ki szólt rá ilyen gorombán. A nő szája pengeként szorult össze, rajtuk kívül senki nem tartózkodott az irodában. Hasbeszélő lenne? Nem valószínű, mert *belülről*, a fejében hallotta a hangot – erre mérget mert volna venni.

– Számíthatok a jóindulatára? – kérdezte a nőt.

– Persze! – hagyta rá az közönyösen, ám Kerekes mást is hallott: a nő gondolatait:

– *Majd adok én neked jóindulatot, te tahó!*

– Honnan veszi hölgyem, hogy tahó vagyok? Azért, mert csak nyolc általánost végeztem, én szerettem volna tanulni, de a körülmények, meg a politika, ugye, hiszen tetszik érteni, nemde? – szaladt ki Kerekes száján a sértődött tiltakozás.

– Senki sem nevezte magát tahónak, uram, ezt kikérem magamnak – vörösödött el a nő, s közben arra gondolt: *ez a hülye mehetne már a francba, lekési a telefonhívást a lakáscsere-hirdetéssel kapcsolatban, valaki megelőzheti....*

Kerekes minden szót tisztán felfogott. Elhűlve fedezte fel, hogy a másiktól érkező gondolathullámok elárasztják az agyát és képtelen volt válasz nélkül hagyni.

– Telefonáljon otthonról. Magát azért fizetik, hogy munkaidőben az ügyfelekkel foglalkozzék, ne a lakáscseréjével. Nem ez az egyetlen hirdetés, ami megjelenik a lapokban. Minden nap velük van tele az újság.

A nő szemei karikára nyíltak és gyanakodva végigmérte Kerekest.

– Micsoda maga, gondolatolvasó parafenomén? *Véletlenül ráhibázott a pasas* – ismerte el magában.

– Egyáltalán nem volt véletlen – vágta vissza Kerekes. – Intézte el a papíromat, s már itt sem vagyok.

A tisztviselő nő meglevenedett és lázas gyorsasággal, kapkodva írni kezdett. Az ügyirat pillanatok alatt elkészült és átnyújtotta.

– Tessék, készen vagyunk. *pukkadj meg, tahókám!*

– Maga is! – mondta Kerekes. – Köszönöm. Máskor jobban vigyázzon a gondolataira. Nem valami elegánsak – tette hozzá, önmaga számára szokatlan újszerű nagyképűséggel, aztán merev derékkel kísértelt az irodából. A nő kiguvadt szemekkel, bambán meredt utána.

Az utcára érve megpróbálta összerakni a történeteket, de annyira meg volt zavarodva, hogy csak homályos kérdésekig jutott.

Mi volt ez? Hogyan történhetett? Valóban hallotta a nő gondolatait, vagy csak képzelődött? De hiszen a tisztviselő nő elismerte azzal, hogy rákérdezett...

Parafenomén? Nevetséges! Akit mindig, mindenki könnyedén palira vehetett, mert szentül elhitte, hogy mások is ugyanolyan maflán becsületesek, mint ő? Erzsi, a barátnője hányszor ostromozta, hogy ne legyen annyira hiszékeny mamlasz, ne hagyja, hogy bárki kedvére a falhoz állíthassa, ne tűrje, hogy lépten-nyomon palira vegyék, de beszélhetett neki reggeltől napestig, s ő hiába fogadkozott, hogy ezután másként lesz, majd ő megmutatja – elég volt egy kedves szó, máris tovaszállt az óvatosság.

S most tessék... Nyitott könyv volt a tisztviselő nő minden gondolata. Létezhet ilyesmi a valóságban?

Nem, nem valószínű, kizárt dolog, ilyesmi csak a mesékben és a regényekben fordulhat elő, az életben soha. Legalábbis eddig még nem esett meg vele hasonló, de olvasott ilyet, még annyi sem hogy akár csak megsejtse is valakinek a gondolatait, holott tisztán látta, hogy az illető csalafintáskodik, mégis minden alkalommal besétált a másik csapdájába, ám most mégis úgy hallott minden szót, olyan világosan és tisztán, mintha hangosan kimondta, sőt egyenesen a képébe ordította volna a nő.

Letelepedett egy közeli padra, hogy megnyugodjék és átgondolja a történeteket, de az öregúr, aki a pad másik végén újságot olvasott, máris jelzett magában:

–Fen vinné el a jó dolgát! Ennek is pont ide kellett ülnie! Most mindjárt rá fog gyújtani egy bűdös bagóra s én fuldokolhatok, vagy kereshetek egy másik padot, a fájós lábaimmal... kereshetek másik nyugalmas padot.

– Ne aggódjon, nem gyújtok rá, ha ennyire zavarja – mondta akaratlanul Kerekes.

A férfi csodálkozva nézett rá.

– Honnan gondolja, hogy nem bírom a dohányfüstöt?

– Semmi... semmi... – dadogta Kerekes zavartan. – Csak véletlenül ráéreztem

Gyorsan felállt, nehogy az öregúr tovább kérdezősködjék.

– Megőrültem! – motyogta libabőrösen. – Újabban már hallucinálok is?

Néhány nap óta, amikor elindult otthonról, az utcára kilépve feltűnt a szokatlan zsongás, ami körülvette az agyát, a villamoson, de nem tulajdonított neki különösebb jelentőséget.

Mostanában sűrűn voltak hasonló kellemetlen érzései, fájt a feje, szédült, titokzatos szavakat, később már egész mondatokat hallott, de hogy ezek a hangok honnan, miként, kiktől bukkannak elő, azzal nemigen törődött. Sokkal keményebb fából faragták, semhogy efféle apróságok miatt mindjárt orvoshoz szaladgáljon, de végül kénytelen volt elmenni egy kivizsgálásra, el se hitték, amit mondott, csak ráhagyták, mintha bolond volna, érthető hát, hogy semmiféle eredményt nem hozott. Barátnőjének, Erzsinek nem mert panaszkodni, mert a lány rögtön elkezdett sápítozni és nyomta bele az aszpirint, s fejére a hideg vizes ruhát Majd elmúlik, nyugtatta magát, de most másként látta a dolgot: ennek bizony fele sem tréfa, jó lesz komolyan venni, mert valami szörnyűség van kialakulóban a fejében, s ki tudja, mi az, mivé fejlődhet. Akár bele is halhat.

Lehet, hogy agydaganata van? Állítólag az is okozhat fura elváltozásokat.

Figyelni kezdte az utcát, hallgatta a fejében gomolygó zsvajt, közben a hideg futkározott a hátán. Akkora ricsaj vette körül, hogy eleinte csak elvétve tudott kiszűrni értelmes, összefüggő gondolatokat, ám ahogy telt-múlt az idő, rájött, miként lehet elkülöníteni egy-egy önálló gondolatrészt, megkülönböztetni a közelből és a távolabbról érkező jeleket.

Elfogta a kíváncsiság: vajon csak felfogni képes, közölni nem? Hátha meghallják azt is, amit ő üzen mások felé?

Szégyellte magát, olyan gyerekesnek tűnt az ötlet, ugyanakkor csábította is. Az volna ám az igazi! Ezt haladéktalanul ki kell próbálni! Legfeljebb nem sikerült. Utóvégre, mit veszíthet? Legfeljebb tisztábban látja önnön képességét.

Puccos dáma jött szemközt, komikusra nyírt, nyeszett szobapincsit terelgetett maga előtt pórázon, közben sikongatva beszélt hozzá:

– Jaj, vigyázz, kicsikém, nehogy nekimenj a bácsiknak vagy a néniknek! Nézz a lábad elé, picinyem!

– *Vegye fel azt a dögöt, ne könyörögjön neki! Nem gyerek az!* – sugározta Kerekes.

A nőnek egy pillanatra földbegyökerezett a lába, ijedten körülnézett, aztán felkapta a kutyát és sietősen befordult egy mellékutcába. Ott megállt és tátott szájjal bámult maga elé.

– Szóval erre is képes vagyok – állapította meg hűledezve Kerekes. – A mindenségit, ez rendkívül nagy dolog, parancsolhatok minden embernek, talán még a művezetőmnek is. Akkora hatalomra tehetek szert, amilyen még nem volt a világon.

Lehetséges, hogy a tegnap esti szokatlanul erős főfájás váltotta ki a végső nagy átalakulást?

Tévénézés közben hirtelen iszonyatos nyilallás futott át az agyán, elborult a látása, megszédült, talán el is ájult, mert a szoba elsötétedett körötte és úgy billegett körülötte a parketta, mint a hullámvasút, aztán amilyen gyorsan jött, ugyanolyan gyorsan el is múlt – többé nem törődött vele, hiszen nem először fordult elő hasonló jelenség mostanában, bár ennyire erős rohama még nem volt.

Újabb kísérletbe kezdett. Csinos fiatal nő haladt előtte, kalapos férfiba karolva.

– *Hagyd ott a fiúdat, karolj énbelém!*

A nő megtorpant, zavart arccal visszafordult és rámeredt Kerekesre. Kihúzta kezét a kalapos karjából, félszegen odalépett Kerekeshez, kérdő tekintettel felnézett rá, aztán belekarolt és várakozóan állt, tanácstalanul ide-oda topogva. A kalaposnak eltorzult a képe, s látszott, hogy rögtön ütni fog. Kerekes villámgyorsan intézkedett:

– *Nyugi, pajtás, semmi probléma, a nő a tied, csak kísérleteztem. Menjél vissza, kisanyám. Felejtétek el!*

A nő, mintha mi sem történt volna, ismét belekapaszkodott a kalaposba és vígan nevetgélve továbbhaladtak. Nem vitás: valóban elfelejtettek mindent.

Igen, ez az egész nem más, mint a gondolatátvitelnek egy sajátságos formája, sőt annál százszorta komolyabb. Uralkodik az elméken! Olvasott már erről, de hinni sosem hitt benne igazán. Most azonban alaposan megváltozott a véleménye, elvégre saját magán tapasztalhatta meg a valóságot.

Azért nem ártana még egy utolsó próbálkozás.

Bankfiók mellett haladt el, s ez csiklandós ötletet adott. Hátha így sikerül pénzhez jutni? Mi történhet? Végtére is nem fegyveres rablást akar elkövetni, baj nem lehet a dologból. Ha nem jön össze, annyi baj legyen. Észre sem vehetik! Csak ne lennének bent olyan sokan.

Igyekezett kizárni agyából a minden irányból rátörő hangokat, s csak a feladatra koncentrált. Már az ajtón való belépéskor az egyik pénztáros felé küldte a parancsot:

– *Számoljon ki ötszázezer forintot és adja ide. Álljanak félre az ablaktól!*

A sorukra várók engedelmesen arrébb húzódtak, a pénztárosnő – szemüveges, szőkére festett, kövér asszonyság – merev arccal pörgette le gépén a köteg pénzt és szó nélkül, kifejezéstelen, üres tekintettel nyújtotta át Kereknek, anélkül, hogy bármit kérdezett volna. Aztán a következő ügyfél sorszáma kiállította.

– Ez csalás és bűntény – gondolta háborgó lelkiismerettel Kerek, amikor kilépett a bankból.
– Ha rájönnek, lecsukják. No de hogy jönnének rá? A gondolatokat rajta kívül senki sem képes ellenőrizni. Ezzel a mesébe illő adottsággal csodákra képes, csak nem szabad túlzásba vinnie. Gyakorolnia kell, megtanulni, miből áll s meddig terjed az ereje, hol a határ, s ha mindezzel tisztába jött, elkezdheti akár a világ átalakítását is, olyanná, amilyennek ő elképzei
– lódult meg a fantáziája.

– De belejöttél! – nevetett befelé önmagán. – Lassabban a testtel, hékás!

Itt tartott a töprengésben, amikor egy behemót, durva arcú, kopaszra nyírt tarkójú, kétméteres kigyúrt óriás kis híján fellökte. Ahhoz sem vett fáradságot, hogy elnézést kérjen, csak hányavetin törtetett tovább, kíméletlenül sodorva félre maga előtt a járókelőket. Az emberek felháborodva szidták magukban – tisztán lehetett érteni –, de hangosan nem merészelt rászólni senki.

– *Jöjjön vissza!* – repült utána Kerek gondolata.

Az izomtorony, mintha falba ütközött volna, megtorpant és bizonytalanul megfordult. Arcára csodálkozás ült ki, alvajáróként elindult Kerek felé, s ott jobbra-balra ingadozva megállt. Mindkét tenyerét katonásan a nadrágvarráshoz szorította

– Nem tud vigyázni? Miért nem kér bocsánatot? Micsoda viselkedés ez? Erre tanította a mamája? Nem fél, hogy felképelem? – rivallt rá fennhangon, szigorúan Kerek. A járókelők tisztas távolságban megálltak és álmélkodva figyelték, hogy a vézna, kistermetű emberke miként leckézteti a két fejjel magasabb, félelmetes izompacsirtát. Ez aztán a bátorság, ki se nézni belőle – hümmögtek elismerően.

A fickó szólásra nyitotta a száját, keze már ütésre lendült, amikor az utca népe még az eddiginél is különösebb látványnak lett tanúja.

– *Letérdelni! Imához!* – parancsolta Kerek –, s a járókelők nem akartak hinni a szemüknek. A nagy darab fickó térdre rogyott, kezeit imára kulcsolta, és torkából szaggatottan, rekedten, majd egyre hangosabban tört elő szájából a *Miatyánk*.

Kerek, mint ki jól végezte dolgát, tovább ballagott.

Szemközt a túloldalon behúzódott egy kapualjba és onnan figyelte kíváncsian, mi történik. Rövidesen szirénázó rendőrautó érkezett és megpróbálták a kocsiba tuszkolni a térdeplő, mellét verő, üvöltve imádkozó férfit, de az, mintha odabetonozták volna, nem mozdult, pedig ketten is kapaszkodtak a karjába. Kerek vagy öt percig élvezte a jelenetet, nagyszerűen szórakozott, de aztán ráunt. Feloldotta a szerencsétlent, mire az megrázta magát és káromkodva futni kezdett, ám a rendőrök fürgén a nyomában maradtak és hamarosan

elfogták, megbilincselve bevágták az autóba, majd hangos szirénázással elrobogtak. Az összeverődött szemtanúk értetlenül tárgyalták a különös esetet.

Kerekes rájuk parancsolt:

– *Elfelejténi!* – A tömeg azon pillanatban szétoszlott és közömbösen folytatták útjukat, mintha az égvilágon semmi sem történt volna.

Ez újabb, nagyon fontos felismerés volt.

Nem csupán egyes embereket, hanem sokakat, egész tömegeket képes egyszerre, minden erőfeszítés nélkül befolyásolni. Elég egy futó gondolat és úgy engedelmeskednek, mint a parancsolat! Hogy milyen mértékig és mennyi ideig tart a hatás – nos, ezen még korai töprengeni.

Mindenesetre, zsebében fél millió forint lapult, soha életében nem volt ennyi pénze. Egy betanított segédmunkásnak ez több volt, mint vagyon, olyan sok, amennyiről eddig nem is álmodhatott.

Mit kezdjen ezzel a rengeteg pénzzel? Jó, bemegy egy áruházba és tetőtől talpig felöltözik – és aztán? Ráadásul ehhez nincs szüksége pénzre, csak rámutat és kész, de akkor is... mi legyen?

Vehetne egy autót... Nem tud vezetni! Házat? Ahhoz még kevés. Több kell, sokkal több – gondolta, aztán átvillant benne a kérdés:

– Egyáltalán minek a pénz, amikor elég csupán kívánni valamit, s máris az övé?

Az utcai lángossütőnél kezét nyújtotta, s már falta is a finom, meleg lángost; egy presszóban kávéat ivott és sört, a szomszéd cukrászdában kedvére belakott krémessel, és sehol sem akadt senki, aki akár csak egy kérdő pillantással tiltakozott volna.

Ha legalább Erzsi vele volna, sóvárgott a barátnője után, az ő esze gyorsabban vág, biztosan kitalálna valamit. Igen, Erzsit ide kell hívnia, ha törik, ha szakad, a föld alól is. Minél előbb, annál jobb.

Kisértelt a Városligetbe, leült egy padra és a legnagyobb próbához készült.

Szemeit lehunyta és minden erejével összpontosított: *Gyere ide! Gyere ide!!* – küldte sugallatát a lánynak, aki egy cinkotai magán vegyeskereskedésben dolgozott eladóként. Másfél órát adott neki, hogy ideérjen. Ha ez is sikerül, vége minden kételkedésének.

Erzsi pontosan a kiszabott időre megérkezett, arca, tekintete feldúlt volt. Kerekest meglátva odarohant és könnyeivel küszködve, kétségbeesve lihegte:

– Józsi, miért jöttem én ide? S te mit keresel itt? Honnan tudtad, hogy éppen idejövök? Vagy téged is hívtak, mint engem? Taxival loholtam végig a várost, egy vagyonba került.

– Nyugi, szívem, próbálj lecsillapodni, minden rendben van. Hogy én miért vagyok itt, azt jól tudom. Hogy te miért jöttél, azt neked kell tudnod. Küldött valaki? Mondd el, mit éreztél?

– Nem... nem is tudom... – dadogta kábán a lány. – Olyan izé... furcsa volt... Egyszerre valamilyen ellenállhatatlan erő arra kényszerített, hogy hagyjak ott mindent és rohanjak ide. A főnök a haját tépte, azt mondta, kirúg, ha nem maradok, de hiába, muszáj volt jönnöm. Siettem, ahogy lehetett. Meg tudod magyarázni, mi a jó fene történik velem?

– Meg – mosolygott magabiztosan Kerekes. – Azzal, hogy itt vagy, sok minden egyértelművé vált. Figyelj, mutatok valamit. De ígérd meg, akármennyire meglepődsz is, nem csinálsz

semmit, nem esel pánikba, nem rendezel jelenetet, nem sikoltasz. Látod azt a ballonkabátos férfit, ott a fa alatt, aki azzal a szőke nővel beszélget? Most le fogja vetni a cipőjét.

– Ugyan már, ne hülyéskedj... – kezdte mondani ingerülten Erzsi, de elhűlve látta, hogy a férfi lehajol és bontogatni kezdi a cipőfűzőjét. A következő pillanatban már zokniban állt a betonon. A vele lévő nő szájához kapta a kezét és halkán feljajdult, ám a férfi nem vett tudomást róla, nyugodtan folytatta a beszélgetést, mintha a világ legtermészetesebb dolga lenne, hogy a nyílt utcán, cipőjét kézben tartva, zokniban társalog. Még az sem zavarta, hogy az emberek megállnak, hangosan röhögnek és mindenféle gúnyos megjegyzést tesznek rá.

Erzsi levegő után kapkodott, s csak nehezen tudta kinyögni:

– Megőrült az az alak? S te honnan tudad előre, Józsi, mit akar tenni a szerencsétlen?

– Várj, még nincs vége – vigyorgott Kerekes. – Figyelj tovább, most levetetem vele a nadrágját – s valóban, a férfi, miközben a beszédet nem hagyta abba, elkezdte lecsatolni a nadrágszíját, s már tolta volna le a nadrágot, amikor Kerekes megelégte a bemutatót.

– *Elég! Befejezni! Elfelejtteni!*

A nő megragadta a férfi karját és hisztérikus zokogással magával ráncigálta. Az értetlenül tiltakozott, a kezében lévő cipőjét bámulta, mivel semmire sem emlékezett, erre a nő sikoltozva elrohant, ott hagyva a csodálkozva utána meredő férfit. Kerekes megsajnálta őket és visszaparancsolta a nőt, belőle is kitörölle az emléket, s mintha mi sem történt volna, már vígan nevetgéltek.

– Láttad? Ezt én csináltam. Mit szólsz hozzá? – kérdezte Erzsi től büszkén. – Hát nem csodálatos? Ha hiszed, ha nem, hallom mások gondolatát, korlátlanul rendelkezem az emberek akarata felett. Ha úgy tetszik, parancsolhatok az egész világnak. Talán még neked is... – tette hozzá bizonytalanul.

A lány hideglelősen bámult és a fejét rázta. Aztán csendesen elsírta magát.

– Kérlek... nagyon kérlek, Józsi... Miféle hülyeséget találtál ki már megint? Mindenesetre engem hagyjál ki ebből a játékból. Nem tudom mi ez, de nekem irtóztató, érthetetlen, és visszataszító. Semmi kedvem egy ízével... egy lélekidomárral járn. Hadd menjek el.

– Megőrültél? Most akarsz elhagyni? Idenézz – és a lány kezébe nyomta a köteg pénzt –, tessék, ez mind a tied. Arra költöd, amire akarod, fogd fel úgy, hogy zsebpénz. Inkább hallgass végig... – és kissé összefüggéstelenül, hadarva, bevallotta az utóbbi hetek, hónapok történetét, beszélt a kezdődő, majd fokozódó betegségéről, a kivizsgálás eredménytelenségéről, s hogy azért nem említette eddig, mert nem akarta a lányt fölöslegesen nyugtalanítani, amíg valami biztosat nem tud, annál sokkal jobban szereti. Aztán rátért a tegnapi esti hirtelen jött különös fejfájására, s a végén részletesen elmesélte mai nap eseményeit, még az imádkozó hústoronyt sem hagyta ki. – Én vagyok a legjobban megdöbbenve, esküszöm, becsületszavamra, ám ha így van, nem tehetek, nem hadakozhatom ellene, s hogy őszinte legyek, nem is akarok. Hallhattad, hányféle próbának vettem alá magam és teljes volt a siker. Idáig kis senki voltam, de végre megmutathatom a világnak, ki az a Kerekes Józsi. Most akarsz cserben hagyni, amikor miénk lehet minden, amit csak elképzelni tudunk? Egy röpke sugallat és az ország urai lehetünk. Egy halvány gondolatomba kerül és királynőt csinálhatok belőled, de lehetsz miniszterelnöknek is! Nem hiszed?

– De... elhiszem – suttogta babonás irtózáttal a lány és keresztet vetett. – Nem akarok se királynő, se miniszterelnöknek lenni! Nem akarok semmit. Engedj el.

– Nem értelek! – csóválta a fejét bosszúsán Kerekes. A lány ellenkezése őszinte volt, s ez megzavarta, ám annál sokkalta jobban szerette, semhogy erőszakkal beavatkozzon az érzéseibe. – Tudom, mennyi gondod-bajod van, neked is, meg a családnak is. Ennek egyszer s mindenkorra vége. Nem létezik olyan, amit meg ne kaphatnál.

– Félek Jóska, félek ettől az egésztől – fakadt sírva Erzsi. – Mi lesz ebből? Hová fog vezetni ez az egész? Ha legalább idejében szóltál volna. De most így egyszerre, váratlanul... Nem, nem hiszem, hogy csak úgy jött és megszállt ez a... minek nevezzem... ez a boszorkányosságod. Ne haragudj... Nem a magunkfajtának találták ki az ilyesmit, mi egyszerű, hétköznapi, becsületesen dolgozó emberek vagyunk. Mit kezdünk a hatalommal? Csak nem képzeled komolyan, hogy nekiállsz és hipp-hopp, megváltoztatod a világ menetét? Messiást akarsz játszani? Vagy azt hiszed, azok, akik odafönt vannak, hajlandók lesznek a te két szép szemedért önként, dalolva félreállni? Lehetsz te akármilyen parafenomén, vagy milyen szót használtál, biztosan megtalálják a módját, miként járjanak túl az eszeden, hogy aztán megfeszítsenek és eltegyenek az útból. Akár meg is ölhetnek. Esz egy mesterlövész, akivel elintéztetnek.

Kerekes hosszasan elgondolkozott. Így, ennyire élesen, logikusan kifejtve még nem vetődött fel benne a kockázat.

– Nem tudom... – felelte zavartan és jobb híján ismét a sűrűn rátörő fejfájásairól kezdett beszélni. – Eleinte azt hittem, valamiféle tumor, de hallhattad, semmi komolyabbról nincs szó, hál’ Istennek. Mást nem mondhatok. Éppen ezért van rád szükségem, mert egyedül beleőrülök, ha csak végiggondolom, hogy többé nincs titka előttem az embereknek, hogy irányíthatom őket, s hogy rajtad kívül nem bízhatok senkiben. Ugyanakkor szentül hiszem, hogy kutya kötelességem jóra, értelmes dologra használnom a képességet, s nem csak itt bolondozni az utcán. Szükségem van egy barátra, egy őszinte társra, aki időben megállít, ha marhaságot akarnék elkövetni. Segíts, Erzsi, könyörögve kérlek, segíts megtalálni a helyemet. Ketten mégiscsak könnyebben elboldogulunk. Tudod, mennyire szeretlek!

– Hát persze, hogy segítek – szipogta a lány meghatottan. – Nem azt mondtam, hogy magadra hagylak. Én is szeretlek, te számár. De engem soha ne akarj elvarázsolni. Esküdj meg, hogy az én fejemben nem fogsz turkálni!

– Esküszöm! – tette szívére a kezét Kerekes és komolyan is gondolta. – Szerinted mi legyen a következő lépés?

– Nekem most vissza kell mennem a boltba, mert a főnök...

– Na nem, arról szó sem lehet, többé nincs semmiféle főnöke egyikünknek sem. Nem fogunk tovább gürcölni, se te, se én, annál sokkal fontosabb dolgunk van. Szerintem a legelső teendő, hogy még ma összeházasodunk, veszünk egy szép, berendezett házat, aztán a többit majd meglátjuk.

– Még meg se kérted a kezem – mosolygott könnyein át a lány. – Hogy képzeled, csak úgy fütyöntesz egyet és hozzád megyek?

– Bocsánat, hölgyem – hajolt kétrét a boldog vőlegényjelölt –, ezennel van szerencsém megkérni a becses kezét.

– Na azért! Ugye, tudsz te viselkedni, ha akarsz. No jó, nem bánom, most az egyszer feleségül megyek hozzád, de figyelmeztetek, ez az utolsó eset. Megértette uraságod?

– Igenis! – vágta magát vigyázzba Kerekes. – Uraságom megértette és lesi a parancsot!

– Akkor mire várunk még? Most mutasd meg, mire vagy képes!

– Ez a beszéd, ezt már szeretem! Fogunk egy taxit... figyeld meg, a taxisnak eszébe se jut viteldíjat kérni.

– A magunk féle kisembereket ne bánts, azokat ne ejtsd át. Van elég nagytőkés, azoknak meg se kottyan, ha egy kicsit megkönnyítjük a zsebüket.

– Milyen igazad van! – restellte el magát Kerekes. – Látod, máris segítettél. Na, nyomás, gyerünk a bankba. Van ott pénz dögivel, csak úgy dobálóznak a milliárdokkal, majd összecsalsják maguknak a hiányt, még nyernek is rajta. Nem féltem azokat a jómadarakat.

Bementek a legelső nagy banképületbe, ahol szó nélkül leszámoltak Kerekes elé huszonöt millió forintot, a biztonsági őr udvariasan kitérte előttük az ajtót. Erzszi halászápadtan remegett mögötte és lélegzetet is alig mert venni, hiába, még nem szokta meg, át kellett esnie a tűzkeresztségen. Kerekes megfogta a karját és nyugtatta:

– Ne félj, nem emlékeznek semmire, felesleges izgulnod. Most meglátogatunk néhány további bankot és azoknál is összecsomagoltatunk két-háromszáz milliót, útközben keresünk egy anyakönyvvezetőt, aztán következhet a házvétel. Hol szeretnél lakni? Pesten? Budán? Vagy valahol a külterületen? Jó, majd útközben eldöntöd. – Leintett egy taxit – Hajlandó egész nap velünk maradni? – kérdezte a sofőrt.

– Van fogalma, uram, mennyibe kerülne az magának,? Egy valóságos kis vagyonba! – ráncolta homlokát gúnyosan a taxis.

– Ne törődjön semmivel. Tessék, előlegként – válaszolta hetykén Kerekes és kimarkolt egy rakás ötezrest. Lehetett vagy ötven-hatvanezer forint.

A taxist elfogta a köhögési roham, és gyorsan zsebre vágta a pénzt.

– Hová parancsolja, tisztelt uram? Holnap reggel hatig a maguké vagyok! Rendelkezzenek velem.

– Oké. Tud a közelben házasságkötő termet?

– Nem is egyet!

– Akkor csapjon a lovak közé! Elég volt a legényéletből – kurjantotta Kerekes – Vállalja, hogy maga lesz az egyik tanú? Köszönöm! Közben ahány bankot lát, mindegy, milyet, álljon meg.

Félóra múlva Kerekes frissen beszerzett sportszatyorja degeszre tömve domborodott a bankókötegektől. Testvérek között is lehetett benne, vagy másfél-két milliárd. Erzszi dermedten hallgatott és tétova kezekkel simogatta a sportszatyor dudorait.

Az anyakönyvvezető nem vitatkozott, a takarítónő volt a másik tanú és tíz perc múlva törvényes férj-feleségként léptek ki a házasságkötő teremből.

A taxis a fejét csóválta:

– Ilyen fuvarom még nem volt. Maguk aztán nem sokat kukoricáznak – mondta elismerően. – Megengedik, hogy elsőként kívánjak sok boldogságot?

– Köszönjük! – válaszolta túláradó örömmel az új férj – Tudja mit, ne csak a mi számunkra legyen emlékeztetés ez a nap. Ott van az az autószalon, álljon meg, és válasszon magának egy új kocsit. Amilyet akar.

Negyedóra múlva a Mártonhegyi úton suhant a vadonatúj 940-es Volvo, a sofőr – mint kiderült, Kutas Lajosnak hívták – szédelegve ült a volán mögött, még mindig remegett a keze a döbbenettől. Egy ilyen autó az ő nevén! *Nincs mese* – gondolta –, *a pasas vagy bolond, vagy*

hazatelepült nyugati nagytőkés, de az is lehet, hogy amerikai, esetleg orosz kém, ukrán heroincsempész, maffiavezér, bármi... Nem számít!

– Ha még egyszer ilyen marhaságokat gondol rólam, máris repül, megértette? – dörrent rá Kerekes. – Úgy nézek én ki, mint nemzetközi kém, vagy egy amerikai milliárdos, idegenbe szakadt hazánkfia, netán ukrán maffiózó, kábítószerüzér?

Kutas Lajos nagyot fékezett.

– Uram – szállt ki a kocsiból –, egy centit sem megyek tovább, amíg meg nem magyarázza, honnan tudja, mire gondolok.

– Micsoda maga, kémelhárító? Tudom és kész. Elégedjen meg ennyivel. *Ne törődjön vele, felejtse el.* Na, indulás! Kanyarodjunk a Mártonhegyi út felé, a 22-es szám alatt állítólag van egy eladó ház. Most olvastam az újságban.

A sofőr szó nélkül visszamászott a volán mögé. Többé nem kérdezősködött

A hirdetésben szereplő címen régimódi, repkénnyel befuttatott, kétemeletes villát találtak. Nagyon szép, angol stílusban épült századelejei kastélynak látszott két toronnyal, művészen parkosított végeláthatatlanul hosszú kertjében fedett, fűtött uszodával Erzsi nem túl nagy lelkesedéssel járta végig az óriási és hivalkodó palotát, ami messze meghaladta szerény képzeletvilágát: Kerekes nyugtatni próbálta: ez még csak a kezdet.

A tulajdonos – látva egyszerű öltözkünetet – először be se akarta engedni őket, de Kerekes gyorsan elsimította benne a bizalmatlanságot. Ezután egy-kettőre megegyeztek, berendzéssel, mindennel együtt kerek kétszáz millióért megvásárolták, megírták az adásvételi szerződést, ott helyben kifizették, s a régi tulajdonos elképedve, a meglepetéstől hebegve-habogva, gyorsan összehajszolta személyes holmijait, és a Volvo elfuvarozta az általa megadott címre.

Erzsi körbefutotta a házukat és az elragadtatástól kótyagosan érkezett vissza férjéhez, aki a hátsó kert felőli teraszon egy hintaszékben ülve a hűtőben talált sört kortyolgatta jóízűen, s közben újságot lapozgatott.

– És most mit csinálunk, férjurarum? – ült le boldogságtól kipirult arccal az asszonyka. – Csak lustálkodunk itt ebben a palotában, vagy történik is valami? Én nem tudok gondolatot olvasni, hogy kitaláljam, mik a terveid.

– Szerintem mindenek előtt keresnünk kell egy megbízható, okos embert, akitől tanácsot kérhetünk. Óvatosnak kell lenni, mert eleinte mindenki hülyének, baleknak néz majd minket. A sofőr is meg akar lépni a Volvóval, azt hiszi a jámbor, hogy túl tud járni az eszemen, de már jön vissza.

Alighogy kimondta, nagy fékcsikorgással megállt a Volvo a kapu előtt. Kutas Lajos szánalmasan vánszorgott végig a bejárati úton és pityergéssel küszködött.

– Mit tett maga velem? Megbabonázott?

– Még magának áll feljebb? – vont össze szemöldökét Kerekes. – Le akart lépni az autóval, mi? Azért mert a maga nevében van, nem jelenti azt, hogy odébbállhat vele. Nem telt le a munkaideje, hol van még a holnap reggel hat óra.

– Igaza van, elismerem. Maga az ördöggel cimborál, hiába is tagadnék. De honnan tudta, hogy mire készülök? Tényleg belelát az emberek fejébe? Ez borzasztó! Úgy nem lehet élni, hogy az ember még egy kiadósat sem káromkodhat a főnökére.

– Nyugodjon bele, ez már így lesz. Ha nem akarja, ne vállalja a munkát. Vagy tudja mit, segítek. Nézzen rám: *legyen becsületes és hűséges! Nem fogja megbánni. Ha megértette, tisztelegjen.*

Lajos akkorát tisztelgett, hogy egy zupás őrmesternek is becsületére vált volna. Szemei kutyahűséggel tapadtak a házaspárra.

– Uram, az életemet is...

– Ne hülyéskedjen! Inkább jegyezze meg, soha ne próbáljon átverni, mert úgyse sikerülne. Ha viszont megbecsüli magát, itt maradhat állandóra is. Fizetés, lakás... Szerencsés fickónak mondhatja magát.

– Maradok boldogan, főnök! Megengedi, hogy most hazamenjek és elmondjam a feleségemnek, hadd örüljön ő is...

– Fölösleges – veregette meg a sofőr vállát Kerekes –, öt perc múlva itt lesz a gyerekekkel. Már idehívtam őket. Ne hálálkodjon, érni fogja még nagyobb meglepetés is.

2. fejezet

Strumpfelder Béla, az Egyesült Felemelkedés Párt mindenható elnöke hanyatt dőlt a kényelmes bőrfotelben és a halántékát dörzsölte. Vagy öt perc óta furcsa bizsergést érzett, mintha belülről viszketne az agya, vagy vitustáncot járna egy idegszál. Gondolatai ide-oda csapongtak, képtelen volt egyetlen témára összpontosítani, pedig ha valamikor, hát most igazán nagy szüksége lett volna a feszült figyelemre.

Előtte feküdt az országos választmány határozati jegyzőkönyve, azt olvasta és a dühtől le-fel ugrándozott a vérnyomása.

– A marhák! – dühöngött magában. – Tehetségtelen, dilettáns, gyámoltalan ütődöttek gyülekezete! Gözük sincs a nagypolitikához! Nem elég, hogy néhány kis vidéki éhenkórász kekeckedni mer vele, még azok is ellene szavaznak, akiket ő emelt ki a névtelenségből. Megkérdőjelezni merészelik a programját! S miért? Milyen alapon? Pusztán, mert nem volt jelen, hogy egyetlen pillantásával agyonsújtja őket? No de megemlegetik ezt a napot, amíg élnek, de meg ám! Repülni fognak a pártból a nyavalyások!

Egyenként pipálta ki a neveket, akik a szavazáskor nemmel voksoltak. Igenis, repülnek! Olyanokat fog ültetni a helyükbe, akik tudják, mivel tartoznak, mit köszönhetnek neki, a legfőbb vezérnek. Vannak elegenden – attól nem tartott, hogy nem talál megfelelő, engedelmes híveket.

Strumpfelder Bélát szónoki tehetsége juttatta az elnöki székbe, korábban egy külvárosi kisipari szövetkezet könyvelője volt, amíg el nem bocsátották összeférhetetlen természete miatt.

Ekkor adta fejét a politizálásra és káprázatos gyorsasággal szédítő karriert futott be. Sikerült közel férköznie a párt akkori elnökéhez, s minden adandó alkalmat megragadott, hogy nélkülözhetetlenné tegye magát. Csöppet sem izgatta, hogy eleinte afféle lóti-futi szerepet töltött be, mivel rájött, hogy rendkívüli retorikai képességgel áldotta meg az ég, jól bánik a hangjával, tud a tömegek nyelvén szólni, és ki is használta a lehetőségeket, hogy beszélhessen. Pártbéli felettesei hagyták, hadd lelkesedjen, ám mire feleszméltek, már késő volt: az ismeretlenségből feltörekvő Strumpfelder üstökösként robbant az egymással marakodó vezetőség fölé, és alig két esztendő múlva az országos kongresszus néhány ellenszavazattal a párt elnökévé választotta.

S most ugyanezek mernek ellenszegülni az ő dédelgetett programjának!

Elnökké választása első percétől irgalmatlan fegyelmet követelt és nem tűrte, hogy bárki kétségbe vonja kizárólagos döntési jogát. Született diktátor volt, ízig-vérig. Ha valaki ellenkezni próbált, annak vége volt, rövid úton eltávolította. A tagság természetesen semmit nem sejtett, fogalmuk sem volt, mi módon szilárdult meg a korábban nagyon is ingatag pártegység, számukra az volt a mérvadó, amit a közvélemény-kutatások kimutattak, márpedig az egyértelműen az EFP rohamos emelkedését jelezte a népszerűségi listán, és nem sok hiányzott, hogy ledolgozza a legnagyobb kormányzó párt előnyét.

S a parlamenti választások ideje vészesen közeledett, már csak néhány hónap volt hátra, és a nagy hatalmú pártelnök rózsaszínű álmaiban felködlött egy miniszterelnöki bársonyszék.

Megcsörrent a közvetlen titkárnői telefon, Strumpfelder felvette.

– Mi van, Gizike? Megmondtam, hogy ne zavarjanak.

– Bocsánatot kérek, egy házaspár van itt, elnök úr, azt mondják sürgősen beszélni szeretnének önnel.

– Küldje el őket...

– Valahogy nincs szívem... – rebegte alig hallhatóan a titkárnő és Strumpfelder Béla meglepődött. Mi ütött ebbe a szédült tyúkba, sose szokott így beszélni.

– Kik a vendégek? – kérdezte óvatosan. – Valamelyik minisztériumból jöttek? Vagy egyéb komolyabb szervezettől? Netán külföldiek?

– Nem, elnök úr – suttogta elfogódottan Gizike –, egyszerű munkásembereknek látszanak.

– Akkor nem értem... Megmondták, mit akarnak?

– Az úr annyit üzen, hogy meg akarja váltani a világot, lehetőleg még a héten.

Strumpfelderből kibuggyant a röhögés. Szóval a világot? Imádta a bolond fanatikusokat kifigurázni, s ez most nagyszerű szórakozásnak ígérkezett. Soha jobbkor nem jöhettek volna, legalább eltereli a gondolatait. Egyszeriben megfeledkezett iménti haragjáról, jókedvre derült és azt mondta:

– Na jó, nem bánom, egye fene, ha ennyire sürgős nekik, küldje be őket.

Nyílt az ajtó és belépett a Kerekes házaspár. Erzsine szolid, kissé divatjamúlt, szürke kiskosztüm volt, férje megszokott vászon dzsekijét viselte, hozzá kopottas farmernadrágot és agyontaposott kínai edzőcipőt. Illedelmesen köszöntek, bemutatkoztak és kéz a kézben megálltak a hatalmas iroda közepén, várták, hogy hellyel kínálják őket.

Arra ugyan várhattak!

– Jó napot! – fogadta a köszönésüket hűvösen Strumpfelder. Fel sem állt, nem is nyújtott kezét. Első pillantásra megállapította, hogy a vendégek nem úgy néznek ki, mint akikért érdemes strapálnia magát. Ezek még arra sem jók, hogy szórakozzon velük – Hallom, fiatal barátom, éppen a világot készül megváltani. Nagyon helyes! Kíváncsi vagyok, hogyan kezd hozzá. Miért sürgős ennyire?

Kerekes agyát elborította a sértettség dühe, de még várt, mert Erzsine figyelmeztetően megszorította az ujjait. Igaza van az asszonynak, csak hadd játszadozzon ez a felfuvalkodott, nagyképzű hólyag, mindjárt annál nagyobb fog pottyanni a meglepetéstől – higgadt le máris.

– Talán megengedné, hogy leüljünk? – kérte alázatosan Kerekes. Strumpfelder kegyesen intett, erre mindketten helyet foglaltak az elnökkel szemközt és tovább hallgattak.

– Szóval hogy állunk azzal a világmegváltással? – nógatta őket türelmetlenül Strumpfelder Béla, mert már szeretne volna kívül tudni az esetlen falusiakat. Csalódott, semmi érdekes nincs bennük.

– Nem falusiak vagyunk – mondta tisztelettudóan Kerekes –, Budán lakunk.

Az elnök meghökkent. A pasas ráhibázott, tényleg vidékinek nézte őket. Mindenesetre, az, hogy Budán laknak, még nem jelent semmit, lehetnek albérlők, legjobb esetben házfelügyelők egy társasházban...

– Tévedni tetszik, elnök úr, nem vagyunk sem albérlők, sem házfelügyelők. Saját villánk van a Mártonhegyi úton. Elnök úr rossz emberismerő, nem tudja felmérni a látogatóit.

Strumpfelder elképedve pislogott a vendégekre. Mi ez? Belelátnak a gondolataiba?

– Igen, eltalálta! – nézett a szemébe Kerekes. – Gondolatolvasó vagyok. Ezért vagyunk itt.

Az elnök felugrott. Ilyen nincs! A bolondját járatják vele! Nyilvánvaló, hogy hangosan elszólta magát, ebben az irtózatos hajszában annyira kimerült, hogy már nem képes uralkodni az érzékszervein. Muszáj még egy kávé innia, jó erőset, az majd rendbe hozza. Keze már nyúlt volna a csengőhöz, de Kerekes szavai megállították: – Hagyja csak, már hozzák a kávéját.

Gizike lépett be, kezében tálcát egyensúlyozva, rajta három gőzölgő csésze, cukor, egy külön porcelánkancsóban tejszín.

– Parancsoljon, elnök úr, a kávé. Ennél erősebbre nem tudom főzni.

Strumpfelder Bélának lúdbőrös lett a karja. Hangja úgy nyekergett, mint egy kotkodácsoló, öreg tyúk:

– Maga tudta, hogy kávé akartam kérni?

– Természetesen! – nézett rá csodálkozva a titkárnő. – Ki tetszett szólni az imént. Tisztán hallottam.

– Valóban szoltam? – fordult az elnök Kerekeséhez elbizonytalanodva.

– Lehetséges! – bólintottak azok egyszerre.

– Jó, tegye le, köszönjük – mondta Strumpfelder, belekapaszkodva az asztal szélébe. Úristen, csak nem fog megbolondulni? Pont most, amikor már a végső győzelem küszöbén áll?

Strumpfeldert – önmaga legnagyobb meglepetésére – hirtelen nagy-nagy megnyugvás fogta el és felfokozott érdeklődéssel fordult kedves vendégei felé.

– Ó, mennyire örülök, hogy megtisztelték a látogatásukkal. Parancsoljanak kávé, esetleg valami italt is... konyak, sör, finom tokaji...

– Azt hiszem, most jól jönne egy hideg sör – vetette oda könnyedén Kerekes. – Az asszony egy pohárka édes tokaji aszút kér. Azt kedveli.

Mielőtt az elnök szólásra nyithatta a száját, már jött is Gizike az italokkal, amiket a vendég felsorolt. Előkelő meghajlással letette eléjük, akár egy valóságos békebeli kávéházi főpincér.

– Szabad egyébbel is szolgálnom? Esetleg valami süteményt ajánlhatok... – majd választ sem várva kecses pukedlit vágott ki és elhagyta az irodát. Előtte még olyan csábosan mosolygott a főnökére, hogy az felért egy nyilvános szexuális zaklatással. Hiába, a megszokás...!

– Ügyes titkárnője van, elnök úr – jegyezte meg Erzsi. – Valósággal kitalálja az ember gondolatát. Öröm lehet ilyen kiváló beosztottakkal dolgozni.

– Igen... igen... – hebegte Strumpfelder Béla és megtörölte izzadt homlokát. Honnan a fenéből tudta Gizi, hogy a vendégek mit akarnak inni? Összebeszéltek? Itt valami szörnyű titok lappang! Elképzelhető volna, hogy a pasas valóban az, akinek mondja magát? Izé... gondolatolvasó? Nem úgy néz ki...

– Pedig az vagyok, törődjön bele, elnök úr. Gizike csak azt tette, amit én sugalltam neki. Hát akkor talán beszéljessünk – hajolt előre Kerekes, aztán felállt és le-föl sétált. – Tetszik ez az irodája. Lehetne ugyan nagyobb is, de valahogy majd csak elszorongunk benne a feleséggel. Maga átköltözik egy másikba. Van kisebb?

Az elnök felhördült.

– Micsoda? Elment a józan esze? Még hogy én átköltözöm... !

– Most mit van úgy oda? Világmegváltásról van szó, és maga egy ilyen történelmi pillanatban a saját kényelmét tartja a legfontosabbnak? Inkább figyeljen rám. Ha jól viselkedik, megmaradhat alelnöknek, sőt azt se bánom, ha továbbra is a maga neve alatt működik a párt. Engem nem érdekel a rang.

– Miről beszél? – hápogta elcsukló hangon Strumpfelder Béla. – Kicsodák maguk tulajdonképpen?

– Na látja, végre egy igazán értelmes kérdés. Nem akarta elhinni, holott én megmondtam a legelején, hogy olvasok a gondolataiban. S ha nem mondom, akkor is fel kellett volna tűnni, hogy előre válaszolok mindenre, s hogy még ki sem mondta, máris teljesültek a kívánságai. Azt hitte, megbolondult, éppen most, amikor már a nagy győzelem előtt hiszi magát, holott én voltam az, aki tudtam, mi jár abban a csöppnyi kis eszében. Hajlandó végre belátni, hogy nincs semmi esélye velem szemben? Most például azt latolgatja, hogy telefonál a rendőrségre. Így van?

Így volt. Az elnök valóban azon törte a fejét, miként értesíthetné feltűnés nélkül a rendőrségen lévő barátait a kellemetlen látogatók mielőbbi eltávolítása érdekében. Ezt is kipuhatolták a fejéből!

Halálosan megrémült. Menekülni!... Menekülni, amíg nem késő! – dörömbölt agyában a gondolat.

– Sehová sem kell menekülnie – folytatta Kerekes zavartalanul –, nem akarjuk bántani, ha jó fiú lesz. Megismétlem: tudok olvasni a gondolatokban, és nem csak a magáéban, hanem mindenkiében, és arra is képes vagyok, hogy parancsoljak, s az emberek azt teszik, amit én akarok. Elhatároztam, hogy megváltoztatom a történelem menetét, vagy ha ragaszkodik a korábbi kifejezéshez, megváltom a világot, s ehhez szükségem van néhány segítőtársra, hozzám méltó helyiségre, s ez pont megfelelő – legalábbis ideiglenesen. Tudom, hogy Ön elnök úr hogy mélységesen lenézi azokat, akik rajonganak magáért, de ezen könnyű változtatni. Arra azonban mindenképpen úgy-ahogy alkalmas lesz, hogy a szóvivőm legyen. Vállalja önként ezt a szerepet, vagy kényszerítsem?

Strumpfelder Béla utolsó erejét vetette latba, amikor lihegve, erőlködve kinyögte:

– Nem vállalom! Inkább a halál!

– Ahogy akarja. Szép temetést rendezünk majd, a párt saját halottjának fogjuk tekinteni, ezt megígérhetem – vont a vállát Kerekes. – Majd azonban dologra! *Gizike! Jöjjön be, diktálók!*

A titkárnő úgy vonult be, mint akit dróton vezetnek, kezében jegyzetömbbel és ceruzával.

– Fogalmazzon meg egy nyilatkozatot, miszerint Strumpfelder Béla önként lemond az én javamra. Mától ő a párt szóvivője. Igaz, Strumpfelder?

A *volt* elnök szája kinyílt és úgy maradt. Feje elkékült, melle zihált, aztán lassan összegörnyedt, majd nyögve felállt és fejét lehajtva alig hallhatóan suttogta:

– Igaz, elnök úr. Írja, Gizike.

– Hála az égnek, éppen ideje volt! – mondta a titkárnő és táncléptekkel, riszálva kimasírozott.

Kerekes József beült az elnöki íróasztal mögött magasodó trónszerű fotelbe, megpördült vele és kijelentette:

– No, Erzsi, elkezdődött. Eddig minden úgy ment, ahogy elképzeltem. De mi lesz ezután? Jó, tudom, tudom, te nem politizálsz, de azért... Akarsz mondani valamit? Tessék, hallgatlak.

Amikor a fiatalasszony megszólalt, hangjában új, eddig soha nem tapasztalt határozottság és öntudat csengett. Kerekes csodálkozva fülelt: lám-lám, miből lesz a cserebogár!

– Szerintem ez még kevés, ez semmi, a többi pártot is körbe kell látogatnunk. Aztán itt vannak ugye az egyházak... Nem elhanyagolható kérdés. Sőt, ha neked volnék, azt venném következőnek. A kormánnyal ráérünk, az úgylis rendszerint akkor ismeri fel a helyzetet, amikor már minden mindegy. Vagyis utoljára.

– A szakszervezet... – kotyogott közbe szolgálatkész Strumpfelder.

– Tréfál? – legyintett erélyesen az asszony. – Melyik? Azok nem érnek rá, ilyen apró-cseprő ügyekkel foglalkozni, mint a népjólét és a nemzeti felemelkedés, ők egymással vannak elfoglalva, nekik édes mindegy, ki van hatalmon, amíg övék az íróasztal, rájuk kár az időt pazarolni.

– És a hadsereg? – kérdezte Kerekes. Tetszett neki a felesége viselkedése. Lehet, hogy megvan az új miniszterelnök?

– A hadsereg? – biggyesztette le száját az asszony. – Mint újságolvasó ember, két lehetőséget látok. Az egyik: vonj el még tíz százalékot a költségvetésükből és nem lesz velük többé gond, mert megszűnnek létezni, de ez veszélyes, rájuk még szükség lehet. Sosem lehet tudni, mi történik. A másik: emeld fel a tisztikar fizetését harminc százalékkal és követni fognak tűzőn-vízen át. Ugyanez a helyzet a rendőrséggel is, csak az sürgősebb.

– Helyes. Megfogadom a tanácsodat. Figyeljen, Strumpfelder, most elmegyünk, de egy percre se remélje, hogy szabadjára engedtem magát. Megértette? Válaszoljon!

– Igenis, elnök úr, ahogy óhajtja! – hajolt földig Strumpfelder Béla, majd az asszony felé fordult. – Igenis, miniszterelnök asszony! – és teljes szívéből hitte, amit mondott.

Az Egyesült Felemelkedés Párt nagyot lépett előre országhódító útján.

De ez már nem ugyanaz a párt volt.

3. fejezet

Az idős, fáradt arcú pap türelmetlenül szakította félbe az ismeretlen férfi szavait.

– Nem teljesen értem önt, uram. Azt mondja, semmi köze a mi csekély létszámú felekezetünkhöz, nem tagunk, még csak nem is szimpatizánsunk, hitelveinkről, tanításainkról sejtelve sincs, mégis hozzánk fordul segítségért és tanácsért. Miért nem a saját lelki vezetőjét kereste fel, ha gondjai vannak? Voltaképpen mi okból kérte ezt a találkozást?

– A saját lelkipásztorommal már beszéltem, amiként a többi egyház képviselőivel is. Öszintén szólva önökkel szeretném zárni ezt a hosszú megbeszélés-sorozatot, jóllehet tudom, hogy önök a legkisebbek és egyelőre a jelentőségük sem túl nagy.

– Igen? Nagyon kedves... – A pap nem is próbálta titkolni, hogy vérig sértődött. Kerekcsöndesen mosolygott. – Megjegyzem, nem valami sokra becsülheti a tevékenységünket, ha ilyen lesújtóan vélekedik rólunk.

– Félreértett, lelkész úr, egészen másról van szó. Az önök feltörekvőben lévő kisegyháza kicsi, fogalmazhatnánk úgy is, hogy új, hiszen alig egy éve ismerték el hivatalosan, kevesen állnak a befolyásuk alatt, ellenben a híveik – ha jól tudom, a Szeretet Katonáinak nevezik magukat – annál lelkesebbek és odaadóbbak. Ezért bizonyos szempontból önök értékesebbek a számomra, mint a legnagyobbak, ahol a taglétszám ugyan tekintélyes, de a tagság túlnyomó része vallási szempontból közönyös. Az a tény, hogy utolsóként kerestem fel önöket, egyben azt is jelzi, hogy ezt a beszélgetést tartom a legfontosabbnak. Persze, ez az önök hozzáállásán is múlik...

Kerekcs érezte, hogy a pap megenyhül. Egy ici-picit rásegített.

– Így már jobban hangzik. Nos, miről van szó? Tíz percem van az ön számára. Hallgatom, uram. Előre bocsátom, pénzt ne kérjen!

– Szó sincs róla – nevetett Kerekcs –, nyugodjék meg, éppen ellenkezőleg: én szeretném igen gyorsan fölemelni önöket az ország, hogy ne mondjam, Európa egyik meghatározó, vezető egyházává. Elképzelhetőnek tartja?

A pap végigmérte a hanyagul, nagyon is hétköznapiasan öltözött embert, fanyarul elmosolyodott, de Kerekcs vette a düh fokozódásának érzését is.

– Vicces kedvében van, fiatalember, vagy gúnyolódik. Ne haragudjék, nincs időm fantáziálgatásra. Ha nem tudná, az ilyesmi nem pusztán elhatározás vagy buzgóság kérdése. Rengeteg akadályt kell leküzdeni ahhoz, hogy szélesebb körben elismertessük magunkat és vigyük valamire – Közben arra gondolt: ez a szegény fickó megőrült, vagy mégis pénzt akar kicsikarni. Még a nevét sem árulta el. Ügyetlen kis szélhámos.

– Egyik feltételezése sem igaz – válaszolt Kerekcs a pap gondolataira. – Nem vagyok se őrült, se szélhámos és a nem létező pénzüket sem akarom kicsikarni. Ami pedig a nevemet illeti, Kerekcs József vagyok. Elnézést kérek, hogy nem ezzel kezdtem, igaza van, ez illetlenség.

Az öreg pap elpirult, mint akit valami huncutságon kapnak. Valóban ezeket gondolta, szó szerint! Jobban megnézte magának a vendéget, de semmi különös nem látott rajta, legfeljebb egy apró, kör alakú forradást a homlokán. Bizonyára gyerekkori verekedés nyoma...

– Ha megbocsát, lelkész úr, kénytelen vagyok ellentmondani, mivel ezúttal is tévedni tetszik, ugyanis nem verekedés volt, hanem egy lecsapódó faág sértette fel a homlokomat és buta módon nem mentem el orvoshoz, hogy rendesen összevarrja. Így maradt meg a helye.

Jó, hát akkor faág, mi köze hozzá – vont vállat a pap. De várjunk csak... már másodízben találja el ez az ember, hogy ő mire gondolt. Meglehetősen jámbor, buta képe van, egyszerű munkásembernek látszik, persze, lehet, hogy csak adja itt az ártatlant, s a végén kiderül, hogy nyomozó vagy a minisztérium küldte és azért jött, hogy szimatoljon...

– Ugyan, lelkész úr! Hát úgy nézek én ki, mint egy nyomozó, netán minisztériumi hivatalnok? A jámbor, buta munkásember képemmel? Ejnye, ejnye, hogy miket nem feltételez rólam!

– Én... én ilyet nem mondtam, kérem – tiltakozott megütközve a pap. – Egy szót se szóltam.

– De gondolta! Igaz?

– Igaz... ööö... akarom mondani... nem értem... honnan veszi ezt a... ezt a...

– Nem tűnt fel, hogy válaszolok a gondolataira?

– De... őszintén szólva, igen... – dadogta fakó hangon az öreg lelkész. – Miként lehetséges ez? Telepátia? A vallás tagadja a létezését, hacsak nem az Úrtól származik és az Igét szolgálja. De akkor az már szent kinyilatkoztatás, isteni prófécia és nem holmi telepátia, amely, mint tudjuk, az ördög műve...

– Nevezze, aminek akarja, nekem mindegy – szakította félbe a papot Kerekes. – Ha ördög, hát ördög, mit bánom én, a Biblia sehol sem említi. A lényeg, hogy képes vagyok rá, sőt többre is. Figyeljen, most iderendelem a háziasszonyát. Hallja, már jön is!

Kinyílt az oldalsó ajtó, természetes asszonyosság dugta be a fejét és morcosan kérdezte:

– Tessék. Miért hívatott? Úgy hallottam, mintha mondott volna valamit.

A pap hebegett-habogott, s nem tudta, hogyan viselkedjék. Végre nagy keservesen sikerült annyit kinyögnie:

– Semmi, semmi, Markosné... menjen csak vissza... Tévedés történt. Majd szólok, ha szükség lesz magára.

Amikor ismét kettesben maradtak, Kerekes megkérdezte:

– Nos, hisz már nekem?

Az öreg pap halovány arccal hányta magára a keresztet és félelemmel vegyes irtózattal nézett a vendégre. Felkapott egy feszületet és azzal fenyegette meg a vigyorgó Kerekest.

– Maga a Sátánnal cimborál! Hagyja el az épületet! Azonnal!

– Rendben van! – rántotta meg a vállát Kerekes. – Már itt sem vagyok. Remélem a hittestvéreinek több esze lesz, ha megtudják, mekkora lehetőséget szalasztottak el. Merthogy megtudják, azt garantálom! Mit fog nekik mondani? Vállalja a felelősséget?

– Várjon! – riadt meg a pap – Sajnálom, nem akartam megbántani. Beszéljen világosabban. Voltaképpen mit kíván tőlünk? Honnan veszi azt a képtelenséget – idegesen felnevetett –, hogy rövid időn belül meghatározó jelentőségre tehetünk szert? Van erre valami alapja, vagy ez csupán ostoba blöff?

– Nem szokásom papokkal blöffölni, halálos komolyan mondtam. Ha kívánja, írásba adom, vagy akár meg is esküszöm rá, itt az oltár előtt. Egyetlen kérésem van: hívják össze a híveket

egy országos konferenciára még e hét vasárnapjára és engedjék meg, hogy ott felszólaljak. Ennyi. A többi bízza rám.

– Ez képtelenség! Ma szerda van, gondoljon bele, mire megírom a körlevelet, borítékoljuk, megcímezzük, feladjuk a postán, vagy kiviszik, vagy sem... Bélyeg! Kisebb vagyon... Tudja, hogy van ez a mai világban. Nem, nem, kizárt, hogy hétvégére összehívjunk egy széleskörű találkozót. Legfeljebb a szokásos délelőtti istentiszteletkor szót kaphat.

– S, ha segíték?

– Hogy érti ezt? Kifizeti a postaköltséget?

– Majd én értesítem a híveket, hogy vasárnap tíz órára jelenjenek meg itt.

– Hogyan? Futárokat küld szét? Névsorról, címjegyzékről szó sem lehet.

– Nem is kell. Közönséges telepátia, amiről beszélt, s amiben az egyház amúgy sem hisz. Arra viszont mérget vehet, hogy ha én hívom őket, senki sem fog hiányozni.

– Mit is mondhatnék... zavarba hoz. Eléggé hihetetlenül hangzik.

– Akkor meg miért habozik? Ha tényleg blöffölök, magunk között vagyunk, sose tudja meg senki. Legalábbis tőlem nem!

– Gondolkoznom kell és nem ártana konzultálni egy-két paptársammal sem. Egyedül nem dönthetek. Ráadásul a világi kuratórium nélkül egy lépést sem tehetünk, ők támogatják anyagilag a működésünket, joguk van véleményt nyilvánítani. Hamarosan kezdődik a bibliaóra, talán néhányan itt lesznek.

– Nagyszerű! Akkor ezzel el is intéztük a dolgot.

– Hohó, egyáltalán nem biztos, hogy beleegyeznek.

– Dehogynem, bizza csak rám őket! Figyelje meg, ők maguk fognak előhozakodni a javaslattal. Még kezét is csókolnak!

– Azt kötve hiszem, hacsak ön nem beszélt velük már korábban.

– Mikor beszéltem volna? Azt se tudom, kik azok a kurátorok. Különben most fordult be kettő a sarkon, rögtön ideérnek.

– Még túl korán van ahhoz, hogy... – ellenkezett volna a pap, de torkára fagyott a szó.

Nyílt a templomajtó és két férfi lépett be, fekete, ünneplő ruhában, nyakkendősen. Hangosan köszöntek, majd elindultak az oltár felé. Félúton megtorpantak és úgy meredtek Kerekesre, mintha kísértetet látnának. Egyikük – a magasabbik – sírva fakadt.

– Ő jelent meg álmomban! Igen, ő volt az! – mire a másik is rázendített:

– Én is álmodtam vele! Azt prédikálta, hogy magasra emeli a Szeretet Katonái hírnevét és a hívek özönleni fognak a templomainkba. Mi leszünk az ország első számú egyháza, sőt a miénk lesz az uralkodó vallás egész Európában. Halleluja!

A pap odaugrott hozzájuk és magához rántotta az örömkönnyeket ontó, hallelujázó két embert.

– Ti ismeritek ezt az urat?

– Személyesen most találkozom vele életemben először, csakis álmomban láttam őt megjelenni. – szipogta a nyurga kurátor. – Óh, milyen boldog ez a nap! Ó, *Atya*, jöjjön, imádkozzunk!

– Én se láttam soha azelőtt – hüppögte a kisebbik és erővel igyekezett lefejtetni magáról a pap göcsörtös ujjait. – Uram, bizonyára az Ég küldte önt, és hála a Mindenhatónak, hogy hozzánk vezérelte! Köszönöm a gyönyörű álmot! Engedje meg, hogy kezet csókoljak önnek.

– Szívesen, máskor is, de a kézcsókról inkább lemondanék – mosolygott Kerekes, s közben a pap arcát figyelte. Nem akarta parancsszóval kényszeríteni, remélte, anélkül is sikerül meggyőznie, hogy csatlakozzék hozzá.

– Kell még több bizonyíték? – kérdezte türelmesen.

Az idős pap tehetetlenül tárta szét a karját.

– Ki vagyok én, hogy csodákkal szembeszálljak? Ki vagyok én, hogy az Úr szavával ellenkezzem? Nem tudom, kicsoda ön, barátom, nem akarom, nem merem tudni. Lehet, hogy maga a megtestesült Sátán, az eleven Antikrisztus, de az is lehet, hogy valóban az égiek irányították közénk, hogy segítsen vigasztalást nyújtani az árváknak és a szenvedőknek. A jó Istenre bízom a döntést. Holnap szétküldöm a meghívót a konferenciára.

– Nem szükséges! – mondta Kerekes. – Én már értesítettem a híveket. Legyenek készenlétben, atyám, vasárnap mindenki itt lesz. Én személyesen nem fogok eljönni, de érezni fogják a jelenléteimet.

Az ajtóból visszanézve azt látta, hogy a három ember a csöppnyi oltár előtt térdepel és buzgón imádkozik, hátuk rázkódik a sírástól.

– Majd megnyugszanak – mondta magában és egy óvatos reménysugarat küldött feléjük.

Megállt a templom előtt, felnézett az égre és hatalmasat sóhajtott.

– Na, Uramisten, ezzel is megvolnánk. Most hogyan tovább? Nekem ki fog tanácsot adni, ha megakadok? Remélem, vigyázol rám!

4. fejezet

Steiner Antal megállt a börtön kapuja előtt és nagyot szívott a füstös, poros levegőből. Bűdös volt és fojtogató az autók füstjétől – s bár elszokott tőle, mégis a szabadságot jelentette. Mindössze másfél évet húzott le, ami örökkévalóságnak tűnt, minden nap pokol volt a számára, és sokszor hitte, hogy nem éri meg a végét. Eredetileg öt évet kapott, de felét elengedtek jó magaviseletéért, no meg némi protekció, titkos megvesztegetések árán, s most úgy érezte, újjászületett. A szabadulás örömhíre váratlanul érte, s először hitte is, meg nem is.

Úgy várta ezt a napot, mint a megváltást, s már-már elveszítette a reményt, hogy sikerül elintézni az idő előtti szabadulását, hiába volt minden, a suttyomban odacsúsztatott pénzek – a napok, hetek, hónapok ólomlábon vánszorogtak, s ő csak várt, várt, egyre türelmetlenebbül.

Mit csinálnak odakint azok a nyavalyás jogászok, a család – dühöngött a zárkában –, miért nem intézkednek végre? Csak zsebre vágják a súlyos százazreket a semmiért?

Amikor ma reggel a börtönigazgató soron kívül magához rendelte és kezébe nyomta a szabaduló levelet, legszívesebben táncra perdült volna örömében.

Hát mégis sikerült!

Három és fél esztendő nyert, s ez minden pénzt megért. Hiába, a jó ügyvédet meg kell fizetni, mert sokszorosan behozza az árát. Már nem haragudott rájuk

Még azt is megengedték neki, hogy telefonon értesítse a családját: azonnal jöjjön érte a fia kocsival.

Attól nem félt, hogy nem tud megélni. Igaz, teljes vagyonekobjásra ítélték, de számítva erre, minden fellelhető vagyonát – muzeális értékű bútorokkal telezsúfolt budai villáját, két balatoni nyaralóját, vértesszőlősi vadászházát és összes autóját, nem is beszélve a felhalmozott ékszerekről, műkincsekről és persze a bankszámláiról – jó előre sikerült a családtagok és a szűkebb rokonság között diszkrét kötelezvények ellenében szétosztani, így a bíróság kénytelen volt tudomásul venni, hogy egy nincstelen, koldusszegény ember áll előttük, akitől legföljebb ócska lim-lomokat foglalhatnak le, s az ütött-kopott konfekciós ruhát, amit viselt a tárgyalásokon.

Steiner Antal sose került volna börtönbe, ha aláírja azt a kötelezvényt, amely az egyik kormánypárti politikus ügyefogyott, semmire sem használható vejét juttatta volna a hosszú évek gondos szervezőmunkájával összeügyeskedett legújabb export-import vállalatának vezérigazgatói székébe. Csakhogy Steiner zsugori volt és makacs, mint egy öszvér, s nem volt hajlandó potyán havi négyszázezret fizetni annak a fajankónak, helyette saját unokaöccsét nevezte ki a felelős posztra, aki valóságos pénzügyi zseni volt, két diplomával rendelkezett és öt nyelven beszélt folyékonyan.

Innentől kezdve Steinernek nem volt megállása, rászállt a sajtó, hetenként tartott ellenőrzést az adóhivatal, a vámhatóság, és Steiner gyorsan megértette: vagy beáll a politikus hatalmon lévő pártjába, alkalmazza a vőt, s mellette felajánlja vagyonának egy jelentős részét pártpolitikai célokra, vagy irgalmatlanul lecsukják, csődbe juttatják és mindent elveszít.

Az utóbbit választotta, de okosan előkészítette a várható bukást, s mire elérkezett a letartóztatás napja, csöndesen röhögött a markába. A börtönben letöltendő időt – bármily keserves volt is – afféle üzleti befektetésnek tekintette, ami, ha majd eljön az ideje, busásan megtérül.

Vadonatúj Audi fékezett le mellette. Röviden dudált és Steiner beült a kocsiba, melyet ifjabb Steiner Antal vezetett. Összevigyorogtak – ennyi volt a köszöntés, a többit majd otthon intézik el, gondolták mindketten.

A Mártonhegyi út közepe táján kacskaringóztak. Már éppen kérdőre akarta vonni a fiát, mi a fenét keresnek erre, a Pasaréti utca éppen az ellenkező irányban van, amikor a fiatalabbik Steiner minden látható ok nélkül hatalmasat fékezett. Az autó füstölgő gumikkal megállt, ide-oda riszálva a hátsó részét.

– Mi történt, Tóni, miért álltunk meg és egyáltalán miért jöttünk erre? – csodálkozott Steiner.

– Fogalmam sincs, papa, esküszöm, én nem akartam erre jönni, nem is jártam ezen a tájon még soha, a kocsi szinte magától fordult errefelé – hebegte a fiú, kiguvadt szemekkel bámulva ki a leeresztett ablakon. – Most meg mintha egy átláthatatlan fekete fal ereszkedett volna eléem és úgy hallottam, hogy egy hang rám parancsol, azonnal álljak meg, mert különben nagy baj lesz. Érthetetlen. Esküszöm, ma még nem ittam semmit, fűvet sem szívtam! Ne haragudj, papa... – motyogta remegő szájszállal –, máris megyünk tovább... – ám a keze nem mozdult.

– Mire várunk még? Itt akarod tölteni az egész napot? – szólt rá türelmetlenül az apja. – Induljunk már! Ne totójjazz annyit...

– Kiszállni! – reccsent egy kemény hang valahonnan.

Steiner gondolkodás nélkül engedelmeskedett – a börtönévek hozzászoktatták az ilyen hangsúllyal kiadott vezényszavakhoz –, de a fiú tétovázott. Óvatosan oldalra pillantott: hátát a kerítéshez támasztva fiatal, farmernadrágos férfit látott, zsebre vágott kézzel, barátságosan vigyorogva. Rendőr se közelben, se távolban egy szál se. Már nyúlni akart a gyújtáskapcsoló felé, de a keze, mintha oda lett volna ragasztva az ülésre, nem moccant.

– Hé, megkukultál, kispajtás? – csóválta a fejét rosszállóan az ismeretlen. – Amíg én nem akarom, úgyse tudtok tovább menni. Na, szálljon ki maga is, fiatalember, és szépen jöjjenek utánam mindketten, beszédem van magukkal – ezzel füttyörészve, kényelmes léptekkel elindult, mint aki tökéletesen biztos abban, hogy a másik kettő teljesíti a parancsot.

A két Steiner úgy ment a füttyörésző idegen után, mint holdkóros a tetőn, vagy a hipnotizált nyúl a kigyó szájába. Egyikük sem szólt, csak néztek előre meredve, nem láttak, nem hallottak. Az autó ott maradt az út szélén, lezáratlanul, szabálytalan helyen. Ellophatják! – villant eszébe a fiúnak.

– Nyugalom, kispajtás, nem lopják el, majd én vigyázok rá – szólt vissza a válla felett Kerekes, mert természetesen ő volt az ismeretlen férfiú. – Csak jöjjenek utánam bátran. Na, szedjék a lábukat szaporán!

Emeletes villa kapuján léptek be, egyenesen a földszinti dolgozószobába vonultak, ahol már ki volt készítve három pohár, mindenféle italok – igazán nem panaszkodhattak a vendéglátásra.

– Amint látják, már vártam magukat, különösen önt, igen tisztelt Steiner úr. Leülhetnek. Helyezzék kényelembe magukat.

A két Steiner nagy levegőt vett és lehuppant a bőrfotelekbe. Végre magukhoz térhettek.

– Kicsoda ön – kezdett rögtön replikázni az idősebb Steiner –, hogyan és milyen joggal állított meg bennünket, nyírálja meg a személyi szabadságunkat? Mit óhajt tőlünk és főként mit jelent az, hogy már várt minket? Nem tudhatta, hogy erre jövünk...

– Hű, egyszerre mennyi kérdés! – nevetett Kerekes. – Menjünk szép sorjában. A nevem Kerekes József, bár ez a név egyelőre aligha mond sokat. A fia az én sugallatomra jött ide,

tehát ne őt hibáztassa, az én parancsomra állította meg a kocsi, s hogy miért, azt is hamarosan elmondom. Szolgálják ki magukat, konyak, gin, vodka...

– Mit akar azzal mondani, hogy az ön sugallatára? – Steinerben szörnyű gyanú támadt. – *Lehet, hogy vallásos fanatikussal van dolguk?*

– Nem, semmi vallás, és semmi fanatizmus – válaszolta nyugodtan a házigazda Steiner gondolatára, mire az elfehéredett. – Most meglepődött, ugye? Szeretek tiszta lapokkal játszani, ezért előre figyelmeztetem, tudok olvasni az emberek gondolataiban és képes vagyok befolyásolni az akaratukat. A fia például most éppen azt fontolgatja, hogy a zsebében lévő gázpisztollyal ártalmatlanná tesz, utána idehívja a rendőrséget. Ne kísérletezz, öcsi. *Felejtse el!* – Az apához fordult: – Most figyeljen! Kérem, ifjabb Steiner úr, vegye elő a gázpisztolyát, szeretném látni.

A fiatalember arcán őszinte meglepődés tükröződött.

– Nekem nincs gázpisztolyom! Nem is volt soha. Azt se tudom, hogy néz ki.

– Ugyan már! És ott a bőrdzsekije jobboldali belső zsebében, az micsoda?

Tóni megnyúlt képpel húzta elő a pisztolyt és hitetlenkedve forgatta.

– Hogy került ez hozzám? Sose láttam.... Valaki bizonyára becsempészte a zsebembe. Még ilyet! Észre sem vettem, mikor dugták ide.

Az idősebbik Steiner kábán figyelte a fiát. A gázpisztolyt ő vette neki tizenhatodik születésnapjára, együtt gyakoroltak vele kóbor kutyákon és macskákon, s lám a fiú olyan gyanús tökéletességgel játssza, hogy nem is tudott róla, hogy még őt is megzavarta egy pillanatra. Nem, itt valami nincs rendjén. Tóni sokkal gügyébb annál, hogy így színészkedjék.

– *Ki a jó fene ez a pasas? Varázsló? Bűvész?* – találgatott magában komoran.

– Egyik se, Steinerkém, se varázsló, se bűvész, de már közel jár az igazsághoz. A fiacskája nem színészkedik, bár tényleg gügye kissé, azonban szentül meg van győződve róla, hogy sose látta a pisztolyt – mondta Kerekes. – Én akartam, hogy elfelejtse. Még mindig nem érti, kivel állnak szemben?

– Maga... ön... hipnotizőr? Gondolatolvasó? – nyökögte Steiner. – Mit kíván tőlünk?

– No lám, az első okos, lényegbe vágó kérdés. Kezd megjönni az esze. A fiától semmit sem kívánok, igaza van, túlságosan buta, kizárólag önre van szükségem. Azt akarom, hogy nekem dolgozzék.

– Azt se tudja, ki vagyok, mi a foglalkozásom.

– Ne vicceljen, már hogyan tudnám. Csak nem képzelem, hogy véletlenül, felkészületlenül intéztem el a szabadulását a börtönből? Az ügyvédek vagy a hozzátartozóinak ehhez semmi közük, a fián kívül egyelőre nem is sejtik, hogy szabadlábon van. S hogy kicsoda, miféle? Nos, maga, barátom, ravasz gazember, zseniális csaló, ügyes szélhámos, aki rendkívüli szervezői és üzleti tehetséggel van megáldva. Jelenleg – szétszítva a megbízható családtagok között – mintegy kétmilliárd értékű vagyona van ingatlanban és ingóságokban, ha ugyan *vagyonnak* nevezhetjük ezt a csekélységet. Vannak emberek, akiknél ez zsebpénznek számít. Egyetlen kérdésem van. Lehetőségem volna kényszeríteni a nekem tetsző válaszra, de jobban szeretném, ha önként döntene, saját elhatározásából: akar pénzügyminiszter lenni?

Steiner Antal körül megfordult a szoba a váratlan felkéréstől. Akkor sem hökkent volna meg jobban, ha történetesen azt kívánják, ő legyen a római pápa, vagy az amerikai elnök. Gyorsan

töltött magának egy korty vodkát, lehajtotta, de az erős italtól köhögni kezdett – hiába, elszokott az ilyesmitől a börtönben.

- Maga nem kormányfő, hogy efféle ajánlatot tehessen, őt személyesen ismerem.
- Ennek most nincs jelentősége. Nos, mit válaszol? Vállalja a pénzügyi tárca vezetését?
- Ezt nem kérdezheti komolyan – nevetett kínosan Steiner - az ilyesmi nem így megy.
- A lehető legkomolyabban kérdezem! Higgyen nekem.
- Milyen minőségben ajánl fel egy miniszteri tárcát?

Kerekes kényelmesen rágyújtott s csak ez után válaszolt.

- Amíg nem nyilatkozik egyértelműen, maradjunk annyiban, hogy úri passzióból! Vagy mondjuk azt, hogy támadt egy bolondos ötletem és alakítok egy ügyesebb kormányt, mint a mostani. Nem vagyok elégedett a működésükkel. Elhatároztam, hogy általános életszínvonal emelkedést kell végrehajtani, méghozzá a létező legrövidebb időn belül.

- Mi ketten?

- Na nem... Azért akad itt-ott még néhány használható elme. Nézze, én iskolázatlan, tanulatlan ember vagyok, nyolc általánossal, alkalmatlan arra, hogy egy országot vezessek, legfőljebb államfőnek lennék jó, de ahhoz kiválóan értek, hogyan válogassam össze a legmegfelelőbb embereimet.

- Kezdem azt hinni, hogy...

- Azt el is várom!

- Miért pont engem választott? Büntetett előélettel nem tölthetek be állami pozíciót. Nem kapok erkölcsi bizonyítványt.

- Ez legyen az én gondom. Ami az első kérdésért illeti, azt könnyen tisztázhatjuk: utána néztem, kiket csuktak le az utóbbi két-három év során gazdasági bűncselekmény, vagyis szélhámosság miatt és maga volt a legdörzsöltebb az összes között. Arra gondoltam, aki így tud csalni, ugyanakkor van bátorsága szembeszállni a hatalommal, s még a börtöntől sem retten vissza, az képes arra is, hogy egy állam pénzügyét irányítsa. Nos, vállalja?

Steiner eltűnődött. A fiú tátott szájjal figyelte őket, de láthatóan nem sokat értett az egészből. A papa miniszter lesz? Tök jó, állati buli, a srácok megőrülnek az irigységtől, a csajok odatesznek érte!... Csak nehogy az öreg berezeljen!

Az apja azonban ennél sokkal messzebbre látott.

Kérdés, vajon megéri-e? Miniszterként sokat megtehet, de ugyanakkor kevesebbet is, mert állandó reflektorfényben él, s ha valami stiklit csinál...

- ... Akkor megy vissza a dutyiba, öregem – szakította félbe a gondolatait Kerekes. – Rosszul közelíti meg a feladatot. Olyan nehéz volna életében először tisztességesnek lennie?

- Na, ide figyeljen – gurult dühbe Steiner –, még nem tudom, igent mondok-e vagy sem, de egy biztos: úgy nem vagyok hajlandó élni és dolgozni, hogy a felettesem minden gondolatomat ellenőrizi. Az ember káromkodni sem mer egy kiadósat, ha a főnöke marhaságot csinál.

- Tökéletesen igaza van, ezt már a sofőröm is mondta – ismerte el Kerekes. – Őszintén szólva én sem szívesen viselném el. Hogy lássa, kivel van dolga, amennyiben megegyezünk, a becsületszavamat adom, hogy a jövőben visszafogom magamat. Viszont figyelmeztetem,

hogy a nép érdeke ellen elkövetett csálásokat irgalmatlanul megtorlom. Emlékeztetem, ha akarnám, maga sírva könyörögne, hogy elvállalhassa a miniszterséget, de semmi kedvem olyanokkal dolgozni, akik lelki kényszer alatt csatlakoznak hozzám. Önként, saját meggyőződése alapján válaszoljon. Ha nem, akkor sincs harag, majd keresek mást, csavaros eszű pénzügyest előbb-utóbb találok, maga pedig szépen visszasétál a börtönbe és mindkettőjük emlékezetéből kitörlöm, hogy valaha is találkoztunk. Legszívesebben az egykori meggymagost hívnám meg, de sajnos ő már nincs az élők sorában. Mondja meg őszintén, nem legyezgeti a hiúságát, hogy a hajdani kis kereskedősegéd ilyen magas pozícióba kerülhet?

– Nem tagadom... Csak valahogy olyan hihetetlen az egész.

– Értem. Na, figyeljen, kérdezek valamit: kapott vallásos nevelést a fia?

– Inkább úgy mondanám, hogy igyekeztünk a korszellemnek megfelelően nevelni. De el sem tudom képzelni, hogy jön ez ide.

– Mindjárt megérti. Nem is vitte templomba soha?

– Természetesen, sohasem. Az én helyzetemben tilos lett volna mindenféle idealizmus...

– Világos, ne folytassa. Akkor most nagyon nyissa ki a szemét, megtanítom imádkozni a fiát.

A következő pillanatban az ifjabb Steiner a földön térdelt, kezeit összekulcsolta és ájtatosan lehunyt szemmel, rebegő hangon, kissé akadozva mormolni kezdte:

– *Föl, föl, ti rabjai a földnek, föl, föl, te éhes proletár...*

– Hé, hé, hallja, miket motyog a fia? – hördült fel Kerekes. – Maga szerint mi ez? Ima?

– Igen, hallom – pironkodott az apa –, ez az Internacionálé szövege.

– Szép kis kapitalista maga, Steiner úr, mondhatom. Előbb a marxizmus, aztán a nagytőke?

– Mit csináljak, nálunk, a mi köreinkben ez volt a legszentebb, nem a katolikus Miatyánk.

– Nem baj, ami késik, nem múlik, talán még megmenthetjük a fiatalúr lelkét. Na, Tóni, mondd utánam szépen: *Miatyánk, ki vagy a mennyekben...*

Tóni, anélkül, hogy hangsúlyt váltott volna, ismételte Kerekes után a szöveget.

– Miatyánk, ki vagy a mennyekben...

– ... *Szenteltessék meg a te neved...*

– ... *Szenteltessék meg a te neved...*

– Hagyja abba! – ordított fel kétségbeesetten Steiner. – Ezt nézni se bírom, inkább elhiszem minden szavát! Meggyőzött, vállalom a miniszterséget, de van egy feltételem.

Kerekes feloldotta a fiút, mire az szó nélkül visszaült a helyére. Szemmel láthatóan fogalma sem volt az iménti jelenetről. Ugyanúgy vigyorgott, mint előtte.

– Szóval még feltétele is van? Nocsak! Halljuk!

– Az államtitkáraitam én választom meg.

– Kikre gondol? Remélem, nem a fiacskájára?

– Ne tréfáljon, szerintem már tudja is, ha valóban gondolatolvasó.

– Hát persze, hogy tudom. Az unokaöccsén kívül azokat akarja bevonni a munkába, akik magával együtt ültek a börtönben hasonló bűncselekményekért. Így van?

– Így, Kerekes úr. De ha kérhetem, ne használja a bűncselekmény kifejezést. Egy ostoba adórendszerben, elhibázott, rosszul megszervezett gazdasági viszonyok között inkább életrevalóságot, talpraesettséget, szemfülességet mondanék. Nem ahhoz kell ész, uram, hogy a rossz törvények betartásával úgy-ahogy, egyik napról a másikra eléldégeljünk, hanem a rendeletek kijátszásához, a joghézagok, a kiskapuk megtalálásához. A legjobb szakembereket a fekete gazdaságban fogja megtalálni. Mi jobban tudjuk, hol csapják be az államot, mint azok, akik íróasztal mögül kormányoznak. Ha akad olyan, aki engem be tud csapni, annak én kitüntetést adok.

Kerekes elnevette magát.

– Értem, betyárból lesz a jó pandúr. Maga az én emberem, Steiner úr. Tehát akkor... ?

– A magáé vagyok! – mondta Steiner Antal ünnepélyesen. – És ígérem, nem fog csalódni bennem.

– Remélem is – emelte fel poharát Kerekes. – Erre innunk kell. Miniszter úr, sok sikert kívánok a munkájához! Most haza mehetnek, de holnap reggel nyolckor legyen itt. Elkezdjük a kormányalakítást és szeretném, ha mellettem volna, amikor kiválogatjuk az embereinket, addigra ők is itt lesznek. Egy-két nehézfiúval kell szembenéznünk. Mellesleg, ami a szeretett Tónikáját illeti, ne nyugtalankodjon, majd neki is találunk valami hozzá illő beosztást. Nős az ifjú úr?

– Ez? – nézett megvetően a fiára a vadonatúj pénzügyminiszter. – Ennek még ahhoz sincs esze, hogy egy valamire való barátnőt találjon magának. Csak a diszkó – mást nem is ismer.

– Annyi baj legyen. Kinevezzük környezetvédelmi miniszternek. Áll az alku?

– Elég volna neki egy szerény irodavezetői beosztás is.

– Arról szó sem lehet. Lásza be, olyan szinten már érteni kell a szakmához. Jobb lesz neki a bársonyszék. Ott nem követhet el nagy hibákat és felelősség sincs rajta. Tudja, hogy van ez: mindig a beosztottak viszik el a balhét, a minisztert pedig kitüntetik. Legalábbis eddig így volt.

– Hadd emlékeztessenem egy ígéretére, Kerekes úr. Azt mondta, békén hagy, nem fog turkálni a gondolataimban. Mi a garancia arra, hogy...

– De miniszter úr!... Ha megígértem, tartom is. Erre nem kell külön garancia!

– Becsületszavára? – kérdezte feszülten előrehajolva Steiner.

– Ha ragaszkodik hozzá, hát... megismétlem: becsületszavamra!

Ám Steiner Antalnak még ez sem volt elég, ő önmagából indult ki. Tovább erősködött:

– És nem fog beleavatkozni a kormányzati munkába? Ne felejtse el, ez is egyfajta szakma, ha úgy tetszik, hivatás, amihez érteni kell, amit meg kell tanulni. A kormánytagok gondolatai is legyenek érinthetetlenek, tisztelt Kerekes úr! Hajlandó megesküdni erre? Mert ha nem, akkor sajnálattal ugyan, de...

– Ne folytassa, miniszter úr, meggyőzött és esküszöm mindenre, ami szent, hogy tökéletesen szabad kezet kapnak. Én egyszerű, épp ezért becsületes ember vagyok! E pillanattól kezdve a miniszterek és az államtitkárok gondolata: TABU!

– Előfordulhat, hogy bizonyos hosszú távú intézkedéseink első látásra nem nyerik meg a tetszését, hiszen nem láthatja át a dolgok szakmai hátterét. A monetáris politika rejtelvei szövevényesek!

– Türelmes leszek, kivárom a végeredményt. Belátom majd, hogy semmi sem megy máról holnapra.

– Rendben van – nyugodott meg Steiner. Jó emberismerő volt, tudta, hogy ez az engedelmességhez szokott melós sosem fogja megszegni a szavát. – Csak ezt akartam hallani. Meg-egyeztünk.

De azért nem bírta megállni, hogy egy végső próbát ne tegyen. Azt gondolta:

– *Maga hülye, műveletlen bunkó, Kerekeském!* – A címzett nem reagált a sértésre. Várt keveset, aztán folytatta, mert százszázalékosan biztos akart lenni a dolgában: – *Majd adok én neked államfőt játszani, te szármalmas kis pancser!*

Mosolyogva állt fel búcsúzkodni, elegánsan, ahogy egy frissen kinevezett miniszterhez illik. A szalonban finoman meghajolt a ház úrnője előtt, míg Tóni vigyorogva nyújtotta a kezét Kerekesnének. Erzsi úgy tett, mintha nem venné észre a modortalanságot, de a véleménye lerítt az arcáról.

Amikor kettesben maradtak, Kerekes töprengve kérdezte a feleségét, akiről tudta, hogy a szomszéd szoba nyitott ajtajánál hallgatózva mindvégig figyelemmel kísérte a történeteket:

– Mi a véleményed, őszinte volt a végén? Mintha megváltozott volna a modora.

Erzsi csodálkozva nézett a férjére.

– Engem kérdezel? Te, a gondolatolvasó? Én nem látok a fejébe. Miért nem vizsgáltad meg, mielőtt elment, hogy hazudik-e, vagy alakoskodik? Nem tetszik nekem ez az alak. Vigyázz vele!

– Hogy képzeled? Hallhattad, hogy a becsületszavamat adtam.

– Na jó, csak aztán meg ne bánd valamikor! – felelte Erzsi rossz előérzettel, miközben leszedte az asztalt. – Ezeknél az úgynevezett úriembereknél a becsületszó nem ugyanazt jelenti, mint nálunk.

5. fejezet

A hatalomátvétel könnyebben ment, mint remélték, mert Kerekes előkészítette a fogadtatást.

Steinerrel együtt sorra járták a minisztériumokat, az új minisztereket már virágcsokorral, ünnepi köszöntővel várták a régiek, így simán, minden zökkenő nélkül foglalhatták el a helyeiket. Az „önként” leköszönő kormánytagok a törvényben előírt nagy összegű végkielégítésükről is lemondva, azonnali hatállyal nyugdíjba mentek. Az ő szerepük ezzel egyszer s mindenkorra véget ért.

A miniszterelnöki posztot udvariasságból Kerekesnének ajánlották fel, de volt annyi esze, hogy szerényen elhárítsa a megtiszteltetést. Így esett a választás Hornyák Tivadarra, egy óriási multinacionális cég – német-magyar vegyes részvénytársaság – elnök-vezérigazgatójára és résztulajdonosára, Steiner legkedvesebb barátjára, akiért – mint mondta – hajlandó tűzbe tenni a kezét. Hornyák – közvetlenül a kinevezése előtt – a tulajdonjogot átvezettette a felesége öccsének nevére, így hivatali összeférhetetlenség szóba sem jöhetett – legalábbis a közvélemény szemében, Kerekes pedig már csak azért sem firtathatta, mert nem kötötték az orrára az ügyletet.

Hasonlóképpen zajlott le a pártoknál is a váltás, bár ott akadt néhány meleg pillanat: parlamenti demokráciáról, előrehozott választások kiírásáról, házszabályokról meg mindenféle alkotmányossági törvényekről handabandáztak és állásfoglalásra akarták kérni az Alkotmánybíróságot, de természetesen őket is sikerült jobb belátásra bírni.

Egyedül az Egyesült Felemelkedés Párt (EFP) nem vitatkozott, ahol papíron – államfővé történő kinevezése napjáig – maga Kerekes volt a pártelnök, Strumpfeller Béla lihegő kiskutya alázatával igyekezett teljesíteni minden ki sem mondott kívánságát. Most visszakapta az elnöki székét és boldog volt.

A média megoszlott. Voltak lapok, melyek harsányan üdvözltek a régóta várt változásokat, s voltak, amelyek megpróbálták az új kormány ellen hangolni a közvéleményt; puccsot, államcsínyt emlegettek, szélsőjobboldali nemzeti nacionalista diktatúrával riogatva az országot. Ezeknek Steiner soron kívül dupla állami támogatást adott, mondván, nincs jobb reklám, mint az ellenzék hóbörgése, a nagyközönség arra figyel igazán, a kormánypárti lapokról tudják, hogy kötelezően hazudnak.

A sokat tapasztalt, jól idomított, a mindenkori hatalomnak elvtelenül hízelgő újságírók hamar rájöttek a trükkre és a magasabb jövedelem reményében egytől egyig sürgősen átváltottak ellenzéki hangnemre, amit viszont az olvasók nem vettek jó néven, mert belátták: ami sok az sok, elvégre a kormányzati oldal is megérdemli, hogy kapjon némi lehetőséget a megszólalásra.

A hatalommal kezdtek szimpatizálni, az ellenzéki lapoktól elfordultak.

Steiner számítása bejött: a kormány ellen áskálódó nyomtatott média hetek alatt összeomlott, s csak azok az újságok maradtak talpon, melyek a miniszterelnöki tájékoztató iroda által sugallt cikkeket, elemzéseket adták közre.

Ezt már a nagyközönség is elhitte.

A lakosság némán, lélegzetvisszafojtva figyelte a változásokat, s nem győzték kapkodni a fejüket az új és újabb kedvező rendeletek hallatán. A megregulázott parlament ontotta a törvényeket, melyek alapvetően átformálták a teljes államgépezetet, s különösen a költségvetés,

ezzel együtt az egész pénzügy-politikai szerkezet, s a hozzá tartozó intézményi rendszer kapott vadonatúj arculatot. A megbízhatatlan középvezetői gárda túlnyomó részét villámgyorsan lecserélték, akik a helyükön maradtak, örültek, ha befoghatják a szájukat.

Az emberek megértették, hogy egy merőben más szempontok alapján kormányzó, szociálisan érzékeny, népbarát hatalom irányítja sorsukat, s minden jel arra mutatott, hogy nem is rosszul. A határozott, céltudatos intézkedések kiváltották a polgárság rokonszenvét, az új rendszerbe vetett bizalom rendkívüli mértékben megnőtt, és nem volt népszerűbb ember az országban, mint Steiner Antal pénzügyminiszter.

Az államfő – Kerekes József – olyannyira háttérben maradt, hogy a bennfenteseken – a legszűkebb kabinet tagjain – kívül még az arcvonásait sem ismerték. Fényképezni soha nem engedte magát, a hivatalos ceremóniáktól távol maradt, televízióban még véletlenül sem szerepelt. Nyugodtan járhatott-kelhetett az utcán, mint egy modernkori Mátyás király, testőrséget nem tűrt maga mellett, így a kutya sem törődött vele, s ő élt is ezzel a lehetőséggel. Jószerével egyebet sem tett, mint látogatta a kocsmákat, piacokat; metróval, villamossal, autóbusszal utazgatott, járta a külvárost, felkereste a vidéket, a legeldugottabb falvakat, szóba elegyedett a kisemberekkel, velük együtt szidta, vagy dicsérte a kormányt, közben összegezte a véleményeket és ahol legjobban szorított a cipő, ott azonnal, helyben intézkedett, anélkül, hogy bárki sejthette volna, hogy ő van a háttérben.

Senki sem értette, miként volt lehetséges a villámgyors, 180 fokos fordulat az államgépezetben, egyetlen hangos szó, torzsalkodás, tüntetés nélkül, az összes párt egyetértésével – leszámítva azt a kezdeti gyöngé próbálkozást, amit a parlament tessék-lássék mutatott. Talán ennek a különös, semmivel sem magyarázható nagy egymásra találásnak volt köszönhető, hogy az életszínvonal emelkedésével kapcsolatos remények az egekig szökkentek.

A nemzeti kisebbségek is hallatták hangjukat, de velük nem törődött senki.

Európa feszülten várakozott – s közben készülődött.

A külföldi kormányok még nem látták lefutottnak a magyarországi fejleményeket, és gyanakodva figyeltek, félve, hogy a változások náluk is felboríthatja a rendet, s ennek mutatkoztak is félreérthetetlen jelei. A szomszédos országokban mozgólódások kezdődtek, egyre-másra tartottak tízezres felvonulásokat, követelve, hogy vegyék át a magyar példát. A minisztériumokban egymásnak adták a kilincset a delegációk, jöttek a különféle kereskedelmi küldöttségek a világ minden tájáról, melyek tagjai magától értetődően a titkosszolgálatok ügynökeiből verbuválódtak – de valamennyi jelentés a bizonytalanság jegyében íródott.

A nemzetközi pénzügyi körök korántsem voltak olyan egybehangzóan elragadtatva, mint a belföldi lakosság. A Valutaalap és a Világbank megbízottai éberem szimatoltak, megpróbálkoztak minden eszközzel, s alig volt nap, hogy ne érkezett volna valahonnan kíváncsiskodó-tanácsadó csoport, vagy az IMF-től szakértői bizottság. A nemzeti jövedelem várható alakulásáról, a betervezett költségvetési hiányról, a fizetőképességről, inflációról, a forint csúszóleértékelésének üteméről kérdezősködtek, de leginkább az adósságtörlesztés várható mértékéről, s a további privatizációs elképzelésekről szerettek volna minél több adatot kipuhatolni.

Ám Steiner Antalban – minden jel szerint – emberükre találtak.

Az új pénzügyminiszter munkabírása általános csodálatra készítetett mindenkit. Reggel hét órától este tízig folyamatosan tárgyalt, ontotta a rendeleteket, törvénytervezeteket, fogadta a delegációkat, lyukat beszélt a hasukba, be nem állt a szája, vicceket mesélt, anekdotázott, kimerítően ecsetelte, mekkora országos méretű változtatások előtt áll a kormányzat – és nem

mondott semmi kézzelfoghatót. Az egyik újság tréfásan úgy jellemezte: *"Képes megbutítani a hőembert is."*

A parlament folyamatosan ülésezett, a képviselők fáradtan, a végsőkig elcsigázva, egyik bizottsági ülésről rohantak a másikra, s még így is alig győzték a munkát. Hornyák miniszterelnök úr – Steinerrel teljes egyetértésben, sőt annak kifejezett ösztökélésére – az ellenzéki pártok vitorlájából azzal fogta ki a szelet, hogy először velük tárgyalta meg a kabinet elképzeléseit, s megvárta, hogy ők mondják ki azt, amit a kormány el akart érni. A plenáris ülésekre már eleve úgy kerültek a törvénytervezetek, mintha a beterjesztett változatokat az ellenzék kényszerítette volna ki, ők csak engedtek a követeléseknek, bizonyítván őszi kompromisszum-készségüket. Ennélfogva megszűntek az értelmetlen, időrabló napirend előtti felszólalások, a civakodások, a végeérhetetlen viták, egyszerűen okafogyottá váltak és idő sem volt rá.

Mindenki az új idők lázában égett.

Így érkezett el az esedékes választás időpontja.

Csakhogyan volt egy bökkenő.

A nagy törvénykezési hajszában az a különös és egyedülálló helyzet állt elő, hogy a pártok megfélemlítkeztek választási kampányuk előkészítéséről – kivéve az Egyesült Felemelkedés Párt vezetését.

Strumpfölder Béla, a kormányzó párt elnöke, nagyvonalú gesztust tett a többi párt felé: kijelentette, hogy bár az EFP aprólékosan kidolgozott kampány-programmal rendelkezik és soha ilyen kecsesítő helyzetben nem állt a megmérettetés előtt, nem akar visszaélni helyzeti előnyével. Ezért javasolta, halasszák el a választásokat akkorra, amikor az ellenfelek is kellőképp megalapozottan, az igazságos esélyegyenlőség biztos tudatában, felkészülten vehetik fel a küzdelmet. Indítványozta, hogy egy később meghatározandó időpontban tartsanak többpárti egyeztetést a majdani parlamenti választások új dátuma kijelölése céljából, addig is a jelenlegi kabinet vállalja el a kormányzás nehéz és felelősségteljes terhét. Ehhez természetesen az államfő jóváhagyásán kívül alkotmánymódosításra is szükség lesz, de ha a pártoknak sikerül közös nevezőre jutniuk a kérdésben, feltehetően az elnök megértő lesz, és a parlament is nagy valószínűséggel megszavazza a négyötödös módosítást.

Pontosan így történt.

A kormány a helyén maradt. A reformok megsokszorozott lendülettel folytatódtak.

Egyre inkább úgy látszott, hogy Kerekes József jól választotta meg embereit a világmegváltáshoz.

6. fejezet

A legelső intézkedések egyike az adórendszer gyökeres átalakítása volt.

Ez se úgy történt, hogy a minisztérium hübelebalázs módjára összeütt egy változatot, amely csak formailag és bonyolultságában különbözik a régitől, valójában épp úgy- vagy még jobban – bilincsbe szorítja az adófizetőket, mint korábban.

Nem, Steiner ennél sokkal, de sokkal ravaszabb volt!

Az előkészítést alulról kezdte.

A nyilvántartott kisvállalkozóknak szétküldetett egy világosan megszövegezett, közérthető nyelven szerkesztett kérdőívet, melyen mindössze három kérdés szerepelt, pontokba szedve:

1.) *Ha önön múlna, átalakítaná-e az érvényben lévő hazai adórendszert, s ha igen, miért és miként?*

2.) *A jelenlegi törvényeket és cége működtetését, mindamellet saját jól felfogott érdekét is figyelembe véve, hány százalékot volna hajlandó önként az államkasszába befizetni?*

3.) *Ha az adótörvények az ön által javasolt módon változnának, híve volna-e a fekete és szürke gazdaság azonnali megszüntetésének; ön alkalmazna-e feketén dolgozókat, kockáztatva a leleplezéssel járó büntetést és vállalkozói engedélye bevonását?*

A beérkezett adatokat számítógépre vitték, elemezték, s a legjellemzőbb válaszokat összesítették.

A szakemberek számára nem okozott túl nagy meglepetést, hogy a felajánlott önkéntes adófizetések összecsúszása nagyságrendekkel haladta meg a pillanatnyi tényleges bevételeket. Ők régóta azt hajtogatták az előző pénzügyi kormánynak, hogy a rendszert sürgősen meg kell reformálni, ha azt akarják, hogy az emberek ne igyekezzenek minden lehetséges módon kibújni a befizetnivalók alól. A fekete gazdaságot kivétel nélkül minden kisvállalkozó elítélte és elhatárolta magát tőle.

Steiner maga is hajszálpontosan így gondolkozott annak idején és borítékolni merte volna az eredményt, de azt akarta, hogy mások mondják ki helyette. Ezzel jót is tett, mindazonáltal önmaga népszerűségét, sőt nélkülözhetetlenségét óriási mértékben megnövelte.

Ezután a közép- és nagyvállalkozói kör következett, de lényegét tekintve onnan is hasonló állásfoglalások érkeztek, legfeljebb abban tértek el a kisebbektől, hogy a legnagyobbak kivételes elbánást kértek, a külföldi befektetők pedig egyenesen felmentést követeltek az adófizetési-kötelezettség alól, arra való hivatkozással, hogy tevékenységükkel amúgy is nagy szolgálatot tesznek az országnak azáltal, hogy munkahelyeket teremtenek – miért kellene ezért még fizetniük is?

Ezeket az igényeket a pénzügyminiszter figyelemre sem méltatta.

A harmadik csoport, akikkel Steiner tárgyalóasztalhoz ült, a munkavállalói oldal – a bérből és fizetésből élők –, illetve az őket képviselő szakszervezetek delegáltjai voltak. Felszólította őket, nyilatkozzanak, mekkora lenne az az átlagos reálkereset-növekedés, amellyel elégedettek volnának, s amely kizárná a későbbi bérharcokat és az ezzel járó sztrájkokat. A tárgyaló feleket meglepte a kérdés, nem egyeztettek előre, s valamiféle államilag szervezett átveréstől tartottak, ám ugyanakkor ki is akarták használni a ritka lehetőséget. Hogy ne

fulladjon eleve kudarcba a tárgyalássorozat, elvárásaikat viszonylag magas mércében, 8-10 százalékban határozták meg, és ahhoz körömszakadtáig ragaszkodtak.

Steiner a látszat kedvéért egy ideig kérette magát, aztán egy huszárvágással ő maga állt elő 15 százalékos ajánlattal, ami gyakorlatilag nettó 3-3,5 százalékos nettó többlet-reáljövedelmet jelentett. A nyugdíjasok képviselőivel még tovább ment: nekik nagyvonalúan a dupláját ígérte.

Kerekes meghatódott, amikor a dolgozók fényes győzelméről, a kormány hallatlan szociális érzékenységéről értesült.

– Ez igen! – csettintett elégedetten, így kell ezt csinálni és örömeiben megveregette Steiner vállait. Ígéretét szigorúan betartotta: soha nem próbált a miniszterek gondolataiban kutakodni, de erre nem is volt szükség. Az intézkedéseik mindennél jobban bizonyították, hogy értik a dolgukat és tele vannak jó szándékkal.

Az új adótörvényt és a költségvetést ellenszavazat és tartózkodás nélkül, az ellenzéki pártok hangos ujjongásától kísérve fogadta el a parlament, amire még nem volt példa az európai, az amerikai, ázsiai, és az afrikai törvényhozásban – csak néhányan morogtak, de rájuk senki nem figyelt. Az írott és elektronikus sajtó lelkesen hurrázott és saját győzelmükként tálalták az eseményeket.

A nemzet hőse e napokban vitathatatlanul a pénzügyminiszter volt, ami alighanem egyedülálló a világtörténelemben. Hát még amikor bejelentette, hogy az energiaárakat – villany, fűtés, üzemanyag – csökkenteni kívánja, a kisemberek közüzemi hátralékait az állam semmisnek tekinti, hogy mindenki tiszta lappal indulhasson az új ár- és adórendszerben, ezzel is elősegítve a társadalmi békét, a gazdasági stabilizációt és az infláció fokozatos mérséklését, a forint stabilizálását.

– Gratulálok, miniszter úr, nem csalódtam magában! – mondta elégedetten Kerekes Steinernek. – Csak így tovább!

Steiner ilyenkor szerényen mosolygott, de egyetlen szóval sem reagált a dicséretre.

Persze akadtak kishitűek is, akik gyanakodva fogadták a szokatlanul bőkezű állami nagylelkűséget, akik a valós okokat keresték a háttérben, mondván, az a program, amit az új kormány meghirdetett, túl szép, hogy igaz legyen, közgazdasági képtelenség, megvalósíthatatlan hazárdjáték, amiből törvényszerűen újabb, még a korábbinál is súlyosabb, katasztrofális nemzeti eladósodás következik, de őket a lelkes közvélemény félresöpörte, és megtörtént az, ami még soha, amióta magyarok élnek a Kárpát-medencében: százezres tömeg vonult a Kossuth térre Steiner Antal pénzügyminisztert éltetve és a gyáva, bizalmatlanságot szító ármánykodók mielőbbi eltávolítását követelték – ami nem is maradt el.

A gazdasági élet hihetetlen mértékben fellendült, a tőkepiac pedig még az ipari fejlődésen is túltett. Jószerével hetenként alapítottak vadonatúj bankokat, befektetési tanácsadó cégek alakultak, a tőzsde elképesztő felvirágzásnak indult, a BUX-index naponta döntött rekordokat; a belső kerületekben egymást érték a ragyogó, sosem hallott elnevezésű szupermodern pénzintézetek, mintha egész Európa tőkésvilága hirtelen Budapestre költözött volna. Ajánlataikkal elkápráztatták az ügyfeleiket, meghökkentően magas kamatokkal csalogatták magukhoz a lakosságot, miközben a hitelkamatok mértéke radikálisan csökkent. Előkerültek a cukros dobozokba, szalmazsákokba rejtett titkos megtakarítások, dőlt a pénz a folyószámlákra, melyeknek előnyeiről egész nap és egész éjjel harsogott a rádió, televízió; óriási kedvezményekkel terjedt a hitelkártya-rendszer és hamarosan már annyi féle forgott közkézen, hogy szakembernek kellett lennie a talpán, aki kiigazodott a kínálatban.

S ezek a jószívű bankok – különösen az újak – példamutatóan élen jártak a kormány elképzeléseinek megvalósítása terén is: hosszú sorok kígyóztak bejárataik előtt, bárki kaphatott rövid lejáratú, szinte jelképesnek mondható, alacsony kamatokkal terhelt hitelt, valósággal rátukmálták az ügyfelekre. Elég volt igazolnia, hogy vállalkozásba kezdett, köztartozása nincs, az elmúlt évi adóját, a kötelező társadalombiztosítási- és nyugdíjjárulékát befizette. Kezes sem kellett, csupán egy nyilatkozatot kértek az igénylőtől, miszerint vállalkozásának, cégének, lakásának, termőföldjének tulajdonjoga – kinél mi, és természetesen csakis ideiglenesen, amíg a kölcsönt vissza nem fizeti –, afféle látszat-garanciaként a hitelt folyósító bankra száll át, el nem adhatja, nem szüneteltetheti a működését, egyébként a teljes haszon a vállalkozónál marad, a bank mindössze a neki járó kamat-részletek, valamint a tőketörlesztés pontos, naprakész folyósítását követeli meg – de azt nagyon szigorúan veszik! Egyetlen részlet elmaradása vagy késedelmes befizetése szerződésszegésnek minősül – állt a kikötésben.

– Ki az a bolond, aki nem ír alá ilyen rendkívül előnyös szerződést, amikor is a kölcsönt úgyszólván ajándékba kapja? – harsogta a sajtó. A megszorításokról már kevesebb szó esett.

A készpénzforgalom – ideértve a kiskereskedelem napi bevételeit és a dolgozók fizetését is – hovatovább megszűnt, minden pénzmozgás a hitelkártyákkal, vagyis a bankhálózatokon keresztül történt. Ha valamelyik vállalkozó ragaszkodni merészelt pénzügyi önállóságához, a készpénzfizetéshez, azt valósággal kiközösítették, a társadalom szemében megbízhatatlanná vált, s már maga rohant könyörögni a legközelebbi bankba kölcsönért, ha volt rá szüksége, ha nem. Hitelképességét csak úgy tudta bizonyítani, ha maga is adóssá vált és rendesen törlesztette a tartozását.

A Nemzetközi Valutaalap és a Világbank megnyugodott, s már maguk is teljes szélességgel álltak ki Steiner mellett, sőt melegen ajánlották követendő példának mindazt, amit a modern, nyugati mintát is felülmúlóan eredményes piacgazdaság kiépítése terén véghez vitt. Hogy ennek nyomatékot adjanak, a Nemzetközi Bankszövetség *Az év embere* címet adományozta neki, s egyúttal alelnökké választotta.

A magyar gazdaságban végbemenő pozitív folyamatok előtt a külföldi pénzvilág kénytelen-kelletlen fejet hajtott, s már kevésbé nézték olyan ellenséges szemekkel, mint eleinte. Hohó, fújtak riadót a nagy multinacionális cégek, hiszen itt egy kihasználatlan, szűz piaci terület kezd kibontakozni, egy valóságos befektetési- és adóparadicsom, nosza, gyorsan oda kell összpontosítani minden felszabadítható tőkét, minél többet beruházni, hiszen a megtérülés gyors, biztonságos, olcsó, mi több, az állam kezességet vállal a haszonért, és a keleti irányba való továbbterjeszkedés is garantáltan kockázatmentes. A környező országok kormányai gyorsan korrigálták előítéletüket és siettek átvenni az új, haladó módszert, de lépéshátrányban voltak, s nekik a külföldi működő tőkéből már csak a maradék jutott, vagy az sem, amiért meg is kapták az elmarasztalást a sajtótól és a zúgolódó közvéleménytől.

A nép pedig virult és boldog volt, az életszínvonal napról-napra növekedett, s lassan megközelítették a legfejlettebb nyugati jóléti társadalom szintjét, először, amióta ígértették. Többé senki sem emlegette az „alagút végét” – nevetséges is lett volna, hiszen már rég mögöttük hagyták- vélték az emberek.

Még a legszegényebb családok, a legegyszerűbb munkások és parasztok is iparkodtak belevágni valami olyan üzleti tevékenységbe, amit soha életükben nem csináltak, s a tapasztalatuk sem volt meg hozzá, ám vakon remélték: idővel majd az is megjön! Aki mer, nyer! – rikoltozta az új, divatos szemléletet a rádió, televízió és velük együtt lelkesedett az írott sajtó is.

A félénkebbjei – akiknek nem volt bátorságuk kockáztatni – beosontak megtakarított pénzecskéjükkel valamelyik hangzatos nevű bankba, hogy ott kamatoztassák filléreiket, de ezek elenyészően kevesen voltak és le is nézték őket; az élelmes többség kereskedett, földet, házat, öröklakást, autót vásárolt, farmergazdaságok alakultak, egyre-másra nyíltak a tenyérnyi szatócsboltok, zöldségesek, szervizek, lakatos-asztalos- és ki tudja még milyen kisebb-nagyobb műhelyek.

Az óriási bevásárló-központok, a nyugati színvonalú szuper- és hipermarketek ontották a külföldről behozott áruikat. Rendkívül színvonalas vevőcsalogató reklámhadjárataiknak köszönhetően a lakosság megszállottan vásárolt, hiánycikk lett a mobiltelefon, a hűtőláda, televízió, mosó-szárítógép, mindenféle elektromos háztartási eszköz, az építőanyag és minden, minden, ami pénzért, hitelbe kapható. Az áruházak sohasem látott forgalmat bonyolítottak. A családok kilencvenöt százaléka bankkártyával, havi részletre, számolatlanul halmozta a drágábbnál drágább holmikat, hiszen jóformán elég volt csak rábökni a megkívánt árucikkre, már vihettek is, előleget se kértek, csupán a banki folyószámla-számot kellett felmutatniuk, ahová a fizetésüket utalták, és aláírni a hitelező fél *ideiglenes* tulajdonjogát rögzítő nyilatkozatot.

Az egyházak is minden alkalmat megragadtak, hogy szellemi és erkölcsi támaszt nyújtsanak a köznép vagyoni gyarapodásához. A templomok zsúfolásig megteltek reménykedő hívekkel, a megemelt papi létszám is nehezen győzte a szolgálatot, kénytelenek voltak önkéntes segítőköt alkalmazni.

„Miként írva vagyon, az embernek megadatott a képesség, hogy megsokszorozza az ő háza vagyonát. És csakis az nyerheti el Istentől megérdemelt jutalmát, aki jól sáfárkodik a kölcsönbe kapott talentummal” – harsogták a szószékekről és a Biblia-órákon.

Harcot hirdettek a tunyaság, az elmaradottság és a lelki közönyösség ellen, aminek meg is volt az eredménye: a templomok, imaházak dugig voltak imádkozó ifjakkal, középkorúakkal és idősekkel, és senki sem fukarkodott, amikor a perselyezők szelíden követelő mosollyal körbejártak a hívek között.

Különösen egy eddig kevéssé ismert, alig egy-két éve bejegyzett és feltörekvőben lévő vallási közösség ért el hihetetlen sikereket a toborzás terén.

Jószerevel az ismeretlenség homályából bukkantak elő, de heteken-hónapokon belül megtízszerezték-százszorozták tagságuk létszámát, sőt – mint azt a szemfüles média hírül adta – Hornyák miniszterelnök úrral az élen, a teljes kormánytestület is csatlakozott hozzájuk, természetesen Steiner Antal pénzügyminisztert is beleértve.

Vezetőjük egy hajlott korú, jóságos, bizalomgerjesztő arcú pap volt, akinek nevét senki sem ismerte. Megnevezése egyszerűen *Atya* volt, így emlegették a híradásokban, újságcikkekben, interjúkban egyaránt. Elérte, hogy a televízióban kezdetben hetenként, később már naponta délelőtt és este tíz- a későbbiekben már harmincperces szentbeszédben ostromozta a tétlenkedő, vállalkozni nem merő, hitvány mihasznákat.

Beszédét minden alkalommal azzal fejezte be, hogy áldást osztott azokra, akik e napon is sikerrel forgatták az Úr, a józan ész és a szerencse által nekik juttatott anyagi javakat.

Az új egyház – amely a *Szeretet Katonái* nevet viselte – elnyerte a legmagasabb pénzügyi körök tetszését és támogatását is, templomaik egymás után épültek, s mire a nagy történelmi egyházak feleszméltek, már valamennyi fővárosi kerületben és nagyobb városokban ők lettek meghatározó szereplői és irányítói a helyi hitéletnek. Mindössze két akadémikuskodó világi kurátort kellett kiátkozniuk – ők voltak azok, akiket annak idején Kerekes „megtérített” –, mivel nem tudtak lépést tartani az egyház rohamos terjeszkedésével.

Jelszavuk világos, egyszerű és régtől ismerős volt: *Segíts magadon, az Isten megsegít!* – ezt hangoztatták úton-útfélen. Igehirdetőik ellepték a tereket, utcákat, könyveket, röplapokat osztogattak, melyek legfőbb mondanivalója mindenki számára közérthető és szimpatikus volt: *gyarapodj, hogy gyarapíthass!* Ne elégedj meg azzal, amid *ma* van, kíváncjabb *holnapra*, tégy meg érte mindent és a Mindenható kegyelméből elnyered méltó jutalmadat, ha te is elvégzed a magad kötelességét!

A Szeretet Katonái – a *Harcosok*, amiként a köznyelv elkeresztelte őket – rövidesen a kormány, a rendszer kinyújtott karjaként átfogta, behálózta az egész társadalmat. *Divat* lett vallásosnak lenni – de kizárólag a *Harcosok* között! Más templomokba járni egyet jelentett a maradisággal, és lenézték, kigúnyolták, kinevették azokat, akik ostobán ragaszkodni merészeltek korábbi hitbéli meggyőződésükhöz, vallásukhoz

A mozgalom – a „*magyar vallás*” – rövidesen áterjedt határon túlra is, egymást érték a tömeges nemzetközi találkozók, a szervezés költségeit az áldozatkész bankok állták, ezzel is fokozva a nép rokonszenvét.

Azt természetesen mélységes homály fedte, hogy a Szeretet Katonái teljes vezérkara – talán az egyetlen, mit sem sejtő, kissé már szenilis, jámbor *Atyát* leszámítva – kivétel nélkül egy titkos, világméretű tőkés konzorcium alkalmazásában áll, magas fizetéssel.

A Világbank és a Nemzetközi Valutalap – mint erről már szó volt – szívesen és tőlük szokatlan bőkezűséggel segítette az európai viszonylatban is példamutató felvirágzást. Ekkortájt roppant fel az a hír is, hogy Steiner Antal pénzügyminisztert – az ország nem kis büszkeségére – mindkét szervezet tiszteletbeli elnökévé választotta. Minden bizonnyal ennek is köszönhető volt, hogy százmillió dollárösszegek áramoltak a hazai bankok páncelestermeibe, hogy aztán forintba változva újabb hiteleként kerüljenek a lakosság, a vállalkozók zsebébe, s ezáltal a gazdasági élet vérkeringésébe.

Hovatovább szinte nem akadt olyan kis-közép- és nagyvállalat, gyár, apró tanya, külvárosi étkezdé, kuporgató magánember, unatkozó nyugdíjas, *amely* vagy *aki* ne kötődött volna visszavonhatatlanul valamelyik pénzintézethez, ami egyúttal a *Szeretet Katonái* közé való tartozást is jelentette.

Az egész nemzet egyetlen óriási, keresztül-kasul összefüggő hitelállomány-láncolatból állt, s csak kevesen gondoltak arra, hogy elég egy aprócska megszorítás, egy láthatatlan, gyöngeláncszem elpattanása, és az adósok egyik percről a másikra a hitelezők markában fuldokolnak.

Kerekes József nem tartozott sem a gyanakvók, sem a vallásosak táborába, mint pártok és felekezetek fölött álló független államfő, ő csak a jót látta., mert azt *akarta* látni.

Semleges maradt, nehogy elfogultsággal vádolhassák.

Különben is nagyon meg volt elégedve a Szeretet Katonái egyház munkálkodásával, hiszen amikor a kezdet kezdetén felkereste szegényes külvárosi templomukat, már akkor kijelölte a feladatát, hogy majdan ők legyenek az aranykorszak élharcosai, és nem is csalódott bennük. Hogy ilyen leleményesek, azért csak dicséret és elismerés jár, nem elmarasztalás – hitte fenntartás nélkül.

Hivatali helyzetéből adódóan velük is megszakított minden kapcsolatot, a kormányban pedig – különösen kedvencében, Steinerben – jobban megbízott, mint önnön magában.

Iskolázatlansága, jóhiszeműsége nem engedte, hogy akár egy pillanatig is megkérdőjelezze, vagy fölösleges kotnyeleskedésével megzavarja a nép sorsának, életszínvonalának legszebb álmait is felülmúló, látványos javulását. Eleinte sűrűn járt-kelt az emberek között, figyelte

gondolataikat, de csakis elégedettséget, boldogságot, lelkesedést, iparkodást tapasztalt. Rajongtak a kormányért, nem volt olyan ember, aki ne ment volna gondolkodás nélkül tűzbe a pénzügyminiszterért – s ez neki elegendő bizonyíték volt ahhoz, hogy kritika nélkül higgyen az általa kiválasztott személyek tisztességében.

Megnyugodhatott és ennek megfelelően ellenőrző útjainak számát is fokozatosan csökkentette, utóbb pedig meg is szüntette, mondván, semmi szükség rá: ennél már úgyse lehet jobb a világ.

Mindeközben észre sem vette, mennyire elkényelmesedett. Szép, kerek kis sörpocakot eresztett – Erzsi nem kis bosszúságára.

– Lassan olyan lesz, mint a mesebeli török szultán, már csak a mellig érő szakáll hiányzik! – Kerekes ilyenkor csak mosolygott és megsimogatta a zsörtölődő asszonyka arcát.

Az még véletlenül se fordult meg a fejében, hogy időnként Steiner és a többi kormánytag, vagy a pénzügyi körök vezetőinek, a bankárok gondolataiban tapogatózzon: megígérte, hogy békén hagyja őket és ezt a megállapodást semmilyen körülmények között nem volt hajlandó felrúgni, de meggyőződése szerint oka sem volt rá. Szégyellte volna, ha mégis beleesne a szószegés hitvány bűnébe.

– Ki mint él, úgy ítél – állítja a közmondás.

Becsületes volt, vagyis buta és mélyen megvolt győződve arról, hogy mindenki ugyanúgy gondolkodik, mint ő.

7. fejezet

Rendhagyó módon éppen a kevés kormánypárti lapok egyikében jelent meg az első óvatos tanulmány, benne egy zavaróan rosszízű kérdés:

„... Hová vezet, ha mindenki saját kis szemétdombján akar vagyont összekapirgálni, miközben a hazai ipari termelés megszűnőben van? Ha nem állítják meg ezt a veszedelmes folyamatot, az összenemzeti vagyon szétforgácsolódik, elveszítjük a létfontosságú külföldi piacainkat, lábunk alól a termőföldet és nem lesz mit exportálni... Vajon nem túlzás-e, hogy a lakosság teljesen kiszolgáltatott helyzetbe kerül azáltal, hogy adósok vagyunk, s hogy voltaképpen már rég nem létezik magántulajdon, hiszen a hitelek fejében mindenünk a bankoké. A bankoknak nem érdekük a nemzeti fejlődés elősegítése, éppen ellenkezőleg, számukra az előnyös, ha kizárólag a saját, külföldön működtetett gyáraikban előállított terméket importálják. Bizonyíték erre az a debreceni 8 fős, fiatal tudósokból álló kutatócsoport is, akik megalkották a rég várt, inzulinpótló gyógyszert, amiben nem csupán maga az új gyógyszer volt a világszenzáció, hanem a hatékonysága is, ui. egyetlen szem tabletta 24 órára biztosította a cukorbeteg inzulin háztartását, az injekciós tűt el lehetett felejteniük, ráadásul diétázniuk sem kellett a betegeknek. Sajnos, a kutatás utolsó fázisában hiába fordultak az egészségügyi kormányzathoz segítségért, támogatást nem kaptak, pénzük elfogyott, ezért kénytelenek voltak egy külföldi bankhoz fordulni hitelért. Meg is kapták azonnal Amikor túl voltak a klinikai kísérleteken, s már nemzetközi szaklapokban hírt adtak felfedezésükről, az orvosi és gyógyszergyártó világ izgalomba jött, egymás után érkeztek a nagy befektető csoportok, hogy felvásárolják a készítményt, a dokumentációval együtt. Ám a kutatók makacszkodtak: ez magyar találmány – hangoztatták –, itthon kell maradnia. Csakhogy elkövettek egy végzetes hibát: a hiteltörlesztés legutolsó részletét egy hét késéssel küldték el a banknak, ahol csak erre vártak. A bank azon nyomban lecsapott. A banki törvényekre hivatkozva haladéktalanul lefoglalták a kész termékeket, valamint a teljes dokumentációt, szabadalmaztatták és ezután már ők árusították, milliárdos hasznot húzva az ügyletből. A magyarok ismét hoppon maradtak. S ez csak egy eset a sok közül, s nem is legnagyobb bűn, amit hazánk ellen elkövettek a multik.

Most ott tartunk, hogy mindenki tartozik mindenkinek!... Már a termőföld zöme is idegen kézben van! Nemzeti tragédia!

A vevő a kiskereskedőnek, aki a nagykereskedő felé adós, ő pedig a beszállítótól veszi át hitelbe az árut, de a gyár, a termelő maga is elkötelezettje valamelyik banknak, s még a bank is függ egy seregnyi másiktól. Gondoljunk bele: ha egyszer bármelyik ponton a sor megszakad, magával rántja az egész borotvaélen táncoló nemzetgazdaságot, s ennek beláthatatlan következményei lehetnek. Hazai iparcikk-termelésről már rég nem beszélhetünk, az idegen kezekben lévő gyárak saját, külföldi raktáraik számára termelnek, hogy onnan visszahozhassák, és így a boltjainkban már mint vám- és adómentes importból származó – bár itthon készített – áruféleségek kelletik magukat... Ez a képtelen helyzet könnyen katasztrófához, állami csődhez vezethet. Iskoláink, kórházaink bezárnak, világszerte elismert oktatási rendszerünk, legféltettebb szellemi tőkénk hamarosan a nullával lesz egyenlő. A magyar munkaerőpiac pedig már most leértékelődött... Szégyen gyalázat, hogy bizonyos körök még az Isten szent nevét sem átallják felhasználni ehhez a galádsághoz...

Az újságíró és a főszerkesztőt magától értetődően azonnali hatállyal kirúgták, a gyalázkodó számot bezúzták – sajnálatos módon még így is sok az olvasók kezébe került – a lap ellen bírósági per indult, nem is helyreigazításért, hanem egyenesen rágalmazásért és hazaárulásért.

Hogy *kit* vagy *mit* rágalmaz a cikk, azt egyértelműen senki sem határozta meg, jóllehet olyan sajtóhadjárat indult az újság és a szerző ellen, amely minden képzeletet felülmúlt. A szörnyű vád: lázítás a nép jóléte, a nemzet jótevői ellen, amit nem lehet és nem is szabad büntetlenül hagyni.

Kerekes értetlenül figyelte az aránytalanul nagy felzúdulást és megpróbált kiigazodni a különféle nézetek között. Végül is mi rosszat írt a szerencsétlen újságíró? Gyakorlatilag persze számárság, de elvben elképzelhető olyan gyászos helyzet, amiről fecsegett, s ha úgy volna, ahogy írja, az borzasztó lenne. Hála Istennek, hogy ez a veszély nem fenyeget, köszönhetően a bölcs, szakértő államférfiaknak.

Erzsivel is meghányták-vetették a dolgot, de nem tudtak dűlőre jutni, hiányzott hozzá a közgazdasági ismeretük. Kerekes lelke mélyén érezte, hogy a cikk írója jót akart, s hogy valamiképpen igaza van, de hogy miben rejlik ez az igazság, azt képtelen volt megfejteni.

– Neked mi a véleményed? – kérdezte a feleségét.

– Nekem? – tért ki a válasz elől Erzsi. – Hagyjál békén, te vagy a gondolatolvasó vágta sokadszor a férje fejéhez, nem én. Különb is, mit számít az én véleményem. Amióta államfő lettél, alig állsz velem szóba, ott van neked Steiner, meg a többi drágalátos minisztered. Na és persze az a szentfázék Atya és szerelmetes hívei.

– Miért beszélsz így velem? – sértődött meg Kerekes. – Nagyon jól tudod, hogy mindig hallgattam rád.

– Jó, akkor mondd meg, mikor beszélgettünk utoljára ilyen dolgokról – durcáskodott Erzsi.

– Hogy mikor? Hát nézzük csak, mikor is... például... izé... Te jóságos ég, igazad van! Valóban nem emlékszem rá. Hogy a fenébe történhetett ez? Attól tartok, valamit nagyon elrontottam.

– El bizony, szívem! Mert azok, akik a kormányodban ülnek, lefoglalnak, rád telepszene, elterelik a figyelmedet a lényegről. Emlékezz csak, azelőtt rendszeresen járkáltál az emberek között, hallgattad, mit gondolnak, mert érdekelt. Most meg... ? Ülsz a babérjaidon! Örökké csak Steiner, a rossz arcú Komáromi belügyminiszter, meg a többi díszpéldány között forgolódsz, csupa börtöntöltelék mind egytől-egyig, ott lebzsz álló napon át a Parlamentben, ha kell, ha nem, sokszor még este, éjszaka is, ők tömnek tele a fejedet a sikereikkel, te meg elhiszel nekik mindent, ünnepeleted magad, a nagy államfőt. A minap, amikor bementem hozzád valamiért, a miniszterelnököd kerekperek kijelentette, hogy most nem érsz rá, ne zavarjalak, fontosabb dolgod van, mint hogy velem foglalkozzál. Újabban már neked is parancsol? Ugyan, miféle államfő lehetnél te? A játékszerük vagy, nem több, annak is rossz.

Kerekes szíve csücskéig megbántódott.

Ami a legjobban fájt neki: Erzsi nem szokott csak úgy a levegőbe beszélni, bizonyára most sem csupán a sértett feleség szól belőle, hanem az értelmes, aggódó állampolgár.

De mi baja van? Min dühödött be ennyire?

Hiszen soha ilyen jó dolga nem volt a magyar népnek, a melósok tejben-vajban fürödnek, mindenki boldog, gyarapszik, az áruházak tömve vásárlókkal, munkanélküliségről beszélni sem érdemes, a közbiztonság a legjobb Európában, a Szeretet Katonái óvják a rendet, az erkölcsöt.

Rákérdezett:

– Tudsz mondani csak egyetlen érvet is, ami a jelenlegi kormány ellen szól?

– Nézd, Józsi, én nem értek ehhez, én egy műveletlen, kis bolti eladó vagyok, nem politikus, mint a haverjaid. Ha kíváncsi vagy az igazságra, mást faggass, vannak erre megfelelő szakemberek. Ott van ez a szerencsétlen újságíró, akit kirúgattatok, kérdezd meg őt. Én csak azt látom, hogy nincs olyan ember, nem ismerek egyet sem, aki vagy így, vagy úgy ne volna eladósodva, kivéve azt a néhány százat, ezret, akik ott terpeszkednek a csúcson, a tűz közelében, a kivételezettek, köztük mi is, csak hogy mi már elfelejtettük a régi életünket. S ha valamelyik bank bejelenti, hogy holnaptól felemeli a hitelkamatokat? Esetleg, ne adj Isten, bekövetkezne egy hirtelen betegség valamelyik családban, egy váratlan csőd, a munkáscsaládok miből fizetnék vissza a tartozásaikat? Lehet, hogy már folyamatosan történnek ilyenek, csak hozzád nem jut el a híre. Körbetartozások sora! Hallottad ezt a szót valaha? S ha mégis, mit tudsz tenni? Az ima itt nem fog segíteni. Tudtad, hogy a fizetésüket nem készpénzben kapják az emberek, hanem kizárólag átutalással, a bankokon keresztül? Hát persze, fogalmad se volt. Mi közöd hozzá, nem igaz? De belegondoltál-e, hogy ha egy szerencsétlen kisember akármilyen okból elmaradna a törlesztéssel – nem sokkal, csak egyetlen alkalommal –, a bank egyszerűen levonja tőle és nem törődik azzal, hogy marad-e pénz a család megélhetésére, ráadásul azt is elveszíti, amit vásárolt, legyen az lakás, vagy akár egy közönséges porszívó. Így van megírva a hitelszerződésekben. Mehet a Harcosaidhoz lelki vigaszért. Nézz már magad köré, mi folyik itt ebben az országban, de ne csak nézz, hanem láss is! Igaza van annak az újságírónak: ha ez így megy tovább, nem lesz senki, aki a maga ura lenne, az egész ország a bankárok tulajdonába kerül. S egyáltalán, kik ezek a bankosok? Honnan kerültek ide ilyen rengetegen? Menj végig az utcán, bank, bank hátán, nem látsz a magyar fővárosban egy magyar nyelvű feliratot. Egyáltalán Magyarország még ez? Már annyi van belőlük, mint... mint... á, minek is beszélek! Itt már úgyis csak a csoda segíthet!

– Azt mondod, hogy a *csoda*... ? – hebegte leforrázva Kerekes, aztán elhallgatott. Sokáig járkált fel s alá magába merülten, összeráncolt homlokkal, hátratett kézzel, komoran.

Hosszú-hosszú percek teltek így el.

– Megígértem Steinernek, hogy nem hallgatom bele a gondolataikba. Nem szeghetem meg a szavamat.

– Elég könnyelmű ígéret volt. Úgy tesznek bolonddá, ahogy akarnak. Én csak egyet tudok: kutyából nem lesz szalonna! Gazemberek voltak, azok is maradnak, amíg élnek. Harácsoló piócák! Ezt ne felejtsd el! Vagy már elfelejtetted, honnan hoztad ki őket? Igen bizony, a börtönből! Mindegyiket!

Kerekes sápadtan hallgatta az asszony szavait. Hirtelen odafordult a feleségéhez, megcsókolta az arcát, s csak annyit mondott.

– Köszönöm, hogy felnyitottad a szememet! Sokat segítettél. Nagy marha vagyok, hogy minderre eddig magamtól nem jöttem rá. De ezután másként lesz!

8. fejezet

Aznap gyalog indult el – az állami, elnöki zászlóval díszített luxus Mercedest visszaküldte a garázsba –, de ezúttal nem a Parlament felé vette az irányt, hanem, mint államfői korszakának kezdetén, a Lehel-piacot célozta meg.

Közben azon tűnődött, mikor is járt utoljára az emberek között, s rá kellett döbbsennie, hogy nagyon-nagyon régen. Minden áldott reggel érte jött az elegáns, autó, beült az irodájába, végigböngészte az újságokat, amelyekben csupa szépet és jót olvasott, ezzel el is ment a délelőttije. Utána bőséges ebéd következett, esetleg csöndes szundikálás az irodájához tartozó hátsó, pihenő szobában, majd hol Steinerrel, hol meg Hornyák miniszterelnökkel beszélgetett, mikor ki volt kéznél.

A dolgok remekül mentek, miért piszkálta volna őket alattomos gondolatrazziával, amikor amúgy is kötötte a becsületszava, no meg kár lett volna tagadnia, hogy mégiscsak ők értenek az ország irányításához, jobban, mint ő, az egyszerű, betanított segéd munkás.

Most azonban ismét tágra nyitott elmével bóklászott a tömegben, de nagyon elszokott a vizsgálódástól. Zavarta a mindenfelől rátörő gondolatözön, miként azon a bizonyos reggelen, amikor először fedezte fel magában a jelenséget.

Úgy látszik, az agya is ellustult.

Napokba tellett, amíg újból képes volt tisztán, érthetően szétválogatni a feléje lüktető gondolatokat, érzéseket. Valósággal kényszerítenie kellett önmagát, hogy figyeljen és felfogja a szavakat, szándékokat. Próbált sugallatokat is küldeni, hogy próbára tegye erejét, változott-e jó vagy rossz irányba. Eleinte nem sok eredménnyel, s már-már kezdte elveszíteni a reményt, de aztán lassan, fokozatosan rendbe jött, és ismét úgy ment minden, mint a karikacsapás, mint régebben.

A Váci út elején ballagott éppen. Előtte zaklatott arcú, szürkére sápadt fiatalasszony lépkedett sietve, két mezítlábas kisfiút vezetett kézen fogva és Kerekest elárasztotta a nőből kisugárzó kétségbeesés. Loholás közben számolt magában. Azt latolgatta reménytelenül újra és újra: ha befizeti az elmaradt részleteket a banknak, mennyi pénze marad élelemre, lakbérre és villanyra, marad-e egyáltalán, s ha nem, sikerül-e néhány napi haladékot kikönyörögnie. A gyerekek ijedt képpel, szótlanul, izzadva loholtak az anyjuk mellett, szájuk pityergésre görbült, erővel igyekeztek lépést tartani vele.

Kíváncsian a nő nyomába eredt, aki hamarosan befordult a legközelebbi bankfiókba. Mire utolérte, már egy ablak előtt állt és a kezét tördelte hangosan zokogva, könyörögve, arcán szürke patakokban folyt a könny.

– Sajnálom, kérem – hallotta a tisztviselő hűvös, elutasító hangját –, ez már a második alkalom, hogy késnek a törlesztéssel. Nézze, én csupán egy beosztott vagyok, nekem is parancsolnak, semmit sem tehetek önért. Kötelességem elrendelni a kilakoltatást, mégpedig azonnal, különben engem vonnak felelősségre. Jobban meg kellett volna gondolniuk, amikor megvásárolták a lakást.

– Ha a férjem fizetését váratlanul nem csökkentik, ha az én munkahelyem nem szűnik meg egyik napról a másikra és nem emelik fel azt az átkozott hitelkamatot a duplájára, nem lett volna semmi baj. Minden baj összejött! Nem tehetünk róla, hogy a férjem beteg lett....

– Én megértem Önt, asszonyom. Sajnos, mostanában sokan vannak, nagyon is sokan, akik hasonló cipőben járnak, mint önök. S attól tartok, egyre többen lesznek... hogy egyre többen *leszünk*... – mondta a tisztviselő halkán, s mintha egy pillanatra elcsuklott volna a hangja: eltűnt belőle a ridegség. Kerekcsodálkozva észlelte, hogy a férfi az ablak mögött közel van ahhoz, hogy az asszonnyal együtt elsírja magát.

– Akkor most mi legyen? – folytatta a nő – Mégse költözhetünk a szabad ég alá két kicsi gyerekkel. Látja, már cipőt sem tudok venni a lábukra, nincs hitelem.

– Azt hiszem, nem lesz akadálya, hogy szükségünk utaljunk ki önöknek. Imádkozzék, asszonyom...

– Imádkozzak? Csak annyit tud mondani, hogy imádkozzak? Kihez? Tudja mit, imádkozzanak a maguk szenteskedő Harcosai. Elvégre ők segítenek a kilakoltatásoknál a szeretet jegyében! El kell ismerni, értik a dolgukat, nem sokat teketóriáznak a szegény emberrel, katonásan csinálják, méltóan a nevükhöz. A szomszédom edényeit meg az ágyneműt az ablakon át hajigálták ki, a negyedik emeletről. Rossz volt nézni, milyen kíméletlenek voltak!

Itt tartottak, amikor Kerekcs mások felé kezdett figyelni. Egyik döbbenetből a másikba esett, amikor rájött, hogy a hat ablak közül ötnél majdnem szó szerint ugyanilyen beszélgetés zajlott: azoknál is kesergő, rimánkodó emberek próbálták jobb belátásra bírni az alkalmazottakat, a legcsekélyebb eredmény nélkül. Minden beszélgetésben röpködtek az olyan szavak, mint *elmaradás*, *lefoglalás*, *szükséglet*, *kilakoltatás*... A sarokban egy idős, ősz hajú házaspárt látott magukba roskadtan ácsorogni, némán, tompa arccal és mindketten öngyilkosságra készültek...

Tényleg, hol vannak ilyenkor a Szeretet Katonái harcosai?

– *Semmisítsék meg az iratokat és töröljék a tartozásokat!* – parancsolta, minden porcikájában remegve a dühtől és a felháborodástól, s talán meg is könnyebbült egy másodpercre. Ám azonnal megértette: voltaképpen nem oldott meg semmit, a baj továbbra is megmarad, ha nem ennél a néhány nyomorultnál, akiken itt és most segített, hát a többi milliónál, hiszen ki tudja, mennyi banknál, hány szerencsétlen emberrel játszódik le ugyanebben a pillanatban, ugyanez a szörnyűség.

– Végképp elfuseráltam mindent? – tette fel a kérdést önmagának. – Nincs remény?

Hirtelen elsötétült körülötte a világ, megszedült, s úgy érezte, lelke kiszáll a testéből és repül, repül... – ki tudja, hová? S miközben szállt a nagy semmiben, agyában felzúgott egy messziről felzengő hatalmas kórus, betöltötte egész valóját és tisztán értette a hozzá küldött szavakat.

– *De van remény! Ne csüggedj! Még vissza lehet fordítani mindent! Keresd meg a megjelölteket, akik segíthetnek, akik olyanok, mint te vagy, és mi vagyunk, és velünk fogj össze!*

Kerekcs Józsefben meghűlt a vér: mi volt ez? Honnan, kiktől jött ez a hang? S mit jelent az, hogy „megjelöltek”?

Meg kellett támaszkodnia, nehogy összeessen a megrázó élmény hatására. Egész testét ellepte a jéghideg veríték, aztán forróság járta át.

A felismerés villámként tört rá:

– Vajon a hozzá hasonlók üzentek? S ha igen, kik ők, hol élnek, mennyien vannak? Hogyan találhatja meg őket?

Óh, ha így lenne! Ha kiderülne, hogy... hogy nincs egyedül!

Hogy feledkezhetett meg erről a lehetőségről?

Miért volt annyira buta, öntelt, hogy mindent a saját gyarló erejéből akart megvalósítani? Mielőtt hebehurgyán belekezdett világmegváltó terveibe, keresni-kutatni kellett volna a társakat, hogy erre a hatalmas, legyőzhetetlen erőre támaszkodják, s nem azokra, akikre első perctől kezdve nem lett volna szabad rábízni az emberek sorsát. Iszonyatos hibát követett el, de talán még nem késő...

Igen, meg kell keresnie azokat, akik olyanok mint ő. *A gondolat-testvéreket, a megjelölteket*... ! S ha sikerül – és miért ne sikerülne, ha ők is akarják, hiszen üzentek –, együtt majd megtalálják az igazi, végső megoldást.

Úgy döntött, nyakába veszi a várost, a vidéket, s miközben figyel, tanulmányozza a bajokat és igyekszik kideríteni, milyen fondorlatos titok rejlik az állítólagos jólét hátterében, s közben remélhetően a *gondolattestvéreket* is megtalálja.

Legegyszerűbb volna persze közvetlenül Steinert és a többi bűnöst nyakon csípni, de bilincsként kötötte a becsületszava. Az ígélet szent! Éppen ő legyen becstelen?

De hát minden körülmények között törvény-e az adott szó? Akkor is, ha visszaéltek az ő gyerekes jóhiszeműségével?

Két választása maradt.

Az egyik: megszegve becsületszavát, befűrja magát Steiner s a többi kormánytag gondolataiba, engedelmességre kényszeríti őket, átveszi tőlük az irányítást, elzavarja őket – de ennek ellentmond az a szomorú tény, hogy nem ért az államvezetéshez, a közgazdasághoz, óhatatlanul hibát hibára halmozna, s úgy lehet, még nagyobb, jóvátehetetlenebb kárt okozna a népnek, az országnak.

A másik lehetőség: óvatosan figyel, hová, merre alakulnak az dolgok, milyen mélyre süllyednek még Steiner és cinkostársai a társadalom megnyomorításában, közben igyekszik tanulni és megérteni a folyamatot, s ahol lehet, a háttérből megpróbálja óvatosan mérsékelni a kárt. A legfontosabb azonban: várni, jelentkeznek-e azok, akiket társául remél.

A gondolattestvérek... a megjelöltek

A második változat mellett döntött.

9. fejezet

Az első komoly megingást egy jelentéktelennek induló sikkasztási ügy robbantotta ki.

Nem nagy összegről volt szó, talán ha két-háromszáz millióról. Elenyésző az olyan pénzvilágban, ahol ezer milliárdokkal játszadoznak. Ami kínossá tette, sokkal inkább az volt, hogy az elkövetőt – a Szeretet Katonái köztiszteletben álló egyik jeles hitszónokát – a leleplezés előtti héten nevezték ki egy újonnan alakult nemzetközi gazdasági tanácsadó cég élére, s az illető azon a napon foglalta el új állását, amikor egy kotnyeleskedő újságíró – Kerekas titokban sugallt ösztönzésére – megszellőztette az ügyet. Senki nem vette komolyan, talán oda se nagyon figyeltek volna a cikkekre – ellenben az Újságíró Szövetség etikai bizottsága fegyelmi eljárást indított a szerző ellen, méghozzá soron kívül.

Talán még ez sem lett volna baj, a jól bevált recept szerint – okulva a korábbi balfogásból – agyonhallgatják és egykettőre feledésbe merül az egész, ha egy túlbuzgó televíziós szerkesztőnek nem támad az a szerencsétlen ötlete, hogy elrettentő példaként fő-műsoridőben élő egyenesben közvetíti a fegyelmi tárgyalást. Nem árt megleckéztetni az ilyen az okoskodó firkászokat – vélte saját, eddig sosem tapasztalt bátorságán is meglepődve –, majd máskor meggondolják, hogy hol, kik után szimatolgassanak.

A megleckéztetés azonban váratlan fordulattal szolgált és igencsak visszafelé sült el.

Kiderült, hogy az újságírónak megcáfolhatatlan, írásos bizonyítékai vannak, mi több, alaposan kitálatlalt más, magas beosztásban lévő vezetők sokkalta súlyosabb gáztetteiről is. Hitelt érdemlő eredeti dokumentumokkal, neveikkel alátámasztva sorolta, miként síboltak ki bankvezérek és politikusok súlyos dollár-milliókat külföldi folyószámlákra, hogyan utaltak ki egymásnak soha be nem hajtható kölcsönöket, milyen elképesztő összefonódások rombolják a gazdaságot, a nemzetközi pénzügyi maffia pénzmosási manőverei mindennapos gyakorlattá váltak, s hogy az ország vagyona a legkisebb putritól, a gyárakon át a teljes termőföld-állományig gyakorlatilag már rég idegen kezekben van, a lakosság túlnyomó része a bankok rabszolgája lett.

Napfényre került a Szeretet Katonái-egyház és az alvilág veszedelmes bűnbandái közötti titkos kapcsolatrendszer is: a hit harcosai lelepleződtek! A vezetők alkalmazotti fizetései számszerűsítve lettek. Óriási összegekre derült fény.

A szerkesztő-rendező rémülten, lángvörösre gyúlt fejjel keverte le az adást, de már elkésett: a vádak elhangoztak, s mint a futótűz terjedtek szájról-szájra, s még azok is ezt tárgyalták, akik azelőtt sosem foglalkoztak közgazdasági kérdésekkel.

A bankok örjöngtek és Steiner utasítására befagyasztották a hitelek folyósítását, ami a termelés, a piac és a kereskedelem azonnali megbénulását eredményezte. A vállalkozók futkostak egyik intézménytől a másikig, de hiába érveltek szerződésszegéssel, riogattak iszonyatos kötbérek rémével, a pénzbarók a vállukat vonogatták és válaszként duplájára emelték a már amúgy is elviselhetetlenül magasra nőtt kamatokat. Ezzel szemben a betéti kamatok mértékét az eddigi töredékére csökkentették, a rajtuk keresztül folyó bérek és fizetések folyósításának kezelési költségét meg többszörözték, azzal érvelve, hogy az ellenük folyó sajtóhadjárat akkora erkölcsi és anyagi veszteséget okozott, amit kénytelenek a az ügyfelekre hárítani. Ők sajnálják legjobban, sopánkodtak, de sajnós, nincs mit tenni, a törvények nem az ő oldalukon állnak – de beszélhettek már, senki sem hitt nekik többé.

A hatás leírhatatlan volt: egyenértékű egy mindent elsöprő földrengéssel!

Azzal kezdődött, hogy az infláció megugrott és száguldvá növekedett.

A kisemberek szerény megtakarításai órák alatt elértéktelenedtek és szinte a semmivé foszlottak, a törlesztésekkel leálltak, a legtöbb vállalkozás a tönk szélére jutott, a végrehajtások, a lefoglalások, a kilakoltatások immáron mindennaposak lettek; az őrző-védő kft-kutyákkal járó izomkolosszusainak soha ennyi dolga nem volt, mint mostanság. Az utcák megteltek zokogó, nincstelen, hajlék nélkül kóborló, kolduló családokkal, ismert nagyvállalkozók sorra követtek el öngyilkosságot, egymást érték a betörések, rablások, s előfordult, hogy az összeverődött gyerekbandák százak szeme láttára fényes nappal vetkőztettek le járókelőket, s a göncökért élelmet, italt, drogot csereberéltek maguk között.

Valamit tenni kellett, itt már a Szeretet Katonái igehirdetése is falra hányt borsó maradt.

Kerekes úgy döntött, elérkezett a cselekvés ideje, tovább nem várhat a *gondolattestvérek* újabb üzenetére.

– Igen, itt már nem segíthetett más, csak egyedül ő – ismerte be megszégyenülten.

– *A csoda!* – ahogyan Erzsi vágta a képébe csúfondárosan. Igaza volt! Megérdemelte a leckéztetést.

Rendeletet adott ki, hogy az elkövetkező vasárnapon vendégül látja a kormánytagokat, a közélet kiemelkedő főszereplőit – ideértve a Szeretet Katonái főpapjait is –, a bankárvilágot s természetesen a sajtót, amikor is fontos, halaszthatatlan, az egész társadalmat érintő bejelentést kíván tenni.

A meghívottak számára a részvétel kötelező – állt az elnöki utasításban –, kivétel nincs.

10. fejezet

Kerekes József államfő Mártonhegyi úti villája és annak parkja fényárban úszott.

A kertben lampionok világítottak, a formára nyírott bokrok mélyén rejtett, színes lampionok szikráztak. Pincérek cikáztak a vendégsereg között, kezükben megrakott tálcával egyensúlyozva, diszkréten kínálták a finomabbnál finomabb, elsőrendű márkájú italokat, hidegtálmakat, süteményeket. Halk zene szűrődött át a beszélgetések visszafogott moráján, a férfiakon szmoking, a hölgyeken estélyi ruha feszült. Kivételt képeztek a Szeretet Katonái-egyház főpapjai: egyenruhában jelentek meg, ami hófehér, aranyozott csillagokkal díszített overálból állt, amit fekete bőrszíj fogott össze a derekukon, rajta fakeseszt lógott.

Mindenki a nagy pillanatra várt, amikor a házigazda bejelenti a meglepetésnek számító hírt. Hogy valójában mit fog tartalmazni a bejelentés, azt még maga Steiner sem tudta, ezért ő volt a legizgatottabb. Ide-oda futkározott, s jó szokása szerint nem akadt senki, akihez ne lett volna pár lebilincselően kedves szava. Soha nem lehet előre megjósolni, ki lesz a jövő nagy aduásza – vélte bölcs politikushoz méltón –, ezért mindenkivel, de különösen az ellenségeivel igyekezett bensőséges baráti viszonyt fenntartani.

A vendégek között a Szeretet Katonáinak válogatott biztonsági emberei sündörögtek, arról lehetett megismerni őket, hogy fülükben alig észrevehető, apró fülhallgató volt elhelyezve. Sanda tekinteteket lövelltek a bokrok és a kerítés irányába, nem ólálkodik-e ott egy-néhány nem kívánatos, hallgatózó, gyanús személy. Az óriási verandán, mely a kertet kötötte össze a szalonnal, mikrofon volt felállítva, két oldalt hangszórókkal. Körötte idegesen matattak a technikusok, zavarta őket a Harcosok gyanakvó tekintete.

Végre felcsendült az Egyesült Felemelkedés Párt méltóságteljes indulója, s ez, mint afféle szignál, megadta a jelt, miszerint következik az est fénypontja: Kerekes József államfő beszéde. Egyszeriben izgatott hullámszóba váltott a tömeg: végre azok is megláthatják őt élő valóságában, akiknek ez a megtiszteltetés mindideig nem adatott meg, márpedig ők voltak túlnyomó többségben.

A szalon ajtónyílásában megjelent egy vékonydongájú, laposra fésült kesehajú, bajuszos, 30 év körüli fiatalember, mellette kissé lámpalázasan, csinos arcú hölgy tipegett, magas sarkú cipőben. Felbukkanásukban nem volt semmi ünnepélyes, szertartásosság, egyszerűen elősétáltak és szerényen megálltak a mikrofon előtt.

A vendégek udvariasan tapsoltak. Itt-ott kósza, csalódott suttogás keveredett a bizonytalanul kialakuló tapssal: ez volna a nagy, a titokzatos Kerekes József államfő, ez a jelentéktelen figura? Ám a Harcosok szigorú tekintetét látva gyorsan befogták a szájukat. A kormánypárt oldaláról felröppent néhány kósza "éljen!", majd a zene is elhallgatott és halálos csönd telepedett a feldíszített kertre.

– Üdvözlöm a megjelenteket – mondta a házigazda-államfő és rámosolygott a vendégekre. – Köszönöm, hogy eljöttek, remélem, jól érzik magukat, elégedettek a kiszolgálással. Feleségem és én nagyon örülünk önöknek. Úgy vélem, éppen ideje volt, hogy a szűkebb kabinet tagjain kívül másokkal is személyesen megismerkedjünk. Ha valaki nem tudná, a nevem Kerekes József, mellettem feleségemet, Erzsébet asszonyt látják. Én vagyok az, aki telepátkus képességgemmel élve a mostani rendszert rászabadítottam a társadalomra. Igen, az én lelkemen szárad minden baj, minden nyomorúság, amiért vállalom a felelősséget, ám tovább nem tűrhetem tétlenül a lelki környezetszennyezést és azt a rablógazdálkodást, ami a nemzet vagyona ellen folyik. E pillanattól újból átveszem az ellenőrzést a gondolataik felett,

vagyis feloldozom önmagamat az adott szó kötelezettsége alól, mert önök visszaéltek a jóhiszeműségemmel. Steiner úr, maga tudja legjobban, hogy ez mit jelent, tehát ne próbáljon megszökni, úgyse engedem el. Önöknek, tisztelt vendégeim, sürgősen bemutatkozniuk, valamennyiüket, kivétel nélkül név szerint ismerem, mi több, e pillanattól agyuk minden rezdülése, legtitkosabb magánéletük, a múltjuk és jelenük is nyitott könyv számomra. Lehetséges azonban, hogy vannak, akik egyelőre kételkednek ebben, természetesen azok, akiknek még nem volt alkalmuk személyesen megismerkedni, milyen az, ha kivetítem rájuk gondolatérőmet, de szívesen bebizonyítom, mert fontos, hogy ezzel teljes mértékig tudatában legyenek valamennyien. Ettől függ ugyanis, miként folytatódik a mai este, s minden bizonnyal az egész ország jövője is. Megengedem, hogy próbára tegyenek. Tessék, lehet jelentkezni.

Hórihorgas, festett hajú, kiélt arcú, középkorú férfi furakodott előre és pökhendi mosollyal ajka körül, nyeglén zsebre vágott kézzel azt kérdezte:

– Mivel gyermekkorom óta első ízben járok Magyarországon, aligha hinném, hogy tudja a nevemet, ellentétben iménti nyilatkozatával. Megmagyarázná, min alapszik ez a hallatlan önbizalom? A magam részéről nem hiszek a gondolatolvasásban, szerintem olcsó szélhámosság, közönséges szemfényvesztés, semmi több. Szeretném hallani tehát, tudja-e, én ki vagyok, mi célból és honnan érkeztem Budapestre?

– Ön, uram, Misztér John Marvin, Signor Paolo Valacetti, Herr Kurt Stolcz, Tovarisz Pavel Ugnatyenko, Monsieur Jean Courvier... hogy a többi nevét ne is említsem... ön, Lubadics Ernő, aki azért jött Berlinből Magyarországra, hogy mint nemzetközi ipari kém, pontosan öt különféle megbízás alapján kiszimatolja a nálunk végbemenő változások alapvető okát és mibenlétét, továbbá hogy előkészítsen néhány törvénytelen pénzügyi akciót, egyebek között egy nem létező, ciprusinak álcázott biztosítási cég nevében milliárdos összeget markoljon fel hamis csekkel az erre kiszemelt bankoktól. Ifjú korában Szegeden betörésért, gyilkossági kísérletért és nemi erőszakért elítélték, de megszökött a tárgyalásról. Jelenleg az egész világon körözik. Két alkalommal esett át plasztikai műtéten. E pillanatban halálosan meg van rémülve és keresi a menekülés lehetőségét, de figyelmeztetem, az ön mellett álló uraknak már kiadtam a parancsot gondolatban, hogy legyenek készenlétben, s a megfelelő pillanatban tartóztassák le. Meg is teszik. *Most!* Elégedett a válasszal?

Az előkelő vendégek döbbenet fordultak Lubadics felé, akit éppen ekkor ragadott karon két markos, civil ruhás Harcos, s már vitték is az épület mögé.

– Bravó! Szenzációs mutatvány! – kiáltott fel valaki.

– Semmi szenzáció, előre értesítették a hatóságokat – jött az ellenérv. – Ügyes hatásvadászat!

– Micsoda pazar rendezés! – sóhajtott szenvetve egy félig részeg, középkorú hölgy és ügyesen beleszédült a mellé álló csokornyakkendős úriember karjába, de az eltolta magától, két lépéssel előre sietett és kötekedő hangon odakiáltott Kerekesnek:

– Ha ennyire tájékozott, akkor bizonyára azt is tudja, sokan nem örülnek az ön felbukkanásának. Vannak páran, akik szívesebben látnák két méterrel a föld alatt.

– Köztük ön is, mint a Szeretet Katonái egyik jeles papja és pénzügyi tanácsadója – válaszolta Kerekes nyugodtan. – Az ön nagyra becsült apukája, a híres bankár, idősebb Kópataki Jakab, aki ma reggeltől a Markó utcai gyűjtőfogház lakója, bizonyára sosem bocsátja meg nekem, hogy segítettem elfogatni őt, amikor nagy mennyiségű valutával és arannyal megpakolva próbált kiszökni az országból. Bízom abban, hogy akiknek a pénzét így módon sikerült megmentenem, nem kívánják a halálomat, s egyszer talán ön is megérti, kedves ifjabb

Kőpataki Áron úr, hogy igazam volt. Akarja, hogy részletesebben is beszéljek a papa, vagy más közeli hozzátartozója, az ön és szent harcostársai egyéb bűnös dolgairól?

Kőpataki Áron sápadtan elkotródott. A közelben állók hallhatták, amint fejét fogva motyogja:

– Honnan tudhatta, ki vagyok? Honnan tudja, hogy a papát elkapták?

– Tessék, hölgyeim és uraim, szívesen állok rendelkezésükre, kérdezzenek. – Kerekes szélesre tárta karjait. Egyedül ő nem viselt szmokingot és a felesége is egyszerű, szürke kosztümjében állt a férje mellett, de ez nem tűnt fel senkinek, vagy ha igen, azt gondolták, megengedhetik maguknak, hogy az íratlan szabályokat felrúgva, rájuk ne vonatkozzék a protokoll, elvégre itthon vannak.

– Szeretnénk az államelnökné asszonyt is hallani. Mondjon néhány szót az egybegyűlteknél – kérte egy hang a vendégek közül.

Erzsi halvány mosollyal a mikrofonhoz hajolt és belesúgta:

– A politika nem az asszonyok dolga, épp elég felelősség nekünk a gyermeknevelés. Majd az uram beszél helyettem, ő jobban feltalálja magát. Bár minden nő úgy gondolkodna, hogy amihez nem ért, abba nem üti bele az orrát, kevesebb civakodás lenne a közéletben is és a családban is.

Szórványos, kényszeredetten taps fogadta a szavait. A jelenlévő hölgyek többsége nyilvánvalóan véleményen volt, magukra vették a célzást és megsértődtek. A hangulat ideiglenesen elkomorult, de Steiner máris közbelépett.

– Miután megismerkedtek közszeretnek örvendő államfőnkkel és elragadó hitvesével, úgy vélem, itt az ideje, hogy meghallgassuk az elnök úr bejelentését, amit mindannyian oly nagy izgalommal várunk. Excellenciás uram! – emelte fel színpadiasan a kezét és mélyen meghajolt.

Kerekes mozdulatlanul állt a mikrofon előtt és hagyta, hogy feléje áramoljon a vele szemben állók érzelmi hullámainak kaotikus zűrzavara.

Mennyi hamisság, mennyi alakoskodás! Innen pislákoló rokonszenv, amonnan gyanakvó bezárkózás. Steiner és a többi miniszter, akiket ő emelt a magas méltóságokba, azok is görcsösen igyekeznek magukba fojtani rémült acsarkodásukat, mert csöppnyi kétségük sem lehet afelől, hogy miután ismét fennáll a veszélye, hogy behatol az agyukba, nyilván mindenről tud, s többé nem maradhat rejtve legtitkosabb gondolatuk sem, magyarán az ő karrierjüknek alighanem befellegzett, s ez még a jobbik eset.

A régi közmondás beigazolódni látszott: kutyából nem lesz szalonna!

Kár szépíteni: ezek az emberek gyűlölik őt, mert fölöttük áll, és azzal is tisztában vannak, hogy képes könyörtelenül megbüntetni őket, vasszigorral ellenőrzi minden rezdülésüket. Reszketnek, hogy kiveszi kezükből a teljhatalmat, hogy végük van, s ha nem engedelmeskednek, ha nem állnak be a sorba, mehetnek vissza a börtönbe. Hiszen mit ér a cím, a rang, a pénz kivételezettség nélkül, ha ugyanúgy kell szolgálniuk, mint egy közönséges átlagpolgárnak? Abban nincs semmi élvezet.

Most az a kérdés jár mindannyiuk agyában, hogy az ördögös államfő rájött-e az ő finom, bekerítő módszerükre. Mert ha igen, akkor nagyon nagy baj van.

Kerekes elkedvetlenedett, s már azt is megbánta, hogy iderendelte ezt a bűnbandát. Elintézhette volna őket távolból is egy szempillantás alatt, minek ez az egész céció. Meggyőzni, átnevelni úgyse lehet őket, a velejükig romlottak, javíthatatlanok. Legszívesebben megölnék egy kanál vízben, ha tehetnék s ha mernék; nyűgnek érzik, és

különösen az sérti a hiúságukat, hogy egy *melós* rendelkezhet a gondolatuk felett és a legkisebb csalást is megtorolhatja rajtuk.

A legfontosabb tanulság, hogy nem elegendő csupán a felszínen, a társadalom pillanatnyi helyzetén javítani, mert ez túlságosan törekeny jólét. Az emberiség gondolkodását kell átalakítani, újjáéleszteni bennük az erkölcsi alapértékek iránti igényt, különben homokvárként omlik össze a legtisztább jó szándék, az olyan is, mint az övé.

Csak az a baj – ismerte el –, hogy egymagában gyöngé ehhez az emberfeletti, mérhetetlenül nagy feladathoz. A *gondolattestvérek* pedig – hiába várt rájuk feszült figyelemmel éjjel-nappal – nem jelentkeztek többé.

Mit lehet tenni? Kell lennie valamilyen megoldásnak!

Ha biztos volna abban, hogy valóban léteznek hozzá hasonló „megjelöltek” – ha csak néhányan is! –, és nem pusztá képzelődés, amit hallani vélt, mennyivel könnyebb volna véghezvinni gyönyörű elképzeléseit!

Mély lélegzetet vett. Hangja fakó volt, amikor megszólalt.

– Csalódott vagyok. A jövőről akartam beszélni, arról, miként szeretném helyrehozni azt a mérhetetlenül sok gazemberséget, amiket elkövettek, hogyan lehetne elviselhetőbbé tenni a megnyomorított nép életét, de belátom, magukkal lehetetlenség megvalósítani a jót. Tapasztalhatták, rendelkezem azzal a képességgel, hogy olvasok a gondolataikban és azokat olyan irányba terelhetem, amilyenbe akarom. Ha nekem úgy tetszene, a következő pillanatban térden állva imádnának, de mit érnek el vele? Hitvány ember szájából az ima is hitvány. Egész múltjukat, a természetüket nem tudom megváltoztatni, ehhez kevés az akaratom. Társak kellenének...

Sokáig állt, lehajtott fejjel, s már-már úgy tűnt, vége a beszédnek. A vendégek főbekólintva hallgattak, senki nem mert megmukkanni. Steiner sápadtan kapirgálta cipője orrával a fűvet és minden erejével azon volt, hogy ne gondolkozzék.

Kerekes folytatta:

– Voltaképpen azért rendelttem ide önöket, hölgyeim és uraim, mert önök a jelenlegi hatalom részesei és legfőbb haszonélvezői, akik közvetve, vagy közvetlenül befolyásolni képesek a nemzet sorsának alakulását, mint állami hivatalnokok, művészek, vallási vezetők, vagy mint a sajtó, a rádió és a televízió munkatársai. Valamennyien tudják, milyen tragikus eseményeket élt át a társadalom a közelmúltban, ismerik az ország kirablóit és azt is, miként csinálták ezt, százszorta jobban, mint én. Választások közelednek, még egyszer nem tolhatjuk ki az időpontot. Megtehetném, hogy a szebb jövő érdekében eleve győzelmet erőszakoljak ki egy általam kiválogatott csoport javára, de nem látom értelmét, hiszen éppen ebbe buktam bele: azokban bíztam meg, akikben nem kellett volna. Egyelőre nincsenek olyanok, akikkel felválthatnám e díszes társaságot. Önök, hölgyeim és uraim, alkalmatlanok arra, hogy közösen felépítsünk egy tisztább, erkölcsösebb, jobb világot, mert minden porcikájukban romlottak, ott hordozzák a zsigereikben az önzést, a kapzsiságot kitörölhetetlenül, s hiába van nekem akármekkora mentális hatalmam, előbb-utóbb kiügyeskednék, hogy tönkregyenyek azt is, amit nagy nehezen létrehozunk...

Kerekes nagyot sóhajtott és megpihent a beszédben. Kortyolt kevés vizet, aztán ismét a mikrofonhoz fordult:

– Ma már tudom, hol rontottam el: nem lett volna szabad ellenőrzés nélkül hagynom azokat, akikre rábíztam az átalakítást, de nekem az adott szó törvény, s én a szavamat adtam, hogy nem ellenőrzöm a gondolataikat, nem fogom őket sugallataimmal akadályozni. Vakon

megbízta bennük, s ők visszaéltek a bizalmammal. Mire feleszméltem, már késő volt. Egy ország jajongott és én nem hallottam meg időben a jajgatásukat. Ezért mélységesen szégyellem és elítélem magamat. Szerencsére a szegény emberek most is segítettek: az ő keserveiből megértettem, mi a dolgom. Megszabadítani őket önmuktól.

– Ez nem lesz nehéz, öt perc múlva önök semmire nem fognak emlékezni, még arra sem, hogy mennyi pénzük rejtőzködik a bankszámláikon. Ami ezután következik, nos... igen. Még nem tudom, hogyan kezdjek hozzá. Ami bizonyos: elhatároztam, hogy ideiglenesen visszavonulok a közélettől és minden időmet azzal töltöm, hogy társakat keressek, akik olyanok, mint én, vagyis urai a gondolatoknak. Öszintén remélem, hogy megtalálom őket. Ha sikerül, az ő segítségükkel előlről kezdek mindent, ha nem, hadd menjenek a maguk útján, én félreállok. Csak azokat az egyszerű polgárokat sajnálom, akik, ha csak ideiglenesen is, nyertek azáltal, hogy egy ideig érvényesült az akaratom. Én tudtam, mi fáj a népnek, mert közülük való vagyok. Önök, valamennyien, hölgyeim és uraim, csak elméletből ismerik a népet. Hogyan lesz a jövőben? Kit büntessek, magamat, vagy azokat, akik idejuttatták az országot? Melyik a helyes út? – kérdezem, bár tudom, hogy nem önmuktól kell várnom a választ...

Nagy csönd lett. Egyetlen kéz sem emelkedett fel, hogy megcáfolja a vádakat. Kerekes elkeseredve nézte őket és olvasott a gondolataikban. Mindenki a másakra várt, s kivétel nélkül attól tartottak, hogy leleplezik magukat. Steiner változatlan merevséggel állt, a cipőjét bámulta, ő értette meg leghamarabb, hogy uralkodásának – legalábbis egyelőre – befellegzett. Fia, kissé arrébb, fülhallgatóval a fülén önfeledten vigyorgott és fogalma sem volt a pillanat súlyosságáról. A kormánytagok igyekeztek a vendégek mögé húzódni.

Kerekes tovább beszélt:

– Sosem tagadtam, hogy tanulatlan vagyok, még érettségim sincs. Ám azok a magasan képzett szakemberek, akiket kiemeltem, miért nem figyelmeztettek, hogy mi folyik a hátam mögött? Megmondom: vagy nem mertek, vagy bolondok lettek volna önmagukat és a hozzájuk hasonlókat feljelenteni! Nem azt nézték, hogy hiszékenységemnek az ország, a lakosság issza meg a levét – törődtek is ők azzal! –, hanem hogy megtölthetik a zsebeiket. De súlyosan tévednek: mindent vissza fognak adni, az utolsó fillérig, ezt garantálom!

– Megismétlem tehát: a mai nappal visszavonulok a közélettől, e pillanattól nem vagyok államfő. Ne örüljenek korán, ilyen könnyen nem szabadulnak meg tőlem, ott leszek minden tettükben, minden gondolatukban. Nem véglegesen fogok eltűnni: még találkozunk! De akkor már nem egyedül veszem fel a küzdelmet, velem lesznek azok, akik ugyanolyanok, mint én. A kisembereknek szüksége van rám, ránk, és én nem akarok a népnek még egyszer csalódást okozni. Csak ennyit akartam mondani, hölgyeim és uraim. Van kérdésük?

A kertre a korábbinál is súlyosabb csönd telepedett, csak a levelek zizegését lehetett hallani. Sápadt arcok fordultak össze, döbrent kérdéseket takargatva, a miniszterek szepegve tördelték a kezüket, még a fiatal Steiner arcáról is lefagyott a vigyor. A miniszterelnök bizonytalanul közelebb lépett, aztán megtorpant és tehetetlenül legyintett.

Az ünnepi fogadásból búcsúvacsora lett. Nem erre számítottak.

Erzsi odasúgta az urának.

– Beszélhetsz te ezeknek! Csak nézz rájuk... egyik jobban lapít, mint a másik. Zavard őket a fenébe, úgyse mennél velük semmire. Élünk magunknak, békében, nyugalomban. Nem veszed észre, hogy akármit művelsz, sosem fogsz megértést kicsikarni belőlük?

– Várj még – mondta reménykedve Kerekes. – Hátha akad legalább *egyetlen* egy, akiben felébred a becsület szikrája.

S mintha válaszként érkezne, ősz hajú, görnyedt hátú, idős pincér lépett a Kerekes házaspárhoz.

– Bocsánatot kérek... szabad nekem is szólni?

– Természetesen. Az én szememben mindenki egyenlő – mondta reménykedve Kerekes.

– Elfogyott a pezsgő, uram...

– Ez minden, amit mondani tud? – tört ki csalódottan a házigazda.

– Igen. Kellene vagy nyolc-tíz üveg...

– Minek? Ha ennyi nem volt elég...

– Nem a vendégeknek, uram. Nekem, otthonra. Ugyanis két nap múlva lesz az unokám esküvője. A kollégák már elrakták maguknak, amit haza akarnak lopni, csak én feledkeztem meg róla, mert dolgoztam. Igazából fel sem merült volna bennem, hogy öntől szerezzem be a drága italt. De ha már mindenki lop, és ön a képessége birtokában eltűri, miért én legyek a kivétel? Szóval azt szeretném kérni, uram, engedélyezze, hogy ne csak a szólásban, de a *lopásban* is egyenlők lehessünk. S nem csupán itt, a mai estélyen, hanem az egész országban. Mert amíg ön néhány kiválasztottjánál túri, hogy saját zsebére büntetlenül csaljon, harácsoljon, nem várhatja el, hogy a többi állampolgár becsületes legyen és húzza mások helyett az igát, mint a barom. Ahol rablók mutatnak példát, ott a legjámborabb is zsivány. Hadd lopjam el azt a néhány üveg pezsgőt, uram. Mit számít az önnek? Elvégre ön sem becsületes úton jutott a vagyonához.

– Hogy merészeli... azt állítani, hogy én... – dadogta a házigazda.

– Önnek jobban kell tudnia, mi az igazság. Ha megbántottam, elnézést kérek.

Kerekes kutatva nézett a ráncos arcra, tekintetük összekapcsolódott.

– *Őszinte vagy?* – vallatta a másik elméjét.

Egész teste beleremegett, amikor megérkezett a régóta várt gondolat-válasz:

– *Az vagyok. Őszinte.*

Kerekesen óriási izgalom vett erőt. Nehezen tudott uralkodni a megdöbbenésén.

– *Te is tudsz gondolatot olvasni?* – kérdezte néma ajkakkal.

– *Igen, tudok.*

– *Mióta?*

– *Azt hiszem, így születtem.*

– *És nem használtad ki sohasem?*

– *Dehogynem... előfordult. Fiatalabb koromban, amikor még tapasztalatlan voltam. Mindig baj lett belőle. Inkább elrejttem és mosolygok azokon, akik be akarnak csapni. Megvédem magam és az enyéimet.*

– *Boldog vagy?*

– *Több annál, uram, folyamatosan elégedett vagyok. Ez több, mint néha boldognak lenni.*

– *Mit tanácsolsz? Akarsz csatlakozni hozzám? Hallottad, mit beszéltem.*

– *Igaza van a feleségének, hagyja itt ezeket, amíg nem késő. Láthatta, mire jutott velük, ezek egytől-egyig javíthatatlanok. Bármit tesz velük, már képtelenek megváltozni. Büntetheti, vagy jutalmazhatja őket, ilyenek maradnak életük végéig, ilyené váltak az örökös pénzhajhászás miatt. Márpedig a pénz még az ön képességénél is nagyobb erő, s törvénytörően elbukik, ha egyedül próbálja felvenni ellene a harcot. Keressen társakat! Jól érezte, sokan vagyunk megjelöltek, akiket megáldott, vagy megvert a természet ezzel az a különös adottsággal, sokkal*

többben, mint gondolja. Fedezze fel a többieket. Rám egyelőre ne számítsen, én már öreg vagyok, elfáradtam, és túlságosan megismertem az emberi lelket. Talán majd később csatlakozom, ha itt lesz az ideje... Ha eljön az idő, ott leszek, ahol a helyem, ahol a legtöbb hasznomat fogják venni, ezt megígérem. Higgye el, most nem rám van szüksége, vannak százszor fontosabbak, mint én. Őket kutassa fel. Sikerülni fog. Tudom.

– Mondd, hol találom őket?

– Mindenhol. Csak figyeljen! Érne fogják meglepetések.

– Miről ismerem fel...

– Mondom, figyeljen. *S ne erőltesse: magától rájön majd, ha gondolattestvérré talál. Egyszer már megszólították. Emlékszik? Hát persze...*

– Hogyne emlékeznék, azóta is várom az újabb hívást. De miért nem tegezel vissza? Hasonlók vagyunk, összetartozunk.

– Majd... Egyelőre lélekben ön még államfő, még nem hunyt ki önből sem a hatalom utáni vágy. De ez nem lesz így örökké. Át fogja adni a vezetést önként azoknak, akik kiérdemlik és jobban tudnak élni a lehetőséggel, ezerszer jobban, mint bármelyikünk. S akkor egyaránt értelmetlenné válik a tegezés és a magázódás. Higgyen nekem...

– Szóval azt mondod, zavarjam el ezt a bandát?

– Én azt tenném, uram.

– Lehet, hogy igazad van. Vigyél annyi pezsgőt, amennyit elbírsz. Használhatod az autóm is, legyen a tied, pakold tele, nekem már úgysem kell.

Mindez a másodperc töredéke alatt játszódott le, sem Erzsi, sem a vendégek nem érzékelték a gondolatok ide-oda villanásait. Kerekes intett az öreg pincérnek, az meghajolt és ment a dolgára. Ezután az úri társasághoz fordult és halkán annyit mondott:

– Hölgyek, urak, az estélyt befejeztük. Menjenek haza! – Aztán gondolatban hozzáfűzte: – *Öt perc múlva felejtessenek el mindent, a múltat, a jelent, azt is, mennyi pénz van a számlájukon, s hogy melyik bankban található, és soha ne emlékezzenek se a nevemre, se az elmúlt időkben történetekre.*

A kert percek alatt kiürült. Az utcában csödület kerekedett, csoportok alakultak ki és egymástól kérdezték értetlenkedve, mi a csodát keresnek itt, hogyan kerültek ide, mi célból, de magyarázatot senki sem tudott adni. Tehetetlenül ácsorogtak egy ideig, aztán ki-ki beült a kocsijába és elporzott.

– Tehát vége? – kérdezte csüggedten önmagától Kerekes József.

Ekkor ismét felzendült lelkében a bátorító üzenet; olyan volt, mintha száz és ezer hang énekelné

– *Nem, testvér! Most kezdődik!*

Honnan jött az üzenet? Kik küldték? Közelből-e, vagy távolból? Nem lehetett tudni.

Kerekes elmosolyodott és visszaüzent:

– *Köszönöm, testvérek! Köszönöm! Bízom bennetek!*

Nagyot sóhajtott és bement a felesége után a házba.

Valahol éjfél után kondított egy harang. Új nap köszöntött rájuk.

11. fejezet

Erzsi letette a kávé az asztalra. A hátsó teraszon üldögéltek, egyikük sem volt beszédes kedvében. A férfit az estély óta mintha kicserélték volna: órákon át hallgatott és moccsatlanul bámult maga elé. Ha az asszony szólt hozzá, összerezsent, alig válaszolt, s ha mégis, nem sok köszönet volt benne. A máskor vidám, tréfálkozó, kedélyes emberen fokozatosan eluralkodott a búskomorság, s a férjéért aggódó asszony hiába faggatta, hiába kérdezte az okát, lehetetlenség volt kiszedni belőle, mi bántja, jöllehet, Erzsi sejtette a hallgatóság okát.

Kerekas a pincérrel folytatott néma beszélgetésről mindeddig nem tett említést, attól tartott, hogy a felesége nem értené meg, mennyire megrendítette a bizonyosság: nincs egyedül, vannak mások is, akik képesek a gondolatok felett uralkodni.

Nem is az öregember felbukkanása kavarta fel igazán, hanem a kérdés: hányan lehetnek? Mert az már az *üzenetekből* kiderült, hogy nem csupán ketten, ő és a pincér, hanem többen is. Sokkal többen, rengetegen, amiként a pincér is állította és a furcsa visszhangból megtapasztalta. A hangzón, amely feléje áradt és betöltötte egész valóját, mintha százezrek, milliók üzenete lett volna – legalábbis olyannak tűnt.

De ami a legfontosabb: miként vehetné fel velük a kapcsolatot?

– Mennyien lehetnek? – kérdezte önmagától újból és újból. – Hárman, öten, százan, ezren, millióan? Hol található a felelet? S mi az oka, hogy amikor ő szeretne közeledni hozzájuk, nem válaszolnak?

Miért nem próbálták felvenni vele a kapcsolatot már a kezdeteknél, most nem itt tartának. Nem bíztak benne, mert minden dicsőséget egyedül akart learatni? Megvetették, amiért hagyta magát az orránál fogva vezetni? Ha így van, igazuk volna, megérdemli a bizalmatlanságot. Netán nem tudtak egymásról? Lehetetlenség, hiszen egyszerre szóltak hozzá! Amikor megérezték, hogy kezd felnyíltni a szeme, azonnal jelentkeztek és üzentek. A segítőszándék tehát nyilvánvaló, csak ő nem tudja, miként éljen vele.

Ha összefoghatnának!... Igen, akkor talán sikerülne megváltoztatni a világot, átalakítani az emberek gondolkodását, szebb, értelmesebb életet teremthetnének.

Meg kell keresnie a többieket! Muszáj! Gyorsan, mert sürget az idő és...

– Beteg vagy? – zavarta meg Erzsi a töprengésében.

– Dehogy! Miből gondolod? – riadt fel a férfi. – Annak látszom?

– Nem... Csak olyan mélabús, magadba forduló lettél az utóbbi napokban-hetekben. Látom, bánt valami. A vendégség óta ki se tette a lábad, Steineréknek hírét se hallani, a régi kormány teljes létszámban visszatért, de mindenki úgy tesz, mintha közben az égvilágon semmi sem történt volna. Még a telefon se csörrent hetek óta. Mi folyik itt? Az újságok is hallgatnak.

– Jól sejtet, elfelejtettek bennünket is, Steineréket is, mindent. Kitoröltem az emlékezetekből. Én akartam így. Nem vetted észre, milyen kurtán-furcsán ért véget az estély?

– De igen... – mondta az asszony bizonytalanul. – Hirtelen felkerekedtek és se szó, se beszéd, elpucoltak. Csodálkoztam is, de olyan furcsa vagy azóta, hogy nem mertelek zaklatni a kérdéseimmel. Azonban tovább nem tarthatom magamban. Mi van veled, Józsi? Min tépelődsz? Avass be, kérlek engem is a gondjaidba.

Kerekes felhajtotta a kávé, rágyújtott, mélyet szívott a cigarettából, úgy válaszolt:

– Jó, elmondom, talán megkönnyebbülök Rendbe akarom hozni a hibámat, de a módját még nem találtam meg, de most kaptam némi reményt. Tudod, volt ott egy idős pincér...

– Emlékszem rá. Kevesellte a pezsgőt...

– Igen, ő az, róla van szó. Nos, kiderült, ő is olyan, mint én. Gondolatolvasó.

– Óh! Ez érdekes! – élénkült fel Erzs. – Eddig miért nem mesélted? Hogyan jöttél rá?

– Akkor, ott, mi ketten hosszan beszélgettünk. Már úgy értem... gondolatilag, amikor a pezsgőt kérte. Ti nem érzékelhettétek. Kértem, csatlakozzék hozzám, de nem volt hajlandó, s én nem akartam erőltetni. Gyanítom, nem is tudtam volna. Ő már így született, én pedig alig, talán, ha másfél éve, hogy ilyenné váltam.

– Azért ez mégiscsak különös – csodálkozott az asszony. – Ha neki is akkora hatalma van, mint neked, hogyan létezik, hogy öregségére egyszerű pincér maradt, s nem úgy él, nem olyan gazdag, mint mi vagyunk? Te érted ezt?

– Nem, nem értem, és ezen rágódom azóta is. Valami okának kell lennie. Annyit elárult magáról, hogy kiábrándult az emberi lelkek vizsgálatából, amin nem csodálkozom, de ez még nem indokolja a bezárkózását. Amikor azt látod, hogy lógatom az orrom, rá gondolok, őt keresem, próbálom ismét megtalálni vele a kapcsolatot, sikertelenül. Ha hiszed, ha nem, az az öreg pincér a világ leelégedettebb embere. Azt mondta: sosem felejttem el, nem boldog, de folyamatosan elégedett, s ez szerintem több, mint néha, egy-egy rövid időszakra boldognak lenni. Tudni szeretném, miért, hogyan, mitől van ez a elégedettség? Tunyaságból vagy bölcsességből? De hiába szólítom, hallgat, nem válaszol.

– Talán a távolság az oka.

– Lehet, bár nem valószínű. Ugyanis történt még valami... Akkor este mintha egy hatalmas kórus szólalt volna meg az agyamban... Hogyan mondjam el? S nem ez volt az első eset. Egyszer egy bankban..., amikor... mindegy! Képzelnéd? Néha már magam sem vagyok benne biztos... Biztattak, hogy nincs vége semminek... keressem őket. S a pincér is azt tanácsolta. De miért bujkál? Ő erősebb, különb, mint én, tudom, s nekem szükségem van rá. – Kerekes egészen felvillanyozódott: – Mekkora ökör vagyok! Csak ülök itt, hallgatózom és várom, hogy méltóztassanak jelentkezni. Én megyek el értük! Addig nem nyugszom, amíg meg nem találom az üzenőket. Járom az utcákat, ha kell becsavargom az egész országot.

– Szóval úgy érzed, nem csak ketten vagytok?

– Igen, és ez a legfőbb kérdés. De választ fogok találni rá. Különben értelmetlenség az egész gondolaterő.

12. fejezet

Kerekes már egy hónapja róta gyalogosan a várost és tanulmányozta az emberek gondolatait. Időnként kiküldött egy óvatos, tapogatózó kérdést, s figyelte, jön-e rá válasz.

Eleinte csak a belvárosban ténfergett, hogy minél több emberrel találkozzék. Kereste a zsúfolt helyeket, de gyorsan rájött, hogy ez nem vezethet eredményre. A tömegnyi benyomás összekuszálódott, egyetlen nagy gondolatmasszává sűrűsödött az agyában és nehéz volt szelektálni. Tanulság azért így is adódott, még hozzá rendkívül fontos: minél többen vannak, annál könnyebb hatni az emberáradatra. Kezdetben még szórakoztatta is: *megfordulni!* – mire mindenki az ellenkező irányba haladt tovább, közönyösen, anélkül, hogy egy csodálkozó pissenést ejtettek volna, ő meg nevetett és visszaterelte őket az eredeti céljuk felé.

Ha egyes emberekkel tette ugyanezt, az illető megtorpant és tétován lépkedett ide-oda, s erőlködni kellett, hogy engedelmességre bírja, de még akkor is vissza-visszafordult, mint aki nem biztos a dolgában. A felismerést mélyen elraktározta magában:

A tömeg befolyásolható, az egyén gondolkodik és mérlegel!

Hamar abbahagyta ezt a játékot, mert méltatlannak találta, hogy bolondot csinál ártatlan emberekből, éppen ő, aki a jótevőjük akar lenni.

Időközben sokat fejlődött. Megtanulta, hogyan függetlenedjék a belső monológok kavargó áradatától, miként válasszon ki egyet a sokból, s arra koncentráljon. Ha valaki hirtelen ránézett, vagy tovább tartotta rajta a tekintetét, mint illenék, azonnal leszűkítette a sugárzást és várta a viszonzást – eredménytelenül. De nem csüggedt.

Amikor erre ráunt, a külső kerületek csöndesebb, kihaltabb utcáit kereste fel. Nem sokaságra volt szüksége, hanem egyes elmékre. Villamossal, autóbusszal elment a végállomásig, majd átszállt egy még kijebb menő járatra, s közben állandóan és kitartóan figyelt. A gondolatok egyre tisztábban, érthetőbben áramlottak agyába: személyessé vált, feloldódott, eltűnt a folyamszerű arctalanság, minden érzéshez konkrét egyén tartozott. Jegye, bérlete nem volt, ha ellenőr jött, egyszerűen elparancsolta a közelből, és mulattatta, mint könnyebbülnek meg a bliccelők.

Pontosan ez történt most is.

A villamos túlsó lépcsőjén karszalagos, fiatal ellenőr ugrott fel és láttára kétségbeesett rémület csapott feléje. Odanézett: megtört arcú, szegényesen öltözött munkásasszony tördelte a kezeit és rebbenő szemmel, riadtan kereste a menekülés útját. Felugrott az ülésről és dülöngélve igyekezett a kocsni ellenkező végébe, de az ellenőr felfigyelt rá és utána kiáltott.

– Hé, a jegyét kérem! Szerintem maga még messze van attól a kortól, hogy ingyen utazgasson, bár nyolcvannak néz ki. De előlem nem fog meglógni.

Az asszony a táskájában kotorászott, fonnyadt arcára lángvörösre gyúlt. Kerekes tudta, hogy nincs jegye, de még várt, kíváncsi volt az ellenőr viselkedésére.

– Nem találom – motyogta a nő halálra váltan és peregni kezdtek a könnyek. – Az előbb még megvolt... Valahová elraktam...

– Ne meséljen nekem! – rivallt rá az ellenőr durván. – Van érvényes menetjegye, és vagy helyszíni bírságot fizet, vagy feljelentem. Választhat. Nekem nem fognak itt potyázni. Megértette? Engem is ellenőrizhetnek.

Néhányan közbeszóltak és igyekeztek jobb belátásra bírni az ápolatlan, pattanásos képű, pökhendi kis ellenőrt – nem sok sikerrel. Hányavetin kikérte magának, hogy akadályozzák a munkájában. Kerekest az háborította fel, hogy még élvezni is, hogy megalázhassa a szerencsétlen asszonyt. Szívtelen vadállat! – mérgelődött magában. – Na, megállj csak, ezt megemlegeted!

Már éppen intézkedni akart, amikor egy finom, alig észlelhető, de határozott gondolatfoszlány jutott el a tudatáig:

– *Elég! Hagyja békén a nénit!* – mire az ellenőr szempillantás alatt lecsillapodott, megvonta a vállát és azt mondta:

– Különben... bánom is én! Tűnjön a francba a szemem elől!

– *Kérj bocsánatot, így nem illik beszélni egy asszonnyal! Anyád lehetne!*

Kerekes torokszorító izgalommal forgatta a fejét, honnan érkezik a sugallat, de képtelen volt rájönni. Az ellenőr feje lilára váltott, aztán falfehér lett és zavart vigyorral az arcán meghajolt a nő előtt:

– Bocsánatot kérek, belátom, így nem illik beszélni egy asszonnyal. Ön az Anyám lehetne. Foglaljon helyet, kérem. Utazzék nyugodtan!

Mindenki meglepődött, legjobban maga az ellenőr. Gyorsan le is szállt a következő megállóban és értetlenül bambult maga elé.

Kerekes kiküldött egy apró, óvatos sugarat:

– *Ki vagy? Nézz rám! Beszélünk kell.*

Legnagyobb döbbenetére egy alacsony termetű, szőkésbarna hajú, tíz-tizenkét éves körüli fiúcska fordult feléje hirtelen és mélyen a szemébe nézett.

– *Én voltam az.*

– *Te tanítottad móresre az imént azt a felfuvalkodott hólyagot?*

– *Igen, én. Rosszat csináltam?*

– *Ellenkezőleg, nagyon jól tetted. Szálljunk le, szeretnék megismerkedni veled.*

– *Nem akarom... félek magától.*

– *Csak egy-két perc... Kérlek, nagyon szépen kérlek... Bizzál bennem! Régóta kereslek.*

– *Rendben van. Érzem, hogy nem akar bántani. Leszállhatunk.*

Az utasok ebből a „párbeszédből” természetesen az égvilágon semmit sem érzékeltek.

A megállóval szemben kis park volt. Megvárták a zöld lámpát, átvágtak a gyalogátkelőn és leültek egy padra. Sokáig néztek egymásra kíváncsian, mosolyogva, s közben tapogatták, simogatták egymás gondolatait – ismerkedtek.

– *Engem Kerekes Józsefnek hívnak. És téged?*

– *Hajdú László.*

– *Laci... Tudja valaki, hogy gondolatolvasó vagy?*

– *Senki. Egyszer próbáltam az iskolában elmagyarázni a gyerekeknek, de kinevettek és meg akartak verni.*

– *És tényleg megverték?*

– *Nem...* – ingatta a fejét gyerekes méltósággal a fiú. – *Elfelejtettem velük. Nem is emlékeznek semmire. Többé nem esett szó róla és én sem szeretek rágondolni, mert nem tudom, hogy normális dolog-e és szégyellem.*

Két férfi ült le melléjük, kezükben sörösüveggel. Hangos röhögéssel trágár viccmesélésbe fogtak, így a beszélgetésük már-már félbeszakadt. Kerekas rákacsintott a fiúra:

– *Küldd el őket.*

– *Ilyet még nem próbáltam. Felnőttek...*

– *Nem baj, ezt is meg kell tanulnod. Ne félj. Ketten vagyunk!*

A fiú felkacagott. A kövérebbik férfi dühösen nézett rá, de nem volt ideje szólani:

– *Menjenek el... kérem. Most azonnal! Álljanak fel és induljanak! Felejtsék el!*

A két férfi olyan egyszerre ugrott fel, mintha vezényszóra tennék, és sietve elhúzták elmentek egy másik padhoz.

– Na látod... – mondta fennhangon Kerekas. – Most próbálj engem elküldeni. Kísérletezzünk.

– Miért? Maga nagyon kedves ember.

– Nem érted... Próbáljuk ki, tudjuk-e egymást is kényszeríteni?

– Aha! Értem már! *Menjen el! Most azonnal!*

Kerekas befelé figyelt, a gondolatot világosan értette, de nem hatott rá kényszerítő erővel.

– Semmi. Figyelj, most én következem. *Menj el, Laci! Azonnal! Felejts el!*

Laci csillogó szemekkel nézett a férfira. Kezüket felemelték és diadalmasan összecsapták.

– Tudsz még másokról is?

– Hát... néha érzek valamit. De nem vagyok benne biztos.

– Add át, mit érzel, hátha közösen kiokoskodunk valamit! Hagyd a beszédet.

Laci megfeszítette minden erejét:

– *Idős férfi. Mogorvának látszik, de nem az... jó ember... fáradt... fájnak a lábai... Néha jeleket küld, de ő visszahúzódik, ha én közeledem.*

– *Sejtem, kiről van szó... Nekem se válaszol, ha hívom.* – gondolta Kerekas, majd hangosan folytatta. – Meg kell keresnünk. Már ketten vagyunk, de fontos, hogy valamennyien megismerjük egymást. Közösen mindenre képesek leszünk. Csodákra is! Elhiszed?

– El. Miért kell megismerni egymást? A bácsit hogy szólítsam?

– Józsi bácsi... azaz... nekünk nincs miért magázódni, mert összetartozunk és egyenlők vagyunk. Erre tanított az a rejtőzködő, mogorva ember, akiről beszéltél, s én igazat adok neki. Köztünk nem számít a kor, csakis az értelem, a gondolat ereje. Mondd azt, hogy *bátyám*. Én úgy szólítalak: *öcsém*. S ha majd a többieket megtaláljuk, úgy nevezzük őket: a *testvérek*. S hogy miért kell ismernünk egymást? Hogy jobbá tegyük a világot. Te nem engedted bántani azt az asszonyt a villamoson, pedig számodra idegen volt. Én is közbe akartam lépni, de megelőztél. Figyelted az utasokat? Még olyanok is voltak, akik nevettek és remekül szórakoztak. Ezen és még sok mindenben kell változtatnunk, együttes erővel. Ketten kevesek vagyunk. Én már megpróbáltam, de belebuktam...

– Tudom.

– Tudod? Honnan?

– Felismertem a gondolataidat, *bátyám*. Te vagy az, aki a politikusok között éltél. Sokat hallottam a felnőtteket rólad beszélni és megkerestelek, mert kíváncsi voltam rád. Egyszer nagyon szomorú voltál és azt kérdezted magadtól, van-e még remény és én azt válaszoltam, igen, ne add fel, mert még nincs vége. Akkor hallottam, hogy velem egyszerre sokan üzenték neked ugyanezt. Miért hagytad mégis abba? Megijedtél? Bántottak?

– Szóval így történt... – hatódott meg az emlékezéstől Kerekes. – Szívesen elmondanék mindent, de attól tartok, ezt te még nehezen értenéd és nem azért, mert alábecsüllek, hanem mert fiatal vagy, gyerek, de egy-kettőre belejössz. Elégedj meg most annyival, hogy túl sokat akartam és túl hirtelen. Korai volt, előkészítetlen. Azt hittem, elég csak kívánni, parancsolni, hogy az emberek jók legyenek, a többi majd jön magától. Bután megbíztam azokban, akiket kiválasztottam. Saját magamnak is csalással szereztem meg a jólétet. Súlyosat hibáztam, *öcsém*. S éppen azon az estén, amikor beláttam a tévedésemet, megismerkedtem az öreg pincérrel... Róla beszéltem, lehet, hogy őt érzed, ő is közénk tartozik, de nem tudom, hol van, meg kell keresnünk. Ő világosított fel, hogy ha csak magamra számítok, elkerülhetetlen a bukás. S nagyon jól emlékszem arra a pillanatra, amikor te és a többiek biztattatok, hogy ne adjam fel, az az üzenet tartotta bennem a reményt, hogy talán még helyre lehet hozni a hibát. Ha majd annyian leszünk, hogy kiterjeszthetjük a hatásunkat az egész országra, vagy azon túlra is, gyönyörű, boldog világot teremtünk. Eddig tudtál követni?

– Azt hiszem... Csodálatos, amit mondtál. Kérlek, add át gondolatban is, úgy jobban megértem.

– *Jó, figyelj...* – és egymásra mosolyogtak. Mennyire gyorsabb volt ez, és mennyivel világosabb, mint a szegényes, gyarló beszéd! – *Most egyelőre az a fontos, hogy állandóan kapcsolatban maradjunk, hogy ne veszítsük el egymást. Elindulok haza, indulj el te is. Egymás címét már tudjuk a gondolatainkból. Folyamatosan kövessük az érintkezés erősségét, s amint gyöngülni kezd, azonnal jelezzük a másiknak. Rendszerben? Meg kell tanulnunk, mi az a távolság, amin belül még érezzük egymást. Tíz méter? Tíz kilométer? Esetleg száz? Ugye, megértettél? Adj kezet! Örülök, hogy megtaláltalak, öcsém.*

– *Én is örülök neked, bátyám!*

Kerekes már otthon volt, amikor Laci gondolatait még mindig könnyedén vette.

– *Most hol vagy?*

– *Megmutatom...*

Kerekes egy konyhát „látott”, ebédelt a család. Az asztalfőn az apa ült, határozott arcú, értelmiségi külsejű férfi, a fiatal anyuka szelíd mosollyal levest mert a tányérokba, közben halkan beszélgettek. Laci komoly szemmel kísérté anyja mozdulatait, nem látszott rajta, hogy gondolatai messze távolra szállnak.

– *Kedves embereknek érzem a szüleidet. Most én is megmutatom, hol élek. De ne irigyeld, mondtam, hogy csalással jutottam hozzá. Már szégyellem, de majd jóváteszem.*

Laci kezében pillanatra megállt a kanál – más nem történt. A szülők gyanútlanul ebédeltek tovább. Lacira mindig is jellemző volt, hogy időről-időre elmereng, nem tulajdonítottak neki jelentőséget.

– *Most nagyon figyelj. Beülök az autóba és össze-vissza járok, elmegyek vidékre is, de közben kapcsolatban maradok veled. Ha kezdenél elveszíteni, vagy én téged, jelezzünk egymásnak. Világos?*

– *Világos. Indulhatsz, bátyám, mindenhová követlek.*

A távolságnak – mint bebizonyosodott – nem volt jelentősége, Kerekes órákon át autózott szerte az országban, sík vidékeken, hegyes-völgyes területeken, a gondolatnak semmi sem szabott gátat.

– *Öcsém, győzelem!*

– *Bátyám, győzelem! És most hogyan tovább?*

– *Folytatjuk a keresést. Meg kell találunk a többieket. Reméljük, vannak mások is.*

13. fejezet

Voltak!

Mivel összegezték kettőjük erejüket, sokkal könnyebb volt kapcsolatot teremteni másokkal.

Alig néhány nap múlva már legalább tízen társalogtak a gondolatok hullámain, újabb egy hónap múlva pedig már százan, közülük sokan valahol az ország, sőt Európa más tájain éltek, de a beszélt nyelv különbözősége elveszítette jelentőségét; az érzések, a kifejezések lényege mindig ugyanaz, tökéletesen mindegy, milyen betűcsoportokból áll össze a kimondott, vagy leírt fogalom. S minél többen egyesítették gondolataikat, annál könnyebb volt új társakat találni.

Az sem okozott gondot, ha egyszerre ötvenen-hatvanan gondolták ugyanazt, ugyanabban a pillanatban, valamennyien egyforma biztonsággal fogadták be a többiek közölnivalóját. Nem találkoztak személyesen, fizikai valóságukban, mégis tökéletesen ismerték egymás legapróbb rezdülését, örömét, fájdalmát, olyanokká váltak, mint egyetlen összefüggő, hatalmas organizmus, amely él, cselekszik, együtt szomorkodik és együtt boldog, s nem volt egy sem, aki mást akart volna, mint a nagy Egész.

S naponta jelentkeztek a világ minden részéből a frissen felfedezett *gondolattestvérek* – mert ez a megszólítás terjedt el közöttük. Nem számított a bőr színe, a társadalmi rang, a vallás. Új emberfajta kapcsolódott össze lélekben, hogy átrendezze a világ sorsának menetét olyan irányba, amiről eddig csak a legmerészebb költők álmodoztak. Ahogy nőtt és erősödött a közösségük, úgy nőtt-növekedett kisugárzásuk ereje, s már megállíthatatlanul behálózta az egész földkerekséget. Rég nem számolták, hányan vannak, csak azt tudták: elegen.

Eljött az idő, hogy cselekedjenek.

14. fejezet

A miniszterelnök haragosan ráncolta a szemöldökét, miközben az új belügyminiszter jelentését olvasta.

Az utóbbi hetekben-hónapokban, de különösen mostanában, valahogy nem úgy mennek a dolgok, ahogyan kellene - írta a miniszter. Pedig minden rendeletét, utasítását pontosan teljesítik, a rendőrség, a titkosszolgálat sosem működött olyan hathatósan, mint hivatalba lépése óta és mégis...

Mintha egy titokzatos erő húzná keresztül minden számítását.

Földalatti mozgalom? Arról tudnia kéne, a megerősített besúgó-hálózat előbb-utóbb rábukkant volna. De semmi gyanús, kézzelfogható szervezkedésről nem érkezik jelentés, nincsenek röplapok, illegális újságok, a belső elhárítás sötétben tapogatózik és tehetetlen. Ha ez így megy tovább, meginoghat, sőt akár meg is bukhat a rendszer, s vele buknak ő is.

Nincs idő tétovázásra, le kell csapni, igen – csak tudná, hová! Amerre néz, mindenhol bomlás tapasztalható, egyre-másra tökéletesen egybehangolt országos népi engedetlenségi mozgalmak bontakoznak ki, mintegy adott jelszóra – ugyanakkor semmiféle szervezkedésre utaló halvány nyom sincs, amiből kiindulhatnának.

Érthetetlen. S ami a legnyugtalanítóbb: megfoghatatlan!

S ha csak a nép között volna érezhető ez a rejtélyes tünet! A bomlás a kormányt, a legfelsőbb köröket is elérte. Miniszterek, államtitkárok egymás után mondanak le és a közhivatalok vezetőgárdája sorozatban jelenti be, hogy nem kívánnak az államapparátusban dolgozni, mivel nem értenek egyet a kitűzött célokkal, a megszorító intézkedésekkel és azok korrupciós módszereivel.

A pártok, a civil szervezetek látványosan összebékülnek, holott éppen az ellenkezője volna a kívánatos; hogy a közöttük lévő állandósított civakodást fokozva, minél jobban megosszák a társadalmat, elterelve ezáltal a figyelmet a meglévő gondokról.

Az egyházak is félretették évszázados vitáikat, egymást érik az ökumenikus istentiszteletek, melyekre felekezettől függetlenül tódulnak az emberek, miközben a nyugati filmeket játszó mozik, a videó-kölcsönzők üresen tátognak. Ki érti ezt? S egyáltalán: hol vannak a Szeretet Katonái? A legutóbbi jelentés szerint a nem rég még oly népszerű, óriási befolyással bíró egyház szinte egyik napról a másikra feloszlott, megsemmisült, papjaik szétszéledtek, az egyetlen igaz emberük, az *Atya* meghalt.

A tüntetések átalakultak egyfajta népünnepellyé, ahol nem a kormány lemondását követelik, hanem az erőszak, a közönyösség, a képmutatás ellen szónokolnak és hajdani pártellenfelek, egykori esküdt ellenségek hirdetik az új eszmét: *szeressük és segítsük egymást, emberek!*

Ha viszont egy ismert politikus kiáll szónokolni, s ugyanazokat a jelszavakat hajtogatja, amikkel a tömegek az utcára vonulnak, kifütyülik, és kacagva kiáltják a szemébe: *hazudik!*

Mi ez? Mi történik az országban? Honnan indult ez a kellemetlen megbékélési divat?

A külügyminiszter szerint világjelenségről van szó, hasonlókról panaszkodnak a nemzetközi politikai életben, egész Európában, sőt időnként már a többi kontinensről is érkeznek aggasztó hírek. A minap a külkereskedelmi tárca vezetője azon kesergett, hogy nem tudtak megtartani egy fontos tanácskozást, mert a tárgyaló partnerek kétharmada bejelentette: nem ír

alá olyan dokumentumot, amely titkos megállapodásokat, záradékokat tartalmaz, s amely károsan érinti országa szegényebb rétegeit, lévén, hogy jelentős adónövelés és áremelkedést vonna maga után, s ők nem hajlandók tovább sarcolni a népet.

Hát már itt tartunk? A köznép orrára akarnak kötni fontos dolgokat? Más se hiányzik, mint hogy a magas politikába is beszivárogon ez a... ez a békehóbort. Jól is néznénk ki!

A vezető-titkárnői telefon diszkrétan megcsörrent. Steiner megnyomta a kihangosítót:

– Tessék!

– Miniszterelnök úr, a pénzügyminiszter úr van itt, szeretne beszélni önnel. Azt mondja, halaszthatatlan ügyről van szó.

– Hm. Kérem.

Az unokaöcs – időközben megváltoztatta a nevét Sándorfalvai-ra, hogy a nép ne gyanakodjék gyanús rokoni kapcsolatra –, amióta elfoglalta a miniszteri bársonyszéket, alaposan megváltozott. Tokát eresztett, arca kigömbölyödött és szakállt növesztett. Modora fellengzősebb volt még a nagybátyjáénál is.

– Az új személyi jövedelemadóról szóló törvénytervezet sarokszámai, Tóni bácsi ... – mutatta fel a kezében lévő vaskos, dossziét. – Átdolgoztattam, ahogy kívántad. Kérlek, tanulmányozd át. Meggyőződésem, hogy kitűnően sikerült, könnyű lesz átvinni a parlamentben.

– Ezerszer megmondtam, hogy itt még neked sem vagyok Tóni bácsi, még négy szemközt se. Na, hadd lássam – mondta zordonan a miniszterelnök. Ki nem állhatta, ha a fiatalember bizalmasodik vele a hivatalában. Otthon sem, hát még itt! Belemélyedt az olvasásba, de alig jutott túl az első néhány cikkelyen, felhőrdült:

– Mi ez? Én pont az ellenkezőjére utasítottalak. Nem azt mondtam, hogy csökkenteni kell az adókulcsokat, hanem növelni. Erre tessék, itt az áll, hogy...

– *Nagyon jól van, ahogy van. Így kerüljön a parlament elé* – zendült fel valahol a tudata mélyén egy hang. A miniszterelnök arca elszürkült.

– Te hallottál valamit? – kérdezte fejét rázva Sándorfalvaitól.

– Nem én, az égvilágon semmit. Mit kellett volna hallanom? Nem érzed jól magad? Mi az, amivel nem értesz egyet?

– Ez... ez itt... – mutatott remegő ujjal a törvénytervezetre Steiner. – Ki írta ezt ide?

– Érthetetlen... – hebegte a pénzügyminiszter, miután belenézett a tervezet sarokszámaiba. – Azonnal iderendelem az államtitkáromat.

– *Senkit nem rendelsz ide. A törvénytervezet kitűnő.*

– Most én is hallottam... – dadogta libabőrösen Sándorfalvai.

– Én is... – visszhangozta a miniszterelnök és összerázkódott, mert a belső hang ismét megszólalt: – *Írd alá! Most azonnal!*

– Igenis – motyogta révült önkívületben Steiner és kezében remegett az arany töltőtoll, amikor odakanyarintotta nevét a tervezetre. – Vidd innen. Látni se akarom többé. Mondd meg a titkárságon, hogy senki se zavarjon, amíg nem szólok.

Ujjai rátévedtek a hófehér színű telefonkészülékre, amellyel közvetlen és állandó kapcsolatot tarthatott a baráti országok kormányfőivel, ha sürgős egyeztetésre volt szükség. Már éppen tárcsázni akart, amikor a telefon megcsörrent a keze alatt.

Bizonytalan mozdulattal felemelte és belehallózott.

A válasz németül jött, az ügyeletes szinkrontolmács kapásból fordította:

– Történt nálatok valami *különleges*? – nyomta meg a szót a vonal túlsó végén a hívó fél.

– Hát... voltaképpen... hogy is mondjam...

– Ne köntörfalazz, erre most nincs idő! Itt rejtélyes események követik egymást és nem csak nálunk. Szerte Európában.

– Nos... – dadogta a miniszterelnök falfehéren –, valóban, megmagyarázhatatlan engedetlenségi sorozatok... tüntetések... például ismeretlen kezek átfogalmazták az adótörvény-tervezetet...

– Erről van szó – vágott közbe a másik. – Pontosan ugyanez történik nálunk is. Valamiféle titokzatos erő működik, amely meggátolja minden kormányzati intézkedés kiadását, ha az a legcsekélyebb mértékben életszínvonal megszorítással jár. A katonaság, a rendőrség nem engedelmeskedik. A tisztikar őrjöng, a honvédelmi miniszter lemondott, teljes a káosz. Javaslom, jövő hétre hívjunk össze egy minél szélesebb körű csúcstalálkozót...

– *Szükségtelen* – hangzott fel váratlanul mindkettőjük agyában egy hang. – *Jobban tennétek, ha ti is lemondanátok a hatalomról. Úgyis hamarosan az lesz a vége.*

– Ki volt az? – kérdezték egyszerre meghökkenve. A tolmácsok hallgattak.

– *Vegyétek úgy, hogy a közvélemény szól hozzátok. E pillanatban minden vezető politikus hallja e szavakat. Már nem vagytok urai az országotoknak, amiként a többiek sem. Elég volt az öncélú politikai játszmákból. A ti időtök lejárt...*

A telefonvonal két végén ájultan csuklottak össze a kormányfők.

Epilógus

Az asztal körül hárman ültek: a tíz éves gyermek, a harminc éves férfi és a hetvenéves pincér. Hajdú Laci vitte a szót.

– *Eddig minden rendben van. Simábban mentek a dolgok, mint reméltük. Bátyáim, mondjátok meg, mi legyen a következő teendők?*

Kerekes felemelte a kezét, jelezve, hogy szólni kíván.

– *A hatalom még nem minden. Meg is kell tartani. Tudjátok, vannak szomorú tapasztalataim. Úgy érzem, most jön a neheze. Kíváncsian várom a korelnök véleményét.*

Az öreg pincér csöndesen mosolygott és arcán csodálatos békesség fénylett fel. Ősz fejét a fiú felé fordította és alig észrevehetően bólintott.

– *Öcsém – sugallta hangtalanul, és szavai messze terjedtek, társaik hallhatták a három ember beszélgetését a gondolat erejével összekapcsolt egész földkerekségen –, nektek, gyerekeknek kell dönten, milyen világban akartok élni. Mi segítettünk megteremteni a lehetőséget, a jövő a ti felelősségetek marad. Van egy pont, ahol a mi megrontott, gyógyíthatatlan lelki nemzedékünknek félre kell állnia, hogy még jó szándéktól vezérelve se legyünk kerékkötők. Tudatunk legmélyén működnek a kóros beidegződések, melyek benneteket még nem fertőztek meg. Ti nem csak életkor szerint vagytok új nemzedék, de azok vagytok hitben, képességben és módszerben is. Ne hagyjátok többé, hogy kivegyék kezetekből a cselekvés jogát. Formáljátok a magatok vágyaihoz a jövőndőt. A magam korosztálya nevében azt mondom: vegyék át a gyermekek és az anyák a világ sorsának irányítását. Nincs több mondanivalóm. Szóljanak az anyák!*

– *Egyetértünk!* – zúgott fel a idősek kara. – *Mi is ezt akarjuk!* – csatlakozott egy erőteljesebb sugallat-kórus, a középkorúak hangja.

A tíz éves fiú sokáig hallgatott. Aztán azt gondolta:

– *És ti? Mit mondtok ti, gyerekek? Mit mondanak az anyák? Vállaljuk? Merjük vállalni?*

– *Igen! Igen! Igen!*

– *Hallottátok!* – fordult a két felnőttöz a fiú.

– *S mi van, ha valaki közülünk vissza akar élni a képességével?* – aggodalmaskodott Kerekes

– *Az ember már csak örökké az marad, aki volt: gyarló, gyöngye teremtes.*

– *Ez közöttünk nem lehetséges – nyugtatta meg Laci. – Vigyázunk egymásra. A mi közös gondolatuniónk olyan erős kapocs, amiből senki nem tud a többi fölé kerekedni, vagy azzal szembehelyezkedni. Ha mégis megpróbálná valamelyikünk, segítenénk neki, hogy ne kíváncson ilyet. Így van, testvérek? Fogadjuk meg, hogy így lesz!*

– *Igen! Igen! Igen!*

– *Akkor válasszatok vezetőket – javasolta Kerekes József. Az öreg pincér rábólintott: – Igen, ez elkerülhetetlen.*

Ám a fiú más véleményen volt.

– *Ne rontsuk el már az elején. Minek nekünk vezérkar? Köztünk nem lehetnek ellentétek, titkos szövetezések, hazugságok, alakoskodások, pártok. Mindenki egyformán a jót akarja. Elég az őszinte, közös akarat. Azt tanultam, hogy a világtörténelmet mindig a nagy*

hadvezérek és a bölcs politikusok rontották el. Minket egyetlen szempont vezérelhet: a tiszta, őszinte, közös gondolat. Elfogadjátok?

– *Elfogadjuk!* – zúgott fel diadalmasan a világ legnagyobb gyermekkara, amilyen még sohasem volt amióta ember él a földön. Fölötte lágyan zsongott az anyák óvó, szeretőn simogató igenlése.

A közös GONDOLAT átívelt a sokat szenvedett földtekén, körülölelte és szelíd, bizakodó harmóniában egyesült.

A két felnőtt egymásra mosolygott és ők is rábólintottak.

– *Úgy legyen!*

Kelt 1997.